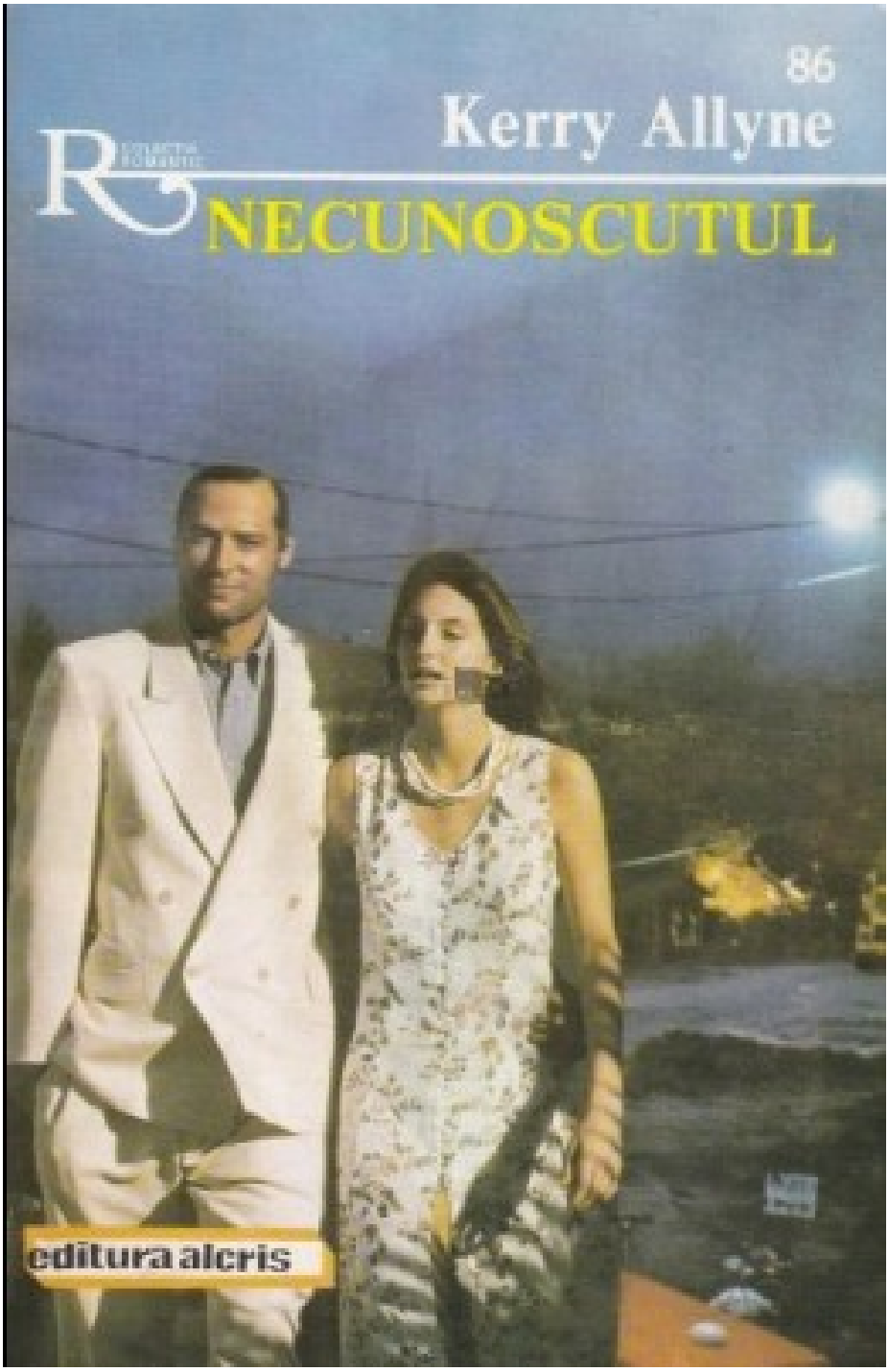
86
Kerry Allyne
NECUNOSCUTUL
editura alcris

KERRY ALLYNE
NECUNOSCUTUL

Coperta: Andy
© 1989, Kerry Allyne
STRANGER IN TOWN
Mills & Boon Limited
Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii ALCRIS-M 94
Traducerea din limba engleză Teodor Atanasiu
EDITURA ALCRIS
BUCUREŞTI, 1995
Editor: Aurelian Micu Andy
Consilier editorial: Traian Iancu
Lector: Angela Vasile
I.S.B.N. 973-9197-46-9
Colectia „ROMANTIC”

CAPITOLUL I

Seara de vară timpurie era călduţă şi, cum toate ferestrele şi uşile casei erau în consecinţă larg deschise, Kendrei Onslow nu i-a fost greu să-l audă pe fratele ei apropiindu-se pe drumul larg; mărginit din loc în loc de câte o casă, care era şi principala stradă a vechiului oraş Goldfield, din nordul statului australian Queensland. Faptul că a putut să detecteze şi o altă voce masculină, pe lângă cea a fratelui ei, însemna că Darby îşi invitase un camarad acasă la întoarcerea de la bodegă, presupuse Kendra şi, deşi era indispusă că fratele ei se întorcea atât de târziu, şi-a croit drum afară pe veranda slab luminată, cu paşi rapizi, neliniştiţi, pentru a-i face o primire binevoitoare.

Darby şi camaradul lui, care s-a dovedit că îl susţinea pe fratele ei mai degrabă decât îl însoţea pur şi simplu, a observat ea şi mai vexată strângându-şi buzele mari şi arcuite, se opriseră dintr-un motiv oarecare în faţa magazinului de produse agricole Danshlow, de alături. Darby făcea gesturi imprecise spre el – dar cu lumina din spate îi era imposibil să discearnă care dintre prietenii lui se afla cu el, astfel că fu obligată să-i aştepte, cu braţele încrucişate şi bătând dintr-un picior, să intre în cele din urmă pe poartă şi apoi pe treptele care duceau spre verandă, înainte de a-i lua în primire.

Totuşi, când au ajuns la trepte, două cute gemene ale unei încruntături s-au întipărit imediat între ochii cu gene dese, albaştri ai Kendrei, descoperind că bărbatul cu umeri laţi care avea câţiva centimetri buni peste un metru şi optzeci şi cinci, de care se sprijinea fratele ei, mai puţin solid, îi era complet străin – străinii fiind păsări rare în Goldfield – şi câtuşi de puţin unul din partenerii obişnuiţi ai fratelui ei.

Dar această circumstanţă n-a abătut-o nici pe departe din scopul ei. După ce i-a acordat o privire fugară, înregistrându-i figura puternic masculină sub pălăria cu boruri largi care-i stătea cam într-o parte, şmechereşte,

fermitatea sculpturală a maxilarului, gura frumos conturată şi o pereche de ochi cenuşii cu nuanţe de verde, ce emanau o căldură leneşă, pe care i-a găsit vag deconcertanţi, şi-a întors privirea furioasă spre fratele ei, lansându-se mustrător:

— Ai reuşit în cele din urmă să ajungi acasă, nu? Cu numai patru ore mai târziu de cât ai promis! Ochii i s-au dilatat plini de sarcasm.

La treizeci şi doi de ani şi mai mare decât sora lui cu nouă ani, Darby Onslow avea o natură uşuratică ce-l făcea iubit de toată lumea şi, simultan, îi permitea să răspundă la asemenea critici severe cu nimic mai mult decât un surâs ispititor, ca acum.

— Îmi pare rău, scumpo, dar e vineri seara, s-a scuzat el cu o voce dezarmantă în timp ce începu să urce împleticindu-se pe treptele verandei, în ciuda ajutorului pe care-l oferea tovarăşul său care nu arăta chiar atât de rău şi, pe de altă parte, nu vrem să creăm o impresie… impresie proastă certându-ne în faţa lui Rogan, a zis el, arătându-l cu ceva ce semăna a rotire a capului pe bărbatul care urca scările cu el, în prima lui noapte aici, nu?

Prima lui noapte aici! Oare ce vrea să spună cu asta? Kendra s-a încruntat plină de dubii.

— Aaa… vreau să spun… am tot pălăvrăgit la cârciumă şi parcă timpul a trecut pe lângă noi… asta a fost tot, a conchis Darby cu un alt zâmbet atrăgător.

— Inclusiv timpul când trebuia să fim la adunare, să discutăm despre noul acoperiş pentru vechea şcoală a minelor, se pare! i-a replicat ea caustică.

— O, fir-ar să fie, am uitat cu totul de asta! Cel puţin arăta cumva ruşinat acum. Dar ai fi putut să te duci fără mine. Nu trebuia să pierzi adunarea pentru că n-am fost şi eu.

— Nici n-am pierdut-o, l-a informat ea scurt. M-am întors abia acum o jumătate de oră… ca să descopăr că tu încă nu te-ai întors!

— Da, aşa e… Darby a zâmbit sfios şi s-a întors spre bărbatul care era cu el pentru a râde cu tristeţe. Ţi-am spus

că mănâncă flăcări, nu? După ce a primit o încuviinţare amuzată din cap ca răspuns şi care a făcut-o pe Kendra să se aprindă, a adăugat: Dar cum vei fi aici o vreme… adică dacă nu te-ai răzgândit… a continuat el cu o privire expresivă care a reuşit s-o mânie şi mai tare pe sora lui. Cred că e mai bine să vă prezint înainte de a intra în casă… ca să nu uit. A chicotit înainte de a face prezentările cu puţină ceremonie: sora mea Kendra… Rogan Faulkner.

Dându-şi puţin pălăria pe ceafă şi dezgolindu-şi părul scurt, negru de culoarea cărbunelui, Rogan a înclinat din cap – cam exagerat, a cugetat Kendra, dar a dat şi ea scurt din cap ca răspuns înainte de a-şi întoarce privirea la fratele ei.

— Te-aş ruga să-ţi ţii pentru tine observaţiile de beţiv cu privire la caracterul meu, Darby Onslow! l-a pus ea la punct. Sau numai asta eşti capabil să faci când îţi iroseşti timpul la cârciumă?

— Uf, uf, nu-mi pierd timpul, după cum o să afli curând. I-a făcut cu degetul, neputând să se stăpânească. Şi nici nu sunt beat, ca să ştii. Numai puţin vesel, atât.

— E discutabil, l-a zeflemisit ea, nefiind capabilă, ca de obicei, să nu-şi manifeste exasperarea faţă de el şi i-a dat un brânci uşor în direcţia uşii.

Înţelegând aluzia, el a început să se orienteze destul de nesigur înăuntru, conducându-l pe Rogan până în hol şi apoi în bucătăria mare din spatele vechii case întortocheate. Kendra a mers după ei îngândurată, cu fruntea ei largă, încreţită în timp ce reflecta la spusele fratelui ei. Abia s-au aşezat cei doi bărbaţi la masa grea de lemn că ea a şi reluat discuţia:

— Aş vrea să ştiu ce ai avut în vedere cu „întrucât va sta o vreme aici”? l-a întrebat cu o notă de suspiciune în glas, uitându-se repede spre Rogan înainte de a se concentra cu privirea ei scrutătoare asupra fratelui ei.

— A, da, ei, da, te-am avertizat că greşeşti când ai spus că mi-am irosit timpul în seara asta, nu? Pentru că după ce am început să vorbim, am aflat că şi Rogan a lucrat în minerit. Aşa că fiind căutător de aur, i-am oferit de

lucru aici, şi a acceptat, i-a dezvăluit el cu un accent triumfător în voce.

— O, grozav! l-a ironizat Kendra, rotindu-şi ochii spre cer. Asta ne mai trebuia… alt căutător de aur care vine şi pleacă! Însă pe Darby numai asta îl interesa să facă. Să caute şi să sape după aurul care era convins că se găsea acolo, pe bucata lui de teren. Ea i-a aruncat o privire semnificativă lui Rogan. Alt căutător de aur căruia îi plăcea paharul, după cât se părea.

Reproşul l-a făcut pe Rogan să arunce o privire semnificativă fratelui ei.

— Pe lângă că mănâncă flăcări, n-ai spus că e şi puritană, a rostit el tărăgănat şi leneş.

— Nu sunt puritană! a negat Kendra cu patimă, fără să-i dea ocazia lui Darby să răspundă. Nu am nimic împotrivă ca cineva să bea… însă cu moderaţie!

— În acest caz, n-ai nimic împotrivă, nu? i-a replicat Rogan întrucâtva batjocoritor. Sau arăt beat?

Ştiind că nu, şi amintindu-şi de opiniile ei anterioare în această privinţă, Kendra ridică din umeri în mod dezaprobator.

— Dar Darby sigur arată! a exclamat ea apărându-se.

— Dar eu nu sunt Darby, nu? Ochii lui ironici cu nuanţe verzui s-au întâlnit cu cei albaştri, încurcaţi, ai Kendrei.

— Şi în plus, nu l-am angajat pe Rogan ca să ajute la mină, ci pe tine la magazin, a intervenit fratele ei pe un ton conciliator.

— Pe mine? S-a întors pentru a se uita la el, indiferentă.

— Da, totdeauna spui că trebuie să faci lucrurile de una singură şi că nu-ţi place să-l chemi pe Mike să-ţi dea o mână de ajutor la treburile mai grele. A rânjit elocvent spre bărbatul care stătea la o latură a mesei. Nu mi se pare că Mike a obiectat vreodată. Cred că e cam interesat de micuţa mâncătoare de flăcări.

Pe Kendra a năpădit-o roşeaţa în obrajii ca piersica şi s-a uitat răutăcios la fratele ei pentru că îşi permisese acel

comentariu, stinghereala fiindu-i alungată de expresia ironică a gurii vizitatorului lor ca răspuns la remarca respectivă.

— Faptul că obiectează sau nu, nu e important, Darby! a răbufnit ea. Tu ar trebui să mă ajuţi la magazin! A făcut o pauză şi a inspirat ca să se calmeze. Oricum, nu ne putem permite să angajăm pe cineva. Goldfield nu mai e oraşul înfloritor de acum optzeci de ani, reţine. O undă de sarcasm începu să-i coloreze vocea.

Înainte de sfârşitul secolului, oraşul se lăuda cu o populaţie de aproape douăzeci de mii de locuitori faţă de cei o sută pe care-i mai avea azi. Strada principală fusese plină de o mare varietate de afaceri prospere, incluzând aproape şaizeci de hoteluri, faţă de cele câteva care mai rămăseseră. Şi existau atunci numeroase mine producătoare, împreună cu instalaţiile pentru separarea preţiosului minereu de cuarţul şi pietrele cu care era amestecat. Pe când acum nu mai exista nicio mină care să producă, numai câţiva căutători de aur ca fratele ei care scormonea zona cu speranţa de a găsi ceva ce scăpase celor dinaintea lor.

„Dar în acelaşi timp, nu e cu desăvârşire un oraş fantomă” se simţea obligat să reamintească Darby. „Sunt de acord că s-a redus considerabil şi toate minele s-au închis şi acum sunt o mulţime de fermieri şi crescători de vite în district în loc de mineri, cei mai mulţi preferând să vină aici după ce au nevoie decât să se ducă tot drumul până la Red Gap”. O călătorie de peste o sută patruzeci de mile, primele şaptezeci fiind pe pământ până ajungeai la şosea.

— Şi din cauza asta. a continuat el, plus faptul că anul acesta a fost unul atât de bun pentru păstorit, ca să nu mai spun de ploile pe care le-am avut mai devreme, consider că ne putem permite să angajăm pe cineva în momentul de faţă, pentru că magazinul merge mult mai bine ca înainte… după cum ştii prea bine.

Kendra a strâns din buze, strâmbându-se dezgustată. Într-adevăr, nu putea să-l contrazică pentru ultima lui

afirmaţie, magazinul mergea mai bine decât se întâmplase cu câtva timp în urmă şi avea nevoie de ajutor, dar, în acelaşi timp, nu era sigură deloc că voia să lucreze cu cineva ca Rogan Faulkner. Era un lucru de care devenea conştientă treptat, el avea o aură de masculinitate nedisimulată, o prezenţă fizică pe care o găsea ciudat de tulburătoare, dar care dintr-un motiv vag părea să reclame în mod imperativ să încerce orice pentru a-l face pe fratele ei să-şi reconsidere decizia.

— Deci, în ciuda faptului că răspund de magazin, nu sunt considerată nici suficient de importantă pentru a avea un cuvânt de spus despre cine să fie angajat să lucreze cu mine, nu am dreptate? a spus ea cu o indignare prefăcută.

— Da, aşa e, deşi sunt sigur că l-ai prefera pe Mike Warden în preajmă tot timpul, mă îndoiesc că tatăl său se poate lipsi de el, răspunse Darby pe un ton amuzat.

Sora lui nu i-a apreciat umorul câtuşi de puţin, mai ales că n-o interesa în mod deosebit Mike Warden în această privinţă. Era într-adevăr o companie plăcută şi un partener agreabil la petrecerile care aveau loc în district, dar în ceea ce o privea pe Kendra, până la atât mergea prietenia lor.

— Atunci poate că e tot atât de bine că nici nu mă gândeam la Mike, i-a respins el remarca cu înfocare, mai ales că nu caută o altă muncă, oricum. Dar cum Rogan caută şi cum nu dau peste noi oamenii să caute de lucru în Goldfield…

O ţinea în şah, Kendra nu avea nicio şansă decât să se dea bătută, deşi cu extremă reţinere, mai ales că nu ştia pe altcineva care ar dori să fie angajat. În cea mai mare parte, populaţia din Goldfield era în vârstă, cei mai mulţi din membrii ei tineri care nu găsiseră de lucru plecaseră deja la Red Gap şi în alte centre mai mari, mai prospere. Cu un oftat vexat, se uită batjocoritor la Rogan.

— Oricum, ştii ceva despre stocul de furaje şi altele? Diferenţa între fân, lucernă, paie tocate, tărâţe, de exemplu? Nu spera să ştie prea multe. Aşa cum era îmbrăcat în cămaşă şi jeanşi decoloraţi, cizme scurte şi

pălăria lui largă pe care ştia s-o utilizeze cu pricepere şi care acum se odihnea pe masă, aducea foarte mult cu un crescător de vite.

— Asta dacă clienţii n-ar şti şi eu le-aş da ceva greşit, presupun, a zis el pe un ton sec, dar fără să răspundă de fapt, a constatat ea.

— Nu, nu la asta mă refeream! Voiam să ştiu, pur şi simplu, cât de multe cunoşti – dacă cunoştea ceva – despre mărfurile care se vând în magazinul de produse agricole, sau nu vrei să dai un răspuns direct la întrebare?

Rogan s-a lăsat pe picioarele din spate ale scaunului, distingându-i-se braţele musculoase, dincolo de mânecile suflecate ale cămăşii, cu sprâncenele ridicate peste ochii iritaţi.

— Cred că asta depinde de cum sunt întrebat, a explicat el tărăgănat.

Kendra a simţit cum i se îmbujorează faţa, ştiind că nu prea dusese politicoasă când de fapt, situaţia neplăcută fusese creata de fratele ei şi ar fi trebuit să-şi reverse nemulţumirea numai faţă de el.

— Îmi pare rău, s-a scuzat ea calmă, deşi puţin rigidă. Ştii ceva despre ferme şi aprovizionarea lor?

— Cred că da, a dat el din cap.

Un rânjet indolent îi apăru în colţul gurii, care o făcu pe Kendra să inspire involuntar. El era destul de chipeş, a consimţit ea, dar, dintr-un motiv necunoscut, o făcea să se simtă tulburată şi pentru ca să nu i se vadă confuzia, s-a întors să ia nişte ceşti dintr-un dulap, în timp ce el continuă:

— Am tot cutreierat preria şi am lucrat pe unele proprietăţi, aşa că aş zice că mă pricep ca şi alţii când e vorba de treburi agricole.

Exact cum bănuise, s-a strâmbat puţin Kendra resemnată, dând din cap, dar fără să răspundă, în timp ce s-a dus să toarne apa fiartă din ibricul care stătea tot timpul pe foc, pentru cafeaua pe care o pusese în căni.

După ce a pus zahărul şi laptele pe masă, a adus ceştile pline, comentând sec când i-a pus-o în faţă pe a fratelui său:

— Se pare că ai nevoie de ea.

Darby a surâs trist şi a fixat-o cu o privire rugătoare a ochilor lui căprui.

— Cred că aş avea nevoie de ceva de mâncare. N-am mâncat de la prânz şi mi-e o foame crâncenă. Nu cred că... A lăsat propoziţia neterminată.

— Nu-ţi dau de obicei? l-a repezit Kendra dezgustată şi luând din impuls decizia că modalitatea cea mai bună de a depăşi efectul inexplicabil pe care prezenţa lui Rogan Faulkner o avea asupra ei, era de a nu-l trata diferit decât pe fratele ei, s-a întors spre el pentru a-i propune în acelaşi mod ironic:

— Şi ţie ţi-e la fel de foame ca şi lui, fără îndoială.

— Nu greşeşti deloc, a rostit el cu un zâmbet blând care n-a prea ajutat-o să-şi menţină calmul.

— Aţi merita să vă las pe amândoi să muriţi de foame, a mormăit ea în timp ce s-a îndreptat spre frigider. Nu-i va lăsa, după cum ştia şi Darby, dar a considerat că nu era rău ca cel puţin să-i ameninţe din când în când.

— Să-ţi dau o mână de ajutor dacă e nevoie, se oferi pe neaşteptate Rogan. Mă descurc binişor şi prin bucătărie.

— Da? a exclamat ea surprinsă. Nu bănuise că e genul, apoi a adăugat: De ce, nu găteşte suficient de bine soţia ta?

Deoarece era aproape de aceeaşi vârstă cu fratele ei, bănuia că era căsătorit, deşi soţia nu venise cu el la Goldfield. Poate că aşteptau să vadă dacă găsea de lucru acolo înainte de a veni şi ea, s-a gândit Kendra cu un sentiment ciudat.

— O, nu sunt însurat. Din gâtul puternic bronzat al lui Rogan a ieşit un râs amuzat. Am învăţat cel mai mult din câte ştiu despre gătit de când eram copil şi mă mutam din tabără în tabără împreună cu tatăl meu care căuta aur şi apoi mai târziu la fermele de curmale, vite şi oi. Când eşti plecat de acasă zile întregi, trebuie să înveţi să-ţi faci şi mâncare, altfel rămâi flămând.

Luând nişte fripturi şi nişte ouă, acestea fiind cel mai simplu şi mai rapid de pregătit, Kendra a devenit curioasă,

fără voia ei.

— Mama ta nu era împotriva unei asemenea vieţi nomade?

Buzele lui s-au strâmbat a amărăciune.

— S-ar putea să nu fi fost, n-am cum să ştiu. Din păcate, a murit când aveam cinci ani, din cauza unei muşcături de şarpe. Locuiam pe undeva pe lângă râul Adelaide, în Teritoriu, în acele zile.

— Îmi pare rău, i-a spus ea sincer. Apoi, a adăugat uitându-se întrebător cu coada ochiului la el, cu sprâncenele ridicate, întinzându-se după tigaia care atârna deasupra maşinii de gătit. De acolo vii, din Teritoriul de Nord?

— Mmm, numai că acum îşi are sediul la Alice Springs, a informat-o Darby.

— Deoarece tatăl meu are tendinţa de a o lua în orice direcţie prin ţară pentru a face prospecţiuni, am considerat că ăsta era locul cel mai central unde să locuim, a adăugat Rogan cu un rânjet.

— Înţeleg, a încuviinţat Kendra gânditoare, când a pus pe grătar cele două fripturi mari şi a adăugat puţin ulei în tigaie pentru ouă, când va veni şi vremea lor. A venit cu tine la Goldfield?

— Nu, Rogan spunea că e foarte ocupat în golf pentru moment. Din nou Darby a fost cel care a răspuns primul.

— Tot cu prospectările de aur?

— Cam aşa ceva, răspunse Rogan ca pentru sine, destul de vag.

O încruntătură uşoară a apărut pe fruntea Kendrei.

— Dar ai preferat să vii în acest district, în schimb, a cugetat ea mai mult decât a întrebat.

Rogan a luat o ţigară din pachetul pe care-l avea în buzunarul cămăşii şi a aprins-o, înainte de a rosti ridicând din umeri:

— Am stat cu el acolo o vreme, dar cum n-am mai fost pe aici, mi-am zis să trec, dacă tot mă aflu in Queensland, în nord.

— Cu toate acestea, e un drum lung să-l faci numai ca

să te uiţi ce e pe aici, nu? a încercat ea pe un ton cam suspicios în timp ce întorcea fripturile.

— Ce vrei să spui mai exact? a întrebat Darby încruntându-se.

— Mă întrebam ce a venit să vadă, asta-i tot. Caută de lucru… sau aur? Ultimul cuvânt a fost rostit cu o notă batjocoritoare.

— Cui îi pasă? a ripostat el părând întrucâtva surprins. Nu-i împotriva legii să cauţi aur, nu? În plus, credeam că stabilisem că Rogan va lucra la magazin.

Întrebându-se şi ea de ce să-i pese ce motiv avusese vizitatorul lor să vină în oraş, Kendra a ridicat din umeri în mod defensiv şi a început să spargă ouăle şi să le dea drumul în tigaie.

— Voiam numai să ştiu cum stau lucrurile, a murmurat ea resemnată.

— Atunci dă-mi voie să te asigur că am intenţia să lucrez numai la magazin cât mă aflu în Goldfield. Vocea profundă a lui Rogan s-a auzit brusc atât de aproape în spatele ei, încât a făcut-o să tresară şi răsucindu-se l-a văzut scoţând calm tacâmuri din sertarul dulapului de alături, precum şi sare, piper şi sos de pe un raft de deasupra, pe care le-a pus apoi pe masă. Prinzându-i ochii, a continuat cu o voce egală: O, doresc să mă uit şi pe la minele vechi, e firesc, dar ai cuvântul meu că nu voi face prospecţiuni. Brusc, un şir de dinţi albi a strălucit şi i s-a ridicat o sprânceană în mod ironic în timp ce a întins mâna pentru a o bate uşor sub bărbia mică, cu degetul lui arătător, lung. Eşti satisfăcută?

Confuză de senzaţia neobişnuită pe care i-o stârnise atingerea lui uşoară, ea s-a întors rapid spre maşina de gătit.

— Nu trebuie să-mi spui mie care-ţi sunt intenţiile sau să faci promisiuni pe care să nu le poţi ţine. Vocea începuse să i se înăsprească. Uite că ştiu cum sunt adevăraţii căutători de aur. Nu se pot stăpâni! O dâră de culoare, indiferent cât de mică şi lasă totul pentru a descoperi mai mult. Aşa e şi el, a zis ea, dând din cap spre Darby, şi aşa a

fost şi tatăl nostru, înainte ca mina să-l ucidă într-o cădere de pietre. Ţinând seama de cât ai prospectat de-a lungul anilor, n-am niciun motiv să presupun că te deosebeşti de ceilalţi. Făcând o pauză, scoase un oftat de nelinişte. Şi pentru ce? O viaţă de om irosită ca să sapi în noroi şi praf după ceva care nu mai există! Luând după raft două farfurii, începu să pună mâncarea în ele cu o vigoare inutilă.

— Şi aici avem vederi diferite, i-a explicat Darby lui Rogan cu un rânjet capricios după ce li se pusese mâncarea în faţă. Pentru că eu, după cum fac mulţi alţii, cred cu tărie că multe terenuri aurifere nu au fost secătuite în vremurile dinainte.

— E o teorie pe care eu şi tatăl meu o susţinem, a fost de acord Rogan.

Aruncându-le o privire exasperată, Kendra luă o pâine din frigider – singurul loc unde o puteai păstra proaspătă, ferind-o de căldură – şi după ce i-a scos învelitoarea de plastic a început s-o taie felii cu rigurozitate.

— Şi una care s-a cam dovedit reală întrucâtva în districtul acesta acum un an sau cam aşa ceva, când unul din copiii de aici a găsit o bucată de minereu care valora două mii de dolari, la o mică depărtare de una din minele vechi, a continuat Darby. Şi, cu o privire semnificativă spre sora lui care punea pâinea şi o farfurie cu unt în faţa lor, adăugă: Cu siguranţă că a fost destul aur în bucata aceea.

— Eu nu ţi-aş recomanda să-ţi ţii respiraţia până se mai face o altă descoperire! i-a replicat Kendra prompt luându-l în derâdere, incapabilă să se abţină. A fost pur şi simplu o descoperire întâmplătoare… şi nu un indiciu că ar exista minereu demn de luat în seamă!

— S-ar putea ca geologii care au făcut teste la mina Southern Cross să nu fie de acord cu tine, a replicat el repede. Au fost foarte circumspecţi cu privire la ce au găsit.

— Fără îndoială, pentru că totul a fost un fâs şi n-au găsit nimic despre care să merite să vorbească.

— Uf, uf, nu fu de acord Derby, – exprimându-se laconic. Eu tind să cred că a fost tocmai invers.

— Bine, sigur că aşa crezi. Cauţi numai scuze pentru a-ţi susţine supoziţiile neîntemeiate.

— Neîntemeiate? repetă el pe un ton batjocoritor. Cel puţin trei zone miniere au fost repuse în circuitul productiv – o producţie foarte profitabilă aş mai putea adăuga, în ultimii ani, numai din câte ştiu eu. Aşa că noi, şi a făcut un semn cu mâna de la Rogan la el, nu suntem evident singurii care credem că e mai mult decât puţintel aur încă în minele vechi şi, cu tehnologia mult mai avansată de minerit şi extracţie care există astăzi…

— Tu neputând să-ţi permiţi să foloseşti niciuna! nu scăpă ea ocazia să sublinieze.

— Da, ei… Făcu o strâmbătură tristă şi comică. Până nu dau de acel filon care sunt convins că se găseşte acolo, va trebui să continui, nu?

Acum cea care s-a strâmbat fu Kendra, în zeflemea însă, pe când se îndrepta spre uşă.

— Un filon care nu există, vrei să spui! Oricum, mă duc să fac patul în camera liberă acum, aşa că amândoi vă veţi putea lăsa pradă viselor voastre efemere după placul inimii, cât voi fi plecată. A ieşit din cameră înainte ca vreunul din ei să poată răspunde.

Când s-a întors după vreo cincisprezece minute, după ce pusese aşternuturi noi pe pat în camera de lângă cea a fratelui ei şi şterse puţin mobila, l-a găsit pe Rogan la chiuvetă spălând vasele şi pe Darby cu o cârpă cu care le ştergea.

— Mulţumesc, le-a apreciat ea eforturile. În timp ce umplea din nou ibricul şi-l punea pe foc, i s-a adresat noului venit:

— Te pricepi la gospodărie, zău.

— Devine un obicei după ce a trebuit să te descurci singur, a spus el ridicând nonşalant din umeri.

Ea a dat din cap, privind cum lucrează competent şi economic, dorind ca şi fratele ei să fie la fel de temeinic. Darby se descurca cu o cârpă de vase, dar când se punea problema să spele vasele nu putea să-i descrie metodele decât ca primitive.

— O, da, şi-a amintit ea subit, ţi-am lăsat prosoape pe pat, Darby o să-ţi arate unde e baia, dar mă tem că n-am o pijama pentru că Darby nu foloseşte. Străinul păru să nu aibă nici el vreun bagaj.

— E în regulă, nici eu nu folosesc, a spus Rogan întorcându-se pe jumătate. O să-mi aduc lucrurile mâine dimineaţă. Le am în Land Cruiser la bodegă.

— Mmmm, cum tânărul Eddie Hoskings – unul din reprezentanţii locali ai ordinii – tocmai sosise când am plecat noi, am zis că e mai prudent să venim pe jos decât cu maşina, i-a explicat Darby cu un zâmbet.

— E plăcut să constat că ai avut cel puţin atâta minte, l-a luat peste picior sora lui, punând ultimele tacâmuri în sertar. Acum însă s-a făcut târziu, mă duc să mă culc, ne vedem mâine dimineaţă. Aproape la uşă, vocea lui Rogan a făcut-o să se oprească şi să se întoarcă din nou.

— Apropo, presupun că magazinul e deschis sâmbăta, l-a auzit ea spunând.

— Da, a dat ea din cap. Deşi până la prânz e cea mai aglomerată zi, pentru că o mulţime de crescători de vite cu familiile lor de la proprietăţile din apropiere vin să facă cumpărături, dar chiar dacă nu ajung la magazin până nu închidem, ştiu toţi că de obicei mă găsesc aici după aceea. A făcut o pauză, dar s-a simţit obligată să adauge: Nu trebuie să începi lucrul mâine, dacă la asta te gândeşti. Întrucât nu mă aşteptam la niciun ajutor, luni este şi aşa destul de devreme. Sunt sigură ca Darby va fi mai mult decât încântat să te conducă prin oraş şi să te prezinte oamenilor.

— Tot nu crezi că mă descurc, eh? Ochii lui cenuşii o priveau batjocoritori.

În mod cinstit, nu acesta fusese motivul, dar, dacă asta era nuanţa pe care o exprima, ea răspunse:

— Foarte bine, dacă doreşti atât de mult să dovedeşti că poţi, începi de mâine. S-a oprit puţin şi apoi a continuat cu un zâmbet vesel: sâmbătă deschidem la şapte şi jumătate.

— Voi fi acolo, a rostit tărăgănat Rogan,

contemplându-i trăsăturile în timp ce, alături de el, Darby dădu drumul unui hohot de râs.

— Ai dat de dracu', camarade, chicoti el. Ţine mine un sfat de la cineva care cunoaşte… e expertă să te prindă pe picior greşit, şi tocmai când te aştepţi mai puţin.

Gura frumos conturată a lui Rogan s-a lăsat în jos, deşi privirea îi rămăsese fixată asupra Kendrei.

— Încep să-mi dau seama, a recunoscut el moale.

— Da, aşa, dacă aţi terminat cu discuţia despre mine, a intervenit ea batjocoritoare, zâmbetul începând să-i fluture şi pulsul să se comporte ciudat, ca rezultat al unei scrutări atât de prelungite şi intense. Mă duc să mă culc, noapte bună. Şi-a luat rămas bun în mod agreabil de la cei doi.

— Noapte bună, scumpo. Pe mâine, l-a auzit pe Darby strigând după ea.

— Veseli şi devreme, a adăugat Rogan pe un ton glumeţ, care a făcut ca inima să-i bată şi mai tare Kendrei.

Gândeşte-te şi tratează-l ca pe un frate, s-a trezit Kendra că-şi repeta continuu în timp ce se pregătea să se culce puţin mai târziu. În acest mod nu va putea să aibă un asemenea efect ciudat asupra ei, s-a gândit ea. Nu pentru că putea explica în mod satisfăcător de ce trebuie să reacţioneze astfel faţă de prezenţa lui, mai ales când, la urma-urmei, era un alt căutător de aur exaltat. Un aspect pe care l-a găsit vag dezgustător, spre marea ei iritare, dar pe care a încercat să-l îndepărteze cu hotărâre din minte când s-a forţat ulterior să se gândească la alte lucruri mai puţin tulburătoare, până când, în cele din urmă, s-a cufundat în somn.

CAPITOLUL II

De dimineaţă, Kendra. s-a spălat şi s-a îmbrăcat repede în ţinuta ei obişnuită, cu jeanşi şi cămaşă, înainte de a-şi face patul şi se grăbi spre bucătărie, unde-l găsi pe

fratele ei, care-şi turna o ceaşcă de cafea neagră, tare.

— Simţi efectele nopţii trecute, aşa-i? l-a chestionat ea dezgustată, aţâţând focul de la maşina de gătit, punând câteva lemne în el din lada de alături şi apoi aprovizionându-se cu cârnaţi, ouă, costiţă şi roşii din frigider.

— Puţin, a recunoscut Darby sfios, odihnindu-şi capul într-o mână în timp ce cu cealaltă îşi ducea ceaşca cu cafea la gură.

— Aşa îţi trebuie. Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, l-a admonestat ea, dar cu un zâmbet drăgăstos şi i-a aruncat un praf de durere de cap pe care el l-a acceptat cu plăcere. Şi unde-i omul? A plecat deja?

— O, nu. A vrut să clatine din cap dar s-a răzgândit. Tocmai se ducea să-şi aducă maşina când am venit eu aici. Poate să vină în orice clipă. Doamne, probabil că are un cap tare... şi un stomac straşnic, a rostit el pe un ton destul de invidios. Arăta atât de vesel ca şi cum nu atinsese o picătură şi cu toate acestea, a băut bere după bere cu mine seara trecută. S-a oprit puţin, în timp ce se aşeza mai bine pe scaun pentru a se uita mai atent la ea. Aşa că, ce crezi despre el?

— E O.K., cred, a ridicat ea din umeri, ţinând cont de decizia ei de a nu se gândi la el mai mult decât la duplicatul fratelui său. Apoi zâmbi brusc: Un căutător de aur fără valoare, nepractic.

— O, da, e bine, atunci când nu sunt în stare să mă apăr, a glumit elocvent Darby.

— Şi a cui e vina, aş întreba eu?

— O! El făcu o grimasă expresivă. Copil neînţelegător! Am...

Tocmai ce voia să spună a rămas nespus pentru că l-a abătut de la ce avea să zică întoarcerea lui Rogan şi până s-a terminat micul dejun, conversaţia s-a referit la alte probleme.

— Deci ce ai de gând să faci astăzi? l-a interogat Kendra, totuşi, pe când ea şi Rogan se pregăteau să plece la magazin. Nu cred că ai chef să repari gardul din spate.

Dacă se rupe mai rău nu peste multă vreme, vor intra vitele în grădina de zarzavaturi.

— Îmi pare rău, dar nu azi, scumpa mea, i-a răspuns Darby cu regret. I-am promis mai mult sau mai puţin Vivianei că mă duc acolo acum de dimineaţă – are nişte probleme la scurgere sau la ţevile de apă, ceva, şi după-amiază m-am gândit să-l iau pe Rogan să-l prezint unor prieteni ca să nu se simtă prea străin în oraş.

Ca toţi tovarăşii de băutură ai fratelui ei să-i poată ura bun venit în sânul lor! presupuse în batjocură, în sinea ei, sora lui şi oftă.

— În regulă, consimţi ea pe un ton resemnat. Dar ţine minte să-l repari cât poţi de repede, da? Nu pare să mai reziste cine ştie cât.

Şi cu asta, va trebui să fie mulţumită, se gândi Kendra strângându-şi buzele delicate cu tristeţe şi porni, îndreptându-se spre magazin.

Ţinând pasul în spatele ei, Rogan s-a uitat un moment, gânditor, la ea, înainte de a o întreba laconic:

— Vivian?

— Vivian Blackwood, l-a lămurit ea. E văduva celui mai bun prieten al lui Darby, care a murit acum câţiva ani. El şi Craig au crescut împreună, au fost amândoi la acelaşi internat şi apoi au lucrat o vreme în mâna lui Darby, Good Cheer. Aşa că firește, când Craig şi Vivian s-au căsătorit, Darby era cel mai frecvent vizitator al lor, iar după moartea lui Craig, el a considerat că-i revine. responsabilitatea de a face totul pentru a-i ajuta pe ea şi pe fiul ei, Jimmy.

— Nu are familia aici în oraş?

Kendra clătină din cap.

— Nu, toţi locuiesc la Red Gap. De unde vine de fapt şi Vivian.

— N-ar fi mai uşor pentru ea să se întoarcă acolo?

— Poate, ştiu eu? Ridică ea din umeri. Dar cum n-a spus niciodată că ar vrea să facă aşa ceva, bănuiesc că preferă să stea aici. Deşi nu prea le pare un oraş cine ştie ce unora, celor care trăim aici ne place aşa cum e. O notă de sarcasm defensiv îşi făcuse apariţia în vocea ei în timp

ce deschidea uşa laterală a magazinului şi intra înainte în interiorul lui întunecos.

— Nu te sensibiliza, spuse Rogan râzând puţin şi însoţind-o înăuntru. Dacă nu mi-ar fi plăcut oraşele de prerie, n-aş mai locui nici eu în ele. Acestea fiind spuse, îşi îndreptă atenţia cu interes spre proporţiile masive ale clădirii.

Construit spre sfârşitul secolului trecut, în timpul anilor de prosperitate ai oraşului Goldfield, magazinul fusese, fireşte, proiectat să deservească o populaţie considerabil mai mare decât în prezent şi se vedea munca pricepută care se materializase acolo, mai ales în lucrătura ornamentală tipică din lemn care decora orice proeminenţă posibilă şi ferestrele largi, arcuite, cu multe ochiuri de geam.

— La prima privire, aş spune că iniţial n-a fost construit ca magazin de produse agricole, a remarcat el brusc.

Fiind inconştient preocupată să-l examineze în timp ce el se uita atent la magazin, Kendra s-a înroşit şi i-a evitat repede privirea.

— Nu, străbunicul meu l-a proiectat ca un centru comercial general, a încuviinţat ea în grabă. Dar a adăugat încercând să-şi recapete calmul: A fost unul dintre tipii inteligenţi, pentru că deşi venise să caute aur, şi-a dat curând seama că va avea mai mult succes în comerţ, vânzând produse minerilor, decât să-şi încerce şansele în minerit. Asta s-a întâmplat când aurul a început să secătuiască, îndată după începutul secolului şi oamenii părăseau oraşul şi districtul în masă – rezultatul fiind că acest capăt de stradă a devenit principala zonă comercială – şi fiul lui, adică bunicul, a hotărât că ar fi probabil mai avantajos să-l transforme în magazin de produse agricole.

— Pe care îl conduci începând de când? a întrebat el în timp ce ea se dusese să deschidă uşile principale.

— De când a murit mama şi aveam cincisprezece ani. A ridicat din umeri, întorcându-se acum şi îndreptându-se spre uşile mai mari din spate.

Rogan s-a uitat la silueta ei, pe gânduri.

— Asta vrea să spună că mama ta se ocupa de el înainte?

Kendra a deschis larg uşile şi apoi a dat să răspundă. Când a răspuns, a făcut-o pe un ton caustic:

— Cineva trebuia s-o facă, dacă voiam să avem de mâncare! Nici tatăl meu, nici Darby, după cum bănuiesc că ai ghicit, nu au manifestat interes pentru magazin. S-a întrerupt, izbucnind într-un râs vesel.

— Ce te face să spui asta?

— O, numai că bărbaţii din familie care se aflau aici când mai era aur, nu voiau să se ocupe de minerit, în timp ce cei doi, care ar fi trebuit să ştie că nu mai era niciun pic de aur, erau obsedaţi de a-l căuta în continuare.

— Din discuţiile de la bodegă de ieri, am reţinut că unii oameni din oraş cred că mai e încă mult mai mult aur aici decât s-a scos până acum.

— Da, da, ştiu. Filonul pe care vechii căutători îl ştiau se extindea spre est de la mina Julien şi se presupunea că se va intersecta cu cel de la Orion Deeps şi Southern Cross... dar nu s-a interesat nimeni, niciodată, a adăugat ea apăsat. De ce crezi că tatăl meu a cumpărat un teren pentru mina Good Cheer? Poate că a crezut în acele zvonuri şi el şi este pe aceeaşi linie cu Orion Deeps şi Southern Cross. Făcu o pauză şi adăugă ironic: Să nu crezi că a făcut ceva, indiferent cât au scos el şi Darby de acolo.

— Deşi mi s-a spus că au găsit ceva.

Ea dădu din cap:

— Nu ca să trăieşti din ce s-a găsit, totuşi, râse ea cu un umor sumbru. După cum ar trebui să ştii, pentru că te-ai ocupat de acelaşi lucru şi tu.

— Nu-i deloc uşor, consimţi el, zâmbind dezgustat.

Trezindu-se subit fascinată de conturul nepăsător al gurii lui atrăgătoare, Kendra inspiră adânc şi se uită repede în altă parte.

— Da, aşa, şi acum la treabă, spuse ea cu energie, crezând că, schimbând subiectul, n-o va mai preocupa persoana lui. După cum vezi, cea mai mare parte a stocului

de furaje se păstrează în partea din spatele magazinului. E mai uşor de încărcat, în felul acesta. Nu avem lucernă pentru moment, dar dacă solicită cineva, poţi să le spui că primim săptămâna viitoare. Făcu câţiva paşi într-o parte. Aici avem chimicale: vopsele, baiţ şi altele de acest gen, iar în acest colţ sunt cele veterinare, precum şi şei şi alte ustensile pentru cai: frâie, potcoave şi aşa mai departe. Mergând în altă direcţie, Kendra adăugă: aici se găsesc îngrăşămintele, sare pentru vite, mâncare pentru câini. Iar în şopronul din spate sunt baloturile de sârmă pentru garduri, foi de tablă şi altele. Se uită în grabă în jur. Mai sunt şi o serie de articole pe care nu le-am menţionat, dar nu mă îndoiesc că vei da peste ele în timp.

— Cum ar fi mierea de acolo? Rogan arătă spre o masă cu un borcan, de lângă uşa din faţă.

— Mmm, o vindem pentru Vivian, de fapt. Creşte albine şi vinde mierea ca să-şi completeze venitul ca suplinitoare la şcoala primară. Uneori aduce banane şi pepeni să-i vindem. Nu prea are vânzare, pentru că fiecare are în grădină fructe şi legume, dar mierea se vinde bine. E foarte bună.

— Se pare că e pe punctul de a vinde ceva acum. El zâmbi văzând o femeie subţire, înaltă, însoţită de doi copii care intrase în magazin şi luase un borcan în mână înainte de a face alte cumpărături.

— Mmm, este Gwen Edgar, soţia măcelarului. Oprindu-se, ea-i aruncă o privire întrebătoare. O servesc eu sau faci o încercare?

— Trebuie să încep odată, rosti el tărăgănat, şi o luă în direcţia femeii.

— O, apropo, listele de preţuri pentru toate sunt lipite pe zid, în spatele casei, acolo, strigă Kendra după el, făcând semn spre o tejghea mică de-a lungul zidului.

Rogan s-a uitat simplu peste umăr, a dat din cap că a înţeles şi şi-a continuat drumul.

Deşi era ocupată cu altceva, Kendra se uita pe furiş la el, recunoscând aerul de siguranţă şi autoritate destinat să-i permită să aibă controlul asupra oricărei situaţii, reflectă

ea. Îi urmărea mişcările care emanau o forţă interioară şi o graţie deplină, atracţia zâmbetului şi manierelor lui, precum şi efectul pe care-l avea în mod evident asupra nu prea vorbăreţei Gwen Edgar! Discuta cu el ca şi cum ar fi fost un prieten pe care nu-l văzuse de mult timp şi nu un străin, îşi dădu ea seama subit. Gura ei largă căpătă nuanţe ironice.

Dar pe măsură ce ziua înainta, deveni evident că nu numai clientela feminină devenea expansivă în prezenţa lui, ci şi bărbaţii, constată Kendra. Numai că, în cazul lor, se părea că aceasta nu se datorează numai acceptării lui ca un egal al lor în cunoaşterea problemelor rurale ci şi, poate mai semnificativ, era rezultatul recunoaşterii lui imediate drept un adevărat bărbat. O apreciere pe care Kendra n-o putea contesta, mai ales când şi ea avea aceeaşi părere, cu atât mai mult cu cât bănuia că acesta fusese şi motivul pentru care se bucurase de aceeaşi apreciere din partea fratelui ei.

Cu toate acestea – nu pentru că avea nevoie de o confirmare – afacerile de dimineaţă au dovedit fără pic de îndoială că era şi un bărbat apreciat de femei. Ca urmare, nu fu o surpriză pentru ea când Genevieve Scarle, cu aproape trei ani mai mare decât Kendra şi fiica unuia dintre cei doi cârciumari din oraş, care mai era şi un fel de femeie fatală în localitate, a intrat în magazin cu puţin înainte de închidere. A văzut cum ochii căprui, drăgălaşi ai fetei s-au aprins de interes îndată ce a dat de figura plăcută a lui Rogan şi de corpul lui bine făcut.

— Pot să te ajut cu ceva, Genevieve? a întrebat-o Kendra sec în timp ce aceasta se apropia de ea, întrebându-se ce-o adusese până în celălalt capăt al oraşului, în special în acea dimineaţă. Se întâmpla foarte rar ca Genevieve să viziteze magazinul.

Cu evidentă lipsă de chef, femeia cu părul roşu îşi întoarse privirea de la Rogan, care se ocupa în acel moment de un client, pentru a se concentra asupra Kendrei.

— Pentru început m-ai putea prezenta domnului, a râs ea uşor şi expresiv. Am auzit ieri că Darby a angajat un

străin, şi încă unul impresionant, după câte spunea Joy Landers, a adăugat ea cu un nou râs elocvent, pentru a ajuta în magazin. Dar cunoscând-o pe Joy – barman la localul preferat unde bea Darby – asta putea să însemne orice. Totuşi, de data asta mă bucur să pot spune că a avut dreptate. E ceva, nu-i aşa?

Refuzând să consimtă la ce spunea ea – ar fi preferat să nu discute deloc despre Rogan – Kendra ridică din umeri cu o indiferenţă studiată.

— În ceea ce mă priveşte, e unul din căutătorii de aur fără succes care vin şi pleacă, declară ea pe un ton reţinut.

— O? Sprâncenele lui Genevieve s-au arcuit de mirare, ochii de dedesubtul lor începând să manifeste un oarecare amuzament. Nu că pot spune că te acuz în general, dar n-ai avut niciodată timp pentru ei, nu? Dar poate că e totuna, deoarece, indiferent ce face, şi s-a uitat cu aviditate la subiectul conversaţiei lor, ca să-şi câştige existenţa, nu mă va împiedica să-l abordez şi nu voiam să-ţi produc eventual vreo dezamăgire suflându-ţi-l de sub nas, ca să spun aşa. Zâmbi, manifestând o preocupare dubioasă.

Nici pe departe! s-a strâmbat Kendra în sinea ei cu acreală, ştiind că roşcata făcuse la fel şi cu alţii, fără nicio remuşcare. Dar cu voce tare a murmurat cu o notă de sarcasm:

— Ce grijulie eşti!

— Da, ei bine, ştii cum e într-un oraş de mărimea acestuia. Genevieve a oftat, înregistrând remarca la valoarea ei aparentă şi indiferentă la orice aluzie. Trebuie să ţii seama tot timpul de alţii.

— Inclusiv de Rex? Kendra nu putu să reziste să n-o ironizeze. Din câte ştia, Genevieve şi Rex Thorley, fiul unui crescător de vite local, erau pe punctul de a se logodi.

— Rex? a repetat cealaltă fată întrucâtva absentă ca şi când n-ar fi fost familiarizată cu acest nume. Apoi, dându-şi seama cum trebuia să fi părut, a râs şi s-a scuzat graţios: O, da, e plecat în momentul de faţă – pentru câteva luni, de fapt – şi mi-a spus că în absenţa lui să nu-mi

întrerup activităţile.

Cât de încrezător! s-a gândit Kendra dezgustată. Cu siguranţă era conştient de reputaţia viitoarei lui logodnice, ştia că avea un caracter nestatornic. Ridică din umeri. Nu era treaba ei, oricum.

— Atunci, în timp ce aştepţi să începi o nouă activitate, aş putea să te servesc cu ceva? a întrebat-o ea, uşor ironic.

— De fapt, am dat pe aici să-l văd pe noul venit în oraş, i-a dezvăluit candidă Genevieve. Deşi n-aş vrea ca lucrul acesta să fie prea evident, aşa că ai putea să-mi dai ceva. S-a uitat repede prin magazin. Una din pungile acelea cu mâncare pentru câini e suficient. Totdeauna rămânem fără.

Gura Kendrei s-a ţuguiat, neputându-se decât amuza de alegerea ei.

— Crezi că poţi s-o duci? Aveau în stoc numai pungi mari şi ştia din experienţă cât de mult cântăreau.

Lucru de care Genevieve păru să-şi dea seama curând, după ce să uitat din nou la punga respectivă, şi s-a încruntat dezamăgită…

— Poţi s-o şi trimiţi, nu? i-a propus ea. O scurtă pauză şi expresia feţei i s-a luminat într-una de triumf. Sau poate mai bine, cum e aproape ora de închidere, l-aş ruga eventual frumos pe noul tău angajat să fie atât de galant să mi-o ducă până acasă. A aruncat o privire încântată spre partea din spate a magazinului. Cum îl cheamă, de fapt?

— Rogan. Rogan Faulkner, i-a furnizat informaţia Kendra cu vioiciune. Cât despre celălalt aspect, nu cred că ar trebui să te aştepţi…

— O, nu-mi strica plăcerea, Kendra! a intervenit Genevieve pentru a-i înlătura obiecţiile cu trufie. E la latitudinea lui să decidă, nu a ta. Îmi aduci punga, să mă ocup eu de rest?

Oftând şi întrebându-se de ce-i pasă dacă cealaltă fată îl determină pe Rogan să facă ce voia ea, Kendra ridică indiferentă din umeri şi se duse să ia punga. Pe când trăgea punga din grămadă, o voce din spate a făcut-o să se

oprească şi să ridice privirea.

— La revedere, Kendra! Ultimul client al lui Rogan îi făcu cu mâna prietenos înainte de a pleca pe uşa din spate, unde avea maşina încărcată cu furaje şi îngrăşăminte.

— Da, la revedere, Norm! I-a zâmbit, bănuind din faptul că strada era goală că probabil era ultimul client din dimineaţa aceea. A renunţat pentru moment la ce făcea pentru a închide şi zăvorî uşile din faţă.

În timp ce făcea acest lucru, sunetul râsului Genevievei, cald, răguşit, cochet, a plutit spre ea trezindu-i o senzaţie inexplicabilă de iritare, în timp ce întorcându-se la grămada cu mâncare pentru câini, a văzut că fata se angajase într-o discuţie animată cu Rogan.

— Bun. O duc eu, s-a oferit el făcând un pas spre Kendra când a văzut că târăşte punga spre tejghea.

— Nu, mulţumesc, mă descurc singură. M-am descurcat şi înainte, afirmă ea într-o demonstraţie tăioasă de independenţă. Apoi, ajungând la ei, adăugă: Bănuiesc că aţi făcut cunoştinţă deja, nu?

— Evident. Genevieve a fost cea care a răspuns cu un zâmbet afectat, deşi privirea din ochii ei căprui scânteietori arăta că nu prea e bucuroasă de întrerupere.

Ignorând dinadins aluzia de a se face nevăzută, Kendra s-a deplasat de cealaltă parte a tejghelei.

— Plăteşti cash sau o punem în cont? S-a uitat întrebător la roşcată.

— În cont, fireşte! a venit răspunsul laconic, urmat de un chicot cochet spre Rogan. Ar trebui să ştie deja. În definitiv, familia noastră cumpără de aici de peste cincizeci de ani.

— Şi uneori tatăl tău plătea cu bani gheaţă, i-a replicat Kendra cu un zâmbet, în timp ce începea să facă o chitanţă. După ce a completat-o şi i-a întins-o lui Genevieve, întrebând-o cu inocenţă: vrei să-ţi fie livrată punga la domiciliu, sau ai aranjat altfel?

Aproape smulgându-i bucata de hârtie, Genevieve a îndreptat o privire sfioasă în direcţia lui Rogan.

— De fapt, a început ea pe un ton suav, neajutorat,

mă întrebam dacă ai putea fi atât de amabil să mă ajuţi s-o duc până acasă. Nu prea sunt obişnuită să duc asemenea greutăţi şi, pe de altă parte, n-ar fi nicio problemă pentru muşchii tăi magnifici. Şi am nevoie de ea urgent, a adăugat ea flatându-l şi mai mult.

Nemaiputând să asculte, Kendra a intervenit pe un ton batjocoritor, înainte ca Rogan să aibă timp să răspundă:

— Dacă mă scuzi, mă duc să închid uşile din spate. Înainte de a vomita! a adăugat ea ca pentru sine, plecând repede de lângă ei.

După ce a închis uşile s-a întors şi l-a văzut pe Rogan ridicând punga pe umărul lui larg şi Genevieve care zâmbea mulţumită în spatele lui, deplasându-se spre intrarea laterală a magazinului.

— Să nu stai mult, i-a recomandat ea scurt. Prânzul e gata într-o jumătate de oră.

— O, dar o să iei masa de prânz cu mine, nu? şi-a îndreptat rugătoare Genevieve privirile spre el. E lucrul cel mai mic pe care îl putem face după ce ai fost atât de amabil.

Rogan i-a zâmbit leneş şi i-a aruncat o căutătură încruntată.

— Zău, nu e nevoie.

— Dar insist! l-a întrerupt Genevieve cu un râs vesel. Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta, Kendra. E stabilit.

Ridicând din umărul liber ca şi cum s-ar fi supus, Rogan a aruncat o privire piezişă, cu sprâncenele ridicate în direcţia Kendrei, spre marea ei surpriză, dar de care nu avea chef să ţină seama.

— Nu mă priveşte, i-a replicat ea pe un ton apăsat. E timpul tău pe care-l ai la dispoziţie, odată ce magazinul se închide.

Ochii lui cenuşii cu gene dese au continuat să se uite în ai ei un moment scurt şi apoi Genevieve i-a abătut atenţia apucându-l de braţ.

— Vezi, e totul aranjat! a exclamat ea fericită. Oricum, să nu-i permiţi Kendrei, cu limba ei ascuţită, să te convingă să nu rămâi. Totdeauna a fost aşa şi trebuie să înveţi s-o

ignori, aşa cum facem toţi. Şi i-a aruncat o privire răutăcioasă fetei înainte de a ieşi pe uşa laterală.

Simţind fierbinţeala produsă de jenă încălzindu-i obrajii netezi şi nedorind să vadă reacţia lui Rogan la această remarcă – oare aşa o priveau în realitate ceilalţi, ca având o limbă ascuţită? − Kendra s-a îndreptat prompt spre tejghea unde se afla registrul de încasări pentru a-şi ascunde umilinţa, şi fu uşurată să descopere că rămăsese singură când ridică din nou privirea.

Când a apărut Darby pentru masa de prânz, Kendra mâncase deja. Atât cât reuşise, de fapt, pofta părând să-i fi dispărut subit.

— Unde e Rogan? A mâncat deja? a întrebat-o fratele ei când începu să se înfrupte din friptura rece şi din salată.

Stând alături de el, cu privirile în cana de ceai, pe care tocmai şi-l turnase din ceainicul de pe masă, Kendra a ridicat cu nonşalanţă din umeri.

— N-am de unde să ştiu. A plecat cu Genevieve să ia masa cu ea.

— A plecat cu... sau a fost remorcat de ea? a zis Darby sec.

— Nu l-am văzut luptându-se să scape, s-a strâmbat ea.

— Nu? Ei bine, poate ar fi făcut un efort dacă nu l-ai fi hărţuit atât. Un zâmbet ştrengăresc i-a apărut în colţurile gurii.

— Dacă... nu l-aş fi... a îngânat ea oprindu-se. Nu l-am tratat altfel decât te-am tratat pe tine. Da, aşa fusese, aşa era felul ei.

— Mmm, dar eu ştiu că nu vorbeşti chiar serios când te referi la prospecţiuni şi la căutătorii de aur... pe când el nu ştie.

Sprâncenele arcuite ale Kendrei s-au ridicat sarcastic.

— Şi ce propui? Să mă arunc în braţele lui cum a făcut Genevieve?

— Ai putea face şi mai rău.

— Ce!? S-a uitat înspăimântată la el.

— Mie îmi place Rogan. A ridicat din umeri,

continuând să mănânce şi părând complet indiferent la reacţia ei uimită. Şi cred că probabil şi ţie, dacă ai putea să treci peste prejudecata pe care o ai faţă de el din cauza interesului lui pentru aur. Vreau să spun că nici măcar nu intenţionează să se apuce să caute aur cât timp este aici şi faptul că a acceptat oferta mea să lucreze la magazin dovedeşte că nu se opune să facă altceva.

— Fără îndoială că şi căutătorilor de aur le place să mănânce din când în când, a venit ea repede cu replica batjocoritoare. Şi în plus, cum nu am intenţia să alerg după niciun bărbat – nici chiar după unul cu care se pare că te înţelegi foarte bine – şi nici să-mi schimb opiniile... nu prejudecăţile, l-a corectat ea cu înţeles, atunci cred că dacă nu e în stare să suporte, ar trebui să se consoleze cu Genevieve, nu?

— S-ar putea să ai dreptate, acceptă el mai nonşalant decât se aşteptase ea. Făcând o pauză, ridică nişte ochi scânteietori spre ea. Cu condiţia, desigur, să fii pregătită să culegi ceea ce semeni.

— Ceea ce vrea să însemne?

— Deşi Rogan Faulkner nu lasă impresia că e obişnuit să fie hărţuit, totuşi n-aş trage prea tare pe el dacă aş fi în locul tău, scumpa mea, i-a recomandat el pe un ton sec.

— Adevărat? i-a întors ea provocator privirea. Nu considerai că am limba ascuţită şi sunt capabilă să mă protejez?

— Uf, uf. Darby clătină uşor din cap, dar fără să ezite. N-aş fi folosit această expresie şi nu te-aş descrie astfel, dar uiţi că dincolo de acea imagine a ta că mănânci flăcări există una mai delicată, una mai prevenitoare. Îi zâmbi cu afecţiune. Aşa că ia-o uşor.

— De dragul meu? Ea îi zâmbi, dar totuşi cu o notă de sfidare în ton.

— Cam aşa ceva.

— O să vedem, fu ea pregătită să accepte. Apoi adăugă pe un ton mai vesel: Ce-ai făcut cu Vivian? Ai reparat ce trebuia?

— O parte, încuviinţă el. I-am spus că voi termina

mâine ce mai este de făcut. A trebuit să vin acasă pentru o bucată de ţeavă şi un cot. Asta era problema cea mai mare, ţeava ei ruginise de tot. Apropiindu-se de masa de lângă chiuvetă, puse farfuria goală pe suprafaţa laminată. Şi Rogan? Cum s-a descurcat la magazin?

— O.K. Kendra ridică din umeri. Dar simţind aproape imediat un sentiment de vinovăţie că nu-i acorda credit acestuia când trebuia, s-a corectat prompt: surprinzător de bine, de fapt. Aproape că nici n-a fost nevoie să apeleze la mine.

— M-am gândit eu că aşa va fi, afirmă categoric Darby. Din ceea ce a spus seara trecută, se pare că a făcut de toate în viaţa lui pe unde a fost.

— Ca de exemplu? se miră Kendra auzindu-se întrebând.

— O, munca cu vitele de orice fel, a făcut garduri, a tăiat stâlpi, a făcut fântâni, a îngrijit cirezi şi turme, a tuns oi, a prins chiar şi şerpi pentru laboratoare şi păsări pentru grădini zoologice. Numai să numeşti un domeniu şi se pare că s-a ocupat şi de el, râse Darby.

— Hmm… Deranjată de interesul pentru Rogan, reveni repede la subiectul iniţial. Şi Vivian? Cum se simţea acum de dimineaţă?

— O, bine. Ezitând o clipă, continuă: e o fată – sau femeie – atât de delicată, aş zice eu, mai ales că are un copil de opt ani. Darby râse uşor. E de asemenea foarte îndatoritoare pentru orice faci pentru ea. Tot timpul îmi aduce ceai şi de mâncare când lucrez.

— Mmm, aşa e Vivian. E minunată, fu de acord din toată inima Kendra. N-ar spune un cuvânt rău despre cineva, dacă poate să spună unul bun. Ce păcat că l-a pierdut pe Craig.

— Da, aşa e. Darby răsuflă din greu şi se ridică. Acum cred că cel mai bine ar fi să mă duc după Rogan. I-am spus că o să-i fac cunoştinţă cu unii dintre prietenii mei în după-amiaza asta.

— Numai să mai aibă aceeaşi dispoziţie după ce a fost în compania Genevievei, spuse ea pe un ton vizibil

batjocoritor.

— Hmm… S-ar putea să fie ceva în ce zici tu. Subit, o undă de umor s-a conturat pe gura lui. Pe de altă parte, s-ar putea să mă aştepte cu nerăbdare. Genevieve poate deveni cam obositoare după un timp.

— Mă întreb dacă va băga de seamă, spuse Kendra în zeflemea.

El râse şi ieşi pe uşă.

— La revedere, a strigat el în urmă de pe verandă.

— Dar să nu vii la fel de târziu ca azi-noapte! rosti ea cu promptitudine, trecând pe prag.

— Promit.

— Totdeauna o faci, i-a răspuns sora lui dezgustată. În plus, e un film la sala de spectacole în seara asta pe care eu şi Mike intenţionăm să-l vedem.

— Foarte bine. Vivian spunea că se gândea să meargă şi ea, şi-a amintit el. În regulă, o să am grijă să nu venim târziu.

— Bine ai face! mormăi ca în batjocură, coborând agale treptele în timp ce era răsplătită cu un zâmbet de către Darby, care apoi dispăru din vedere.

După ce a spălat repede vasele, Kendra a strâns rufele murdare, inclusiv cele pe care le-a luat din camera lui Rogan după o clipă de ezitare, gândindu-se ce va spune el că i s-a umblat prin lucruri. A depăşit această incertitudine, zicându-şi că datorită faptului că lipsea nu avea altă soluţie dacă voia să aibă haine curate. Cu maşina de spălat încărcată şi intrată în funcţiune, s-a apucat să pregătească o pulpă de miel şi legume pentru masa de seară, după care a înşfăcat o pălărie de după uşa bucătăriei şi s-a îndreptat spre curtea din spate.

Totdeauna considera drept o activitate relaxantă să se ocupe de tufele de flori, de pomii fructiferi şi de legume, fiind mai degrabă un mod plăcut de a-şi petrece timpul decât o corvoadă, deşi avea de a face cu trei acri de pământ. Întinzând şi rufele la uscat între timp, şi-a petrecut restul după-amiezii săpând şi rupând buruieni, scoţând plante vechi şi înlocuindu-le cu altele noi, precum şi

culegând fructe coapte şi legume.

Cufundată în activitatea pe care o desfăşura, nu şi-a dat seama cum trece timpul până ce a auzit apropiindu-se vocile lui Rogan şi a lui Darby, moment în care a ridicat ochii cu o tresărire pentru a constata că începe să se însereze.

— O, să nu-mi spuneţi că e atât de târziu! a rostit ea cu răsuflarea întretăiată când ei s-au apropiat, ridicându-se din genunchi şi scuturându-se de iarbă şi praf de pe pantaloni.

— Nu, de fapt am venit devreme, a asigurat-o fratele ei liniştind-o.

— E o uşurare! Şi-a şters fruntea de transpiraţie cu dosul palmei cu un gest expresiv şi apoi s-a aplecat să strângă uneltele pe care le folosise. Ridicându-se din nou, i-a aruncat o privire piezişă de sub genele lungi. Cum s-a întâmplat? N-a mai fost bere de băut?

— Ce fată ingrată, nu? Darby îi zâmbi trist lui Rogan înainte de a se întoarce spre Kendra. Nu, am făcut-o pentru tine, Kendra, într-un efort de a împăca spiritele pentru noaptea trecută.

— În acest caz, îţi mulţumesc. Şi-a ridicat pălăria în semn de salut. Dar, pornind spre casă cu toţii, ochii ei au rătăcit spre Rogan şi nu s-a putut abţine să nu i-o trântească în zeflemea. Ai reuşit să te smulgi de lângă Genevieve pentru a face turul cu Darby, nu?

— M-am ţinut de înţelegerea avută, dacă la asta te referi, a răspuns el pe acelaşi ton.

Kendra şi-a aplecat privirea, strâmbându-se.

Deci a găsit că tovărăşia celeilalte fete era atât de obositoare precum prezisese Darby, deduse ea, simţindu-se în mod ciudat deprimată.

— Dar numai până diseară, când se pare că o va însoţi la cinema, adăugă Darby, ţinând neapărat s-o informeze.

Interesul Kendrei faţă de distracţia din acea seară s-a redus considerabil, dar decât să arate acest lucru, s-a uitat la Rogan din nou, într-o manieră ironică. Ar fi făcut la fel

dacă vestea s-ar fi referit la fratele ei.

— O, o, voi doi trebuie să fi avut un prânz pe cinste.

— Mmm, n-a fost cu siguranţă niciun conflict, veni răspunsul lui rapid.

Vrând să spună, desigur, că nu aşa cum era situaţia între ei, bănui ea, şi-şi scutură sfidătoare buclele negre. Dacă nu-i plăcea cum era la ei, se putea muta la hotel unde Genevieve ar fi fericită să-l laude pentru orice.

— Trebuie să fi fost încurajator pentru tine, i-a replicat ea răsucindu-se pe călcâie şi pornind spre bucătărie pentru a se spăla pe mâini şi a lua apoi rufele uscate.

Mijindu-şi ochii parţial indiferent, parţial revendicativ ca răspuns, Rogan a urcat pur şi simplu scările cu Darby şi a intrat în casă, unde Kendra a intrat mai târziu în bucătărie, cu coşul cu rufe uscate. Darby nu era prin preajmă, de la baie se auzea apa cum curge, ceea ce însemna că făcea un duş, a tras ea concluzia.

— Sunt şi câteva din lucrurile tale aici, l-a anunţat ea imediat, deşi pe un ton rezervat, pe când punea coşul pe masă. Cred că n-ai nimic împotrivă că am intrat la tine în cameră şi le-am luat.

— Câtuşi de puţin, i-a răspuns Rogan, schiţând o strâmbătură. Deşi nu mă aşteptam să-mi speli lucrurile.

— Nu eu le-am spălat, ci maşina, a rostit ea pe un ton de glumă. Dar pentru că ai numai o sacoşă mică cu haine, m-am gândit că unele rufe trebuie spălate mai des. Făcând o pauză, nu putu să-şi reţină cuvintele sarcastice care i-au venit pe buze. Mai ales dacă ai de gând să duci o viaţă de societate intensă în timp ce vei sta la noi în oraş.

— Intensă? El ridică dintr-o sprânceană. O seară la cinema?

— Plus un prânz captivant pe deasupra, bineînţeles. Şi asta numai în prima zi de când eşti aici.

— Ai vreo obiecţie?

— Niciuna, s-a grăbit ea să nege. Cum ţi-am spus şi de dimineaţă, rămâne la latitudinea ta ce faci în afara orelor de program ale magazinului. Nu mă priveşte câtuşi de puţin cum şi cu cine îţi petreci timpul. Şi, într-un efort de

a da greutate afirmaţiei ei deliberat mustrătoare, şi-a îndreptat atenţia spre coşul cu rufe pentru a scoate unele lucruri care-i aparţineau. Dacă ai nevoie de unele din astea, astă-seară, le calc imediat, spuse ea cu o voce vioaie.

Rogan i-a indicat o cămaşă de culoarea lămâii deschise, din mătase, apoi a clătinat din cap.

— Nu trebuie s-o calci. Asta pot să fac şi eu. A dat s-o ia dintre celelalte.

— Mă îndoiesc, l-a luat Kendra în râs, luându-i cămaşa înainte ca el s-o poată atinge. Dacă eşti la fel ca Darby, o să aibă mai multe cute când e călcată decât a avut înainte. S-a întors spre dulapul unde se afla scândura de călcat, cu cămaşa încă în mână.

Cu o mişcare bruscă şi fără să fi anticipat deloc, Rogan a cuprins-o cu braţul de mijloc pe la spate când a fost lângă ea, ridicând-o fără efort şi a ţinut-o ferm aproape de el în timp ce-i lua hotărât cămaşa cu cealaltă mână.

— Numai că e timpul să-ţi dai seama că eu nu sunt Darby… aşa cum ţi-am mai spus înainte, i-a amintit el aspru înainte de-a o lăsa jos.

Surprinsă nepregătită de acţiunea lui neaşteptată, pentru a nu menţiona că fusese puţin tulburată de apropierea bruscă de el, primul gând al Kendrei a fost că el nu putuse rosti ceva mai adevărat, cel puţin pentru faptul că fratele ei n-ar fi putut s-o ridice cu asemenea uşurinţă. Nu pentru că trupul ei armonios avea nişte kilograme în plus, dar pentru că la cei un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri, nu se aşteptase să fie tratată ca o persoană uşoară. Doamne, ce puternic trebuia să fie! şi-a urmat ea gândul, impresionată, îndepărtându-se repede de el.

— Am încercat pur şi simplu să fiu de ajutor, a replicat ea pe un ton acuzator, încercând să spulbere acea senzaţie de confuzie care se menţinea. Nu era nevoie să recurgi la forţă ca s-o iei.

— Se pare că am avut o altă părere, a rostit el tărăgănat, fără remuşcări. Pentru a te face să nu mă mai confunzi cu fratele tău.

— O, nu te confund cu el, l-a contrazis Kendra,

apărându-se. Recunosc numai asemănările pe care nu le pot scăpa din vedere, asta-i tot... fie că negi că ar exista sau nu. Pentru că sunteţi la fel, Rogan! Visători, alergând după un bulgăre de aur la capătul fiecărui curcubeu, sau mai bine spus la capătul fiecărui puţ de mină? Şi în acest mod vă irosiţi viaţa. S-a oprit şi uitând complet de dezamăgirea din vocea ei, a oftat plictisită şi a făcut un semn spre un dulap înalt dintr-un colţ. Fierul de călcat şi scândura sunt acolo, dacă eşti hotărât să le foloseşti. Fără să aştepte vreun răspuns sau fără să-i dea timp să rostească ceva, a luat coşul de rufe de pe masă şi şi-a croit drum spre camera de cusut unde se putea ocupa de restul de rufe.

Când s-a întors mai târziu în bucătărie, era aproape de ora mesei de seară; făcuse un duş şi se îmbrăcase cu pantaloni largi, vişinii şi un jerseu alb, strâns pe corp, fără mâneci. Ocupată cu pregătirile de ultim moment pentru masă, salută scurt venirea celor doi bărbaţi, deşi nu putu să nu remarce şi să accepte în silă că Rogan avusese dreptate când spusese că poate să calce. Pe cămaşa lui nu exista nicio cută şi se asorta cu pantalonii cafenii care se potriveau atât de bine pe şoldurile lui strâmte. Să admită acest lucru în sinea ei era cu totul altceva decât de a i-o spune şi s-a prefăcut că nu observase nimic sau că uitase, concentrându-se asupra a ceea ce avea de făcut şi ignorându-i pe amândoi până ce mâncarea a fost pe masă.

Chiar şi atunci, Kendra a rămas neobişnuit de tăcută în timpul cinei şi apoi în timp ce spăla vasele, ascultându-i absentă pe Darby şi Rogan care discutau despre diferite aspecte ale mineritului, cu gândurile răvăşite, cu sentimente confuze. Nu putea înţelege de ce Rogan îi tulburase stăpânirea de sine, aşa cum se întâmplase de mai multe ori până acum şi de ce nu era capabilă să preîntâmpine acest lucru. În definitiv, el nu însemna nimic pentru ea. Ca simplu căutător de aur pe cont propriu, deşi mai fusese angajat temporar, el putea să lase totul baltă şi să dispară în momentul când avea suficienţi bani, ca să-şi reînceapă căutările.

Din păcate, acest ultim gând nu făcea decât să-i producă din nou o insatisfacţie enormă, deşi era evident că Rogan Faulkner avea atât personalitatea cât şi abilitatea, dacă voia să le folosească, să facă ceva cu viaţa lui decât s-o irosească în proiecte inutile, raţionă ea cu repeziciune şi, în consecinţă, atunci când Mike Warden sosi, salutul ei fu cu mult mai călduros şi mai entuziast decât de obicei.

La douăzeci şi cinci de ani, Mike avea viitorul deja stabilit. Urma să preia magazinul general al tatălui lui în întregime, atunci când va veni timpul şi atunci îşi va pune în aplicare planurile nu numai de a-i moderniza complet localurile dar şi de a încuraja şi a convinge pe ceilalţi din oraş să facă la fel, în numele progresului.

Un plan cu care Kendra a uitat în seara aceea că nu e de acord, prefera caracterul şi aerul de eleganţă pe care-l dădeau vechile clădiri oraşului, cu verande şi balcoane, chiar dacă acum erau puţin părăginite. A simţit o oarecare surpriză să-l vadă pe Mike ezitând şi o reţinere când a fost prezentat noului venit care se afla la ei. Desigur, faptul că Rogan era înalt şi bine făcut, păru că-l pune imediat în dezavantaj pe Mike, el fiind numai cu câţiva centimetri mai înalt decât Kendra, şi să-l facă să-şi piardă siguranţa de sine, deduse ea, dar abia când au ieşit şi mergeau pe stradă spre sala de spectacol de la vechea şcoală de mine, unde se prezenta filmul, şi-a dat seama de motivul animozităţii lui nedisimulate.

— Şi cât o să stea tipul ăsta la voi? a întrebat-o el încet pe Kendra pentru ca Darby, care mergea cu ei, să nu audă. Rogan plecase deja s-o ia pe Genevieve.

— N-am cum să ştiu, a ridicat ea din umeri, dar nu mă aştept să fie pentru mult timp. Ştii cum sunt căutătorii de aur, a rostit ea arcuindu-şi ironic buzele, odată ce le intră asta în sânge, nimic nu-i mai poate reţine.

— O, e unul dintre aceia, nu? Nu mi-am dat seama. Vocea lui Mike şi-a pierdut din încordare, cunoscând sentimentele însoţitoarei sale în această privinţă. Nu sunt împotriva lui Darby că l-a angajat. Vreau să spun că locuind acolo, ar putea să-i vină idei în ceea ce te priveşte, nu? Nu

e genul care să se aleagă cu multe refuzuri de la femei.

O, e gelos! constată cu mirare Kendra şi apoi îşi muşcă buza, încruntându-se. Cum să-l facă să-şi recapete dispoziţia obişnuită, explicându-i că nu avea niciun rost să fie gelos, dar într-un asemenea mod încât să nu considere că el însemna mai mult pentru ea decât era cazul? Cu o altă ridicare din umeri, i-a zâmbit uşor confuz.

— După eforturile de azi cred că Genevieve va face tot ce-i va sta în putinţă să-l ţină ocupat cât va sta aici.

— Ei bine, dacă o va face sau nu, tot mai cred că Darby nu avea dreptul să-l ia să stea la voi, protestă Mike vehement. E destul de rău şi aşa că se aşteaptă de la tine să ai grijă de el tot timpul în care îşi iroseşte zilele în prostia aceea de muncă a lui, fără să-ţi mai adauge ţie şi alte griji. De ce nu-şi ia un serviciu cum trebuie sau să ajute la magazin, dacă se pune problema?

Deşi era o critică pe care o făcuse şi ea fratelui ei de multe ori, după părerea Kendrei era o problemă de familie şi, ca de obicei, lua atitudine faţă de oricine altcineva. Îşi iubea mult fratele şi ar fi făcut orice pentru el. Chiar dacă modul lui de viaţă o afecta uneori, nu i se opunea prea mult, cum lăsa să se înţeleagă în unele ocazii şi mai ales pentru că el poseda şi alte calităţi pe care le îndrăgea şi care depăşeau cu mult presupusele lui defecte.

— Darby nu se aşteaptă de la mine să am grijă de el… o face din proprie iniţiativă! a considerat ea potrivit să-l contrazică şi destul de aprins încă. Şi motivul că nu-şi ia un serviciu e că face ceea ce-şi doreşte cel mai mult! Aşa cum eu sunt mulţumită că mă ocup de magazin!

— Cu excepţia situaţiei când se face aprovizionarea şi când vin camioanele şi trebuie să te ocupi de descărcat, presupun! Din câte îmi amintesc, atunci aveai multe de spus despre faptul că lipsea!

— Da, e adevărat, desigur. Nu avea altă soluţie decât să fie de acord. Şi întotdeauna ţi-am fost foarte recunoscătoare pentru ajutor. Oricum, cum n-ai obiectat niciodată…

— Fireşte că n-am obiectat! interveni el cu forţă. A

apucat-o posesiv cu braţul în jurul umerilor, ochii lui albaştri întunecându-se în timp ce-i căuta pe ai ei, vocea adâncindu-i-se imperceptibil. Şi ştii de ce, nu-i aşa?

Brusc confruntată cu ceea ce voia să evite, Kendra inspiră îngrozită şi-şi feri privirea repede, neştiind exact ce să spună fără să-i rănească sentimentele.

— Hei, voi doi, nu uitaţi că nu sunteţi singuri. Păstraţi-vă îmbrăţişările pentru mai târziu, îi întrerupse enervat Darby, care venea cu câţiva paşi în urma lor, intervenţie pentru care sora lui l-ar fi putut îmbrăţişa.

— Scuze. S-a întors imediat pentru a râde uşor, eliberându-se pe furiş de sub braţul lui Mike şi ajunse în rând cu el. Credeai că te ignorăm?

— Aşa începuse să pară, replică el cu un zâmbet tachinator pe chip.

Între timp şi ca rezultat al acţiunii Kendrei, vrând-nevrând, Mike nu avu altă soluţie decât să meargă după ea, iar pe faţa lui Darby se citea mai mult vexarea decât gratitudinea.

— De fapt, în cea mai mare parte am discutat despre Rogan, se destăinui Mike revenind la un ton mai puţin tolerant. Uitându-se intens la bărbatul mai în vârstă, adăugă: Ai fost puţin cam deplasat să-l inviţi în casa ta, când cunoşti atât de puţine lucruri despre el, nu?

— Nu sunt deloc de acord, altfel n-aş fi făcut-o, ripostă Darby nonşalant. În plus, având în vedere că urma să lucreze la magazin…

— E în regulă, dar n-ar fi contat atât dacă ar fi tras la hotelul din oraş, nu? persistă Mike.

— Cu excepţia faptului că-l consider prieten… şi prietenii noştri nu stau la hotel când se află în oraş, a dat el din cap incluzând-o şi pe Kendra.

— Prieten! Mike părea vizibil dispreţuitor. Cum ar putea fi? Nu l-ai întâlnit decât alaltăieri!

— Eu îmi fac repede prieteni, rosti Darby în zeflemea, cu o dispoziţie imperturbabilă.

Dacă Mike încerca să-l scoată din sărite pe fratele ei din cauza nemulţumirii evidente, ar fi trebuit să-şi dea

seama că nu ţine, reflectă Kendra, pentru că era imposibil să te cerţi cu cineva care avea temperamentul potolit şi caracterul stăpânit al lui Darby.

— Şi nu ai remuşcări că-i dai de lucru în plus Kendrei, după cât se pare! se răsti din nou Mike.

La aceasta Darby s-a încruntat, deşi nu spre cel care critica, ci către sora lui.

— Îmi pare rău, scumpa mea. Cred că nici măcar nu m-am gândit, îşi ceru el scuze, presupun că e…

— Nu, nu e! Kendra a intervenit să nege înainte chiar ca el să termine ce avea de spus, în timp ce îi arunca bărbatului mai tânăr o privire furioasă. Cum îndrăznea să se amestece?! Şi cum nu m-am plâns defel, nu e cazul să-ţi ceri scuze! A făcut o pauză, cu o expresie ironică. Oricum, ca să fiu sinceră, cred că trebuie să spun că munca mea s-a uşurat de când a venit Rogan, pentru că acum nu mai spăl vasele. Voi doi le spălaţi, pe când înainte – spuse cu o privire semnificativă în direcţia lui Mike – o făceam eu cu tine.

Expresia de pe figurile celor doi bărbaţi s-a schimbat când au auzit cuvintele ei de dezaprobare. Darby s-a luminat şi s-a relaxat din nou, iar lui Mike i-a dispărut nemulţumirea când şi-a dat seama că mersese prea departe. În schimb, începu să se scuze.

— Îmi pare rău, dar mă gândeam de fapt la tine, rosti el calm în timp ce se apropiau de destinaţie.

— Atunci îţi mulţumesc pentru asta, răspunse Kendra. Satisfăcută pentru că el părea să-şi fi revenit la obişnuita lui dispoziţie, şi-a însoţit cuvintele cu un zâmbet expresiv: Dar cum tu mă cunoşti, ai crezut chiar că nu voi vorbi, sau nu voi putea să mă apăr dacă va fi nevoie… mai ales când e vorba de căutătorii de aur?

— Hmm… cred că trebuia să fi ştiut, nu? A râs, luând-o de braţ şi apropiindu-se de sală, acesta fiind singurul lucru care mai rămăsese din vechea şcoală de mine în acele zile.

Kendra avea inima mai uşoară după ce Mike revenise la o atitudine mai amicală şi a putut fi mai relaxată în timp

ce saluta şi vorbea cu ceilalţi care tocmai soseau. Văzând-o pe Vivian Blackwood singură, Darby a pornit imediat în direcţia ei şi apoi s-au alăturat lui Rogan şi Genevieve când şi aceştia au apărut după câteva momente.

— Vrei să stai cu ei? a întrebat-o Mike văzându-i şi el pe cei patru care intrau în acel moment în clădire.

— Nu în mod deosebit. Refuzul Kendrei a fost însoţit repede de o clătinare hotărâtă a capului. Mai degrabă stăm cu Maureen şi Jonno, vrei? Aceştia doi se apropiară de ei zâmbind.

— Mie îmi convine, a aprobat Mike cu o plăcere vizibilă şi toţi patru şi-au croit drum în sală.

Înăuntru luminile erau încă puternice – prezentarea filmului fiind dictată mai degrabă de sosirea spectatorilor decât de un timp fix de începere – şi după ce s-au aşezat pe scaune, pe un rând mai în spate, Kendra s-a trezit că îi cercetează, fără să vrea, pe ceilalţi. Darby şi Rogan, împreună cu partenerele lor, se aflau la o oarecare distanţă, a descoperit ea, dar, oricât ar fi încercat să-i ignore, privirea i se tot îndrepta în direcţia lor, în timp ce discuta cu Maureen şi soţul ei, până ce luminile s-au redus.

Iritată de lipsa de concentrare – o, Doamne, de ce îşi făcea probleme sau era interesată că Genevieve îşi aranjase scaunul cât mai aproape de cel al lui Rogan sau dacă atitudinea afectuoasă şi de flirt a acelei fete era o invitaţie inconfundabilă la relaţii mai intime? Kendra făcu un efort hotărât să-şi menţină atenţia spre ecranul din faţa ei şi o vreme a reuşit.

Totuşi, pe măsură ce se derula filmul, care s-a dovedit a nu fi nici atât de distractiv nici atât de captivant după cum anticipase sau după cum ar fi dorit, din nou, datorită unor impulsuri pe care nu şi le putea stăpâni, spre marele ei regret, privirea i-a rătăcit spre zona aceea aparte, în aşa măsură încât în cele din urmă a pierdut cu totul firul filmului.

Asta a afectat-o şi mai mult când a devenit obiectul unor priviri stranii din partea însoţitorilor ei, neputând să contribuie aproape deloc la discuţia asupra acţiunii când au

părăsit sala la sfârşitul filmului. Plus că a fost cu totul iritată, pentru a nu spune tulburată şi stingherită, când şi-a dat seama că nu poate dormi pentru că în subconştient înregistra timpul care i-l luase lui Rogan să se reîntoarcă după ce o condusese pe Genevieve acasă.

CAPITOLUL III

Cum duminica era singura zi a săptămânii când Kendra nu trebuia să se scoale devreme, a doua zi dimineaţa a stat cea mai mare parte a timpului în pat. Asta, trebuia să recunoască, pentru că nu închisese ochii până după ora două, oră la care Rogan ajunsese în sfârşit acasă. Nu se dădeau premii pentru a ghici ce făcuseră până la acea oră, se strâmbase ea cu un fel de dezaprobare caustică.

Acum totuşi, când aroma de costiţă friptă, ce-ţi aţâţa poftele începuse să pătrundă în camera ci, reamintindu-i că-i era din ce în ce mai foame, a dat aşternutul la o parte şi a păşit cu picioarele goale spre baie înainte de a-şi pune nişte pantaloni de denim decoloraţi şi un tricou de culoare corai, după care s-a îndreptat spre bucătărie.

Darby şi Rogan se aflau deja la masă când a intrat ea, ospătându-se din farfurii pline de friptură, ouă şi costiţă crocantă care au determinat-o să se servească şi ea. În scurt timp, Kendra mânca şi ea, dar fără friptură.

— N-ai prea dat buzna acasă noaptea trecută… sau acum de dimineaţă, nu? Remarca batjocoritoare şi tachinatoare i-a scăpat înainte de a o putea opri, prima oară când ochii ei au întâlnit peste masă privirea cenuşie cu nuanţe verzi, leneşă, a lui Rogan. Era ceva în modul în care părea că se uită totdeauna la ea – o batjocură muşcătoare, poate aţâţătoare – care o obliga să-i riposteze într-un fel.

— Ai controlat? a rostit el tărăgănat, pe un ton provocator, care i-a servit numai să-i confirme bănuiala anterioară, dar pe care de data asta a reuşit să n-o ia în

considerare, în tulburarea de a nega aşa ceva.

— Nu, desigur că nu! Cu toate acestea faţa îi era în flăcări deşi şi-a coborât repede privirea încurcată în farfurie, înainte de a continua cu o ridicare de umeri presupus sfioasă. S-a întâmplat să aud numai când ai venit, asta e tot.

— Ei bine, eu n-am auzit, a intervenit Darby vesel în timp ce-şi punea o ceaşcă de cafea. Am adormit în momentul când am pus capul pe pernă. Aş mai adăuga faptul că am fost mai mult decât încântat să ajung la ea. Cred că băuturile pe care le-am băut ieri după-amiază şi-au făcut efectul în cursul serii.

Un colţ al gurii ademenitoare a lui Rogan s-a lăsat în jos în semn de dezgust.

— Ştiu cum e... mai ales după ce a trebuit să fac naveta şi s-o duc şi pe Genevieve înapoi.

Darby l-a privit un moment pieziş – cum făcea şi Kendra, de fapt, deşi nu pe faţă – şi apoi a început să râdă zgomotos.

— Ştiu ce ţi s-a întâmplat! Tatăl Genevievei te-a pus să-i admiri colecţia de arme! Trebuia să te previn despre el. O face cu oricine are cea mai mică şansă. Numai să pronunţi cuvântul armă în faţa lui şi te ţine de vorbă cu subiectul ăsta ore întregi.

— Mie-mi spui! Rogan se uită spre tavan în mod grăitor. Tocmai admiram acea veche Brown Bess pe care o are deasupra şemineului şi m-a ţinut trei ore de vorbă! A trebuit să-i văd fiecare armă din colecţie, pentru a nu mai spune că a trebuit să-l ajut să termine o bună parte dintr-o sticlă de coniac Napoleon până am avut cea mai mică şansă să-mi iau rămas-bun. Genevieve a renunţat pur şi simplu după o oră în care a încercat să-i abată atenţia la altceva şi s-a dus să se culce. A aruncat o privire aţâţătoare Kendrei când a rostit ultimele cuvinte, ceea ce i-a îmbujorat din nou obrajii acesteia.

Deci nu numai că dovedise netemeinicia presupunerii ei, dar ştiuse bine care şi fusese! Şi-a dat seama cu umilinţă şi n-a mai luat parte la conversaţia lor, în timp ce

căuta să-şi recapete stăpânirea de sine cel puţin de faţadă.

— O, înainte de a uita, n-ai nimic planificat pentru restul dimineţii, scumpa mea, sau ai?

Darby era cel care i se adresase, spre sfârşitul mesei, pe un ton indiferent şi a făcut-o să ridice privirea, deşi puţin surprinsă de întrebare.

— Nu cine ştie ce, mărturisi ea. De ce?

— Pentru că i-am promis mai mult sau mai puţin lui Rogan că vei face turul oraşului – vechile locuri cu minele şi fabricile, cam aşa ceva, i-a divulgat el cu un rânjet dezarmant.

Sau era unul timid? s-a întrebat Kendra în sinea ei, fixându-l cu o privire cruntă. Cum putuse s-o trădeze făcându-i o asemenea sugestie, când ştia bine că ea nu-l vedea în aceeaşi lumină favorabilă pe noul lor angajat! Dar acum, prinsă în mod perfid cu mărturisirea că nu are planuri deosebite, cu ce scuză plauzibilă putea să vină pentru a scăpa, fără a dovedi în mod penibil că reacţiile ei ilogice faţă de prezenţa lui Rogan o făceau prudentă să nu petreacă prea mult timp în compania lui?

— O, dar… sunt sigură că te-ar prefera pe tine de ghid, a parat ea, plină de speranţă. De ce nu-i arăţi tu ce vrei?

Darby a ridicat din umeri filosofic.

— Aş face-o dacă nu i-aş fi promis Vivianei că-i termin treaba. A făcut o pauză, i-a adresat un zâmbet pe care ar fi putut să-l numească ingenuu şi studiat. În plus, tu îţi aminteşti micile detalii şi incidente petrecute în minele de aur.

Brută! oftă Kendra muteşte. Are scuzele gata pregătite. Dar în acelaşi timp, începuse să pară că de fapt el voia ca ea să meargă cu Rogan, deşi nu putea să-şi dea seama din ce motiv. Cu toate acestea, tocmai acea suspiciune a făcut-o să se supună sugestiei fratelui ei.

— O, în regulă… Oprindu-se, şi-a îndreptat atenţia spre Rogan, cu un ultim efort de a evita plimbarea cu el. Afară numai dacă, desigur, tu nu vrei să mai aştepţi până se eliberează Darby ca să meargă cu tine sau… poate

Genevieve…

— Genevieve! a întrerupt-o fratele ei amuzat, nevenindu-i să creadă. La ce i-ar fi ea de folos? Ştii foarte bine că abia distinge un loc de mină de altul, ca să nu mai vorbim să-i şi spună ceva despre el.

— Ăăă… m-am gândit că Rogan ar putea considera compania ei ca o recompensă mai mult decât suficientă faţă de orice lipsă de cunoştinţe, a replicat ea cu un zâmbet vesel elocvent în direcţia bărbatului cu părul negru.

— Uf, uf! Rogan îndepărtă ideea cu o clătinare indolentă a capului. După cum ar trebui să ştii, e vorba de cunoştinţe de care e interesat cineva care e implicat în chestiuni miniere când e vorba de un teren aurifer – mai vechi sau altfel. Cât despre a-l aştepta pe Darby până are timp… A mişcat calm dintr-un umăr. Sunt foarte bucuros de aranjamentul de astăzi şi după cum se spune, nu lăsa pe mâine ce poţi face azi, în definitiv.

Cu atât mai rău, şi-a zis Kendra în sinea ei şi apoi a oftat resemnată. Părea că zarurile erau aruncate. Fuseseră, de fapt, chiar înainte de a fi fost propusă ideea, după cum sunase. S-a lăsat pe spate, pe scaun, luând o mutră tristă.

— Deci, ce locuri vrei să vezi? Ceva în mod deosebit?

— Totul, fireşte, a venit intervenţia lui Darby cu care îşi promisese să schimbe câteva cuvinte hotărâte îndată ce ar fi fost singuri.

— Asta ar putea lua cu mult mai mult decât o dimineaţă, chiar o zi! i-a spus ea.

— Şi? i-a tăiat-o el pe un ton ştrengăresc. Nu ai de gând să pleci din oraş, nu?

Ea începea să dorească s-o facă!

— Ei bine, ce nu reuşim să vedem astăzi, îi poţi arăta tu mai târziu lui Rogan, nu? A pus răspunderea pe umerii lui cu un râs forţat.

Lui Darby i s-a strâmbat gura.

— Ar putea să însemne totul dacă nu plecaţi curând. Arătă spre farfuriile şi ceştile goale de pe masă. Le laşi pe seama mea, dacă doreşti. Le spăl înainte de a mă duce la Vivian.

O, era pregătit să fie îndatoritor pentru a o vedea plecată împreună cu Rogan!

Voia numai să ştie de ce! Dar pentru că considera potrivit să-i ofere serviciile fără s-o consulte mai întâi pe ea, s-a gândit că e just să-i accepte ultima ofertă mărinimoasă, mai ales că lui nu-i plăcea deloc corvoada şi nici nu se aştepta ca ea să facă obiecţii în privinţa asta. Răzbunarea era binefăcătoare uneori, când totul era spus şi făcut.

— În regulă, fu ea de acord cu o nepăsare veselă şi deliberată, ridicându-se în picioare. Privind peste masă cu sprâncenele ridicate, adăugă: Mergem?

Ridicându-se şi el, Rogan înclină din cap leneş.

— Tu conduci şi eu te urmez, scumpo, rosti el pe un ton tărăgănat.

Pe moment, adresarea neaşteptată şi rezonant rostită a prins-o pe picior greşit pe Kendra şi s-a înroşit puternic. Apoi, revenindu-şi, a răspuns expresiei comice şi descurajate de pe figura lui Darby cu un surâs degajat.

— Ne vedem mai târziu, atunci, i-a spus ea înainte de a-şi pune pe cap o şepcuţă care atârna pe uşa de la bucătărie şi a înaintat spre verandă.

— Mizerabilă! a apostrofat-o Rogan pe un ton glumeţ în timp ce-şi punea pălăria cu boruri largi şi coborând scările în spatele ei. Ştii foarte bine că Darby nu se aştepta să fie lăsat cu toate acelea pe cap.

— El s-a oferit. A ridicat din umeri pentru a-şi reţine un zâmbet. I-a aruncat o privire ironică pe sub genele lungi şi dese. Oricum, nu te-am auzit nici pe tine să te oferi să-l ajuţi.

— Poate pentru că mi-am dat seama că dacă m-ar fi oprit să-l ajut ar fi considerat că ar fi trecut mult prea mult timp să mai putem face acest tur.

De ce nu se gândise ea la asta?

— Cum, după ce am fost de acord mai mult sau mai puţin să-ţi arăt oraşul? rosti ea cu respiraţia tăiată, cu o falsă inocenţă.

O mână care a apucat-o brusc de ceafă i-a produs o senzaţie tulburătoare, tăindu-i respiraţia din nou şi a făcut

ca inima să-i bată mai tare.

— Aşa cum cunosc aversiunea ta faţă de căutătorii de aur, m-aş aştepta la orice de la tine, scumpa mea, a luat-o el în batjocură.

— Atunci ai fi avut un motiv în plus să mergi cu Genevieve, poate. E mai mult decât evident, pentru că ea nu are asemenea prejudecăţi, i-a replicat ea, luând o figură expresivă în timp ce se desprindea de el. Sau erai la ananghie pentru că, datorită vreunui motiv greu de imaginat, ea nu e disponibilă astăzi?

Rogan îşi băgă mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor pe când paşii îi duceau acum pe strada principală.

— Se întâmplă că nu e în oraş astăzi, a reluat el cu un ton surprinzător de calm, cel puţin pentru Kendra. Am înţeles că avea nişte aranjamente anterioare, la care nu mai putea renunţa, să viziteze una din ferme.

— Familia Thorley, fără îndoială, a bănuit ascultătoarea sa batjocoritoare.

— N-ar fi avut nicio importanţă, chiar dacă ar fi fost aici, pentru că te-aş fi preferat oricum ca ghid.

Luptându-se să-şi astâmpere senzaţia nestăpânită de plăcere care a asaltat-o odată ce el a rostit ultimele cuvinte, Kendra şi-a zis în gând: Doamne, nu era atât de adolescentă ca să fie flatată de cineva de felul lui, sau era? Kendra s-a forţat să se uite la el cu o nonşalanţă studiată.

— De ce? întrebarea a venit cu mai multă îndrăzneală decât intenţioase.

— Ei bine, pentru că de la tine sunt sigur că obţin adevărul, numai adevărul şi nimic mai mult decât adevărul, a spus el râzând. Mă îndoiesc că ai putea aduce unele înfrumuseţări imaginare sau bârfe de efect.

— O, înţeleg. A avut o senzaţie de dezamăgire, pe care nu şi-o putea explica, dar pe care n-a putut-o depăşi decât cu un efort furios bine determinat. În regulă, vei avea atunci numai faptele nude, neînfrumuseţate, i-a propus ea în cele din urmă. Apoi adăugă repede pe un ton tăios, concis: Aşa că, pentru a începe, zona a fost declarată prima

dată teren aurifer – fiind pământ al Coroanei în acel timp – în anul 1870, după ce fusese descoperit aur chiar în spatele actualei şcoli, pentru a fi mai precisă, de două grupuri separate de căutători de aur, care se numeau…

— Hei! Rogan a apucat-o de braţ şi a întors-o spre el. Poate că am spus că sunt interesat de adevăr, dar asta nu înseamnă să mi-l turui ca o mitralieră, îi spuse el pe un ton ironic. Aşa că ce-ar fi să începem din nou, şi s-o iei mai rar şi cu mai multă expresie de data asta, ce zici?

Kendra s-a desprins de el cu nerăbdare.

— Am înţeles că acesta este singurul motiv pentru care ai vrut să fiu aici. Să te servesc cu datele astea nude.

— Şi dacă spun că nu e singurul motiv?

Apăruse o schimbare uşoară în tonul vocii lui, care o făcu să suspecteze că întrebarea lui s-ar putea să aibă un dublu înţeles şi ca rezultat pulsul începu să i se accelereze dezordonat, într-un tumult nervos, până ce s-a forţat să se stăpânească. Trebuie să fie nebună să-i permită s-o afecteze în acest mod! După ce a inspirat adânc, s-a uitat calmă la el.

— Atunci vei fi dezamăgit, pentru că în ceea ce mă priveşte, acesta este singurul motiv pentru care sunt aici, a declarat ea pe un ton ferm.

— În acest caz, nimic nu ne poate împiedica să continuăm, într-un acord deplin, nu? a spus el, întorcându-se la tonul provocator de mai înainte.

Mustrându-se aspru că-şi dădea frâu liber imaginaţiei, a clătinat repede din cap şi a pornit-o automat spre poteca care ducea în vârful celei mai înalte dintre colinele care abundau în interiorul şi în jurul oraşului.

— Aşa că, totuşi, ce doreşti să ştii despre Goldfield? l-a întrebat ea în timp ce urcau.

— Pentru început, de ce urcăm această colină într-o dimineaţă atât de arzătoare, a venit răspunsul lui Rogan.

Era arşiţă, a fost de acord Kendra. Asta a făcut-o să-şi şteargă tâmplele cu mâna de broboanele care începuseră să-i apară.

— Pentru că dacă nu mergem până în vârful Duffey –

a gesticulat ea spre culmea colinei acoperită de copaci, care domina peisajul cam la o jumătate de milă depărtare – nu putem să avem o privire de ansamblu asupra oraşului. A râs uşor, puţin batjocoritor.

Rogan s-a mulţumit numai cu o privire grăitoare când au abordat ultima parte a urcuşului care devenea tot mai abrupt cu cât urcau mai mult. În cele din urmă au ajuns pe culme. Deşi nu fără să-i dea o mână de ajutor Kendrei, spre amărăciunea ei, pentru a surmonta ultima parte a urcuşului, mai greu, datorită eroziunilor provocate de ploile de sezon de la începutul anului care distruseseră posibilitatea de a te sprijini de ceva.

— Se pare că a fost bine că eram pe aici şi eu, altfel n-ai fi reuşit să ajungi până în vârf, îi spuse Rogan, trăgând-o spre el.

Asta era o replică la remarca ei anterioară, presupuse ea, deşi n-a împiedicat-o să i-o taie prompt:

— Şi dacă n-ai fi fost tu, nici eu n-aş fi fost aici, ca să ştii!

— Atunci ţi-am făcut o mare favoare, nu?

Ea s-a încruntat, imprudentă.

— Cum anume?

— Pentru că bănuiesc că cine se hotărăşte să facă urcuşul până aici într-o asemenea zi trebuie să aibă un sentiment deosebit pentru priveliştea pe care o are de aici şi acesta fiind cazul… A ridicat dintr-un umăr în mod semnificativ.

Mirată, pentru a nu spune deconcertată, de intuiţia lui neaşteptată, Kendra s-a întors într-o parte, ridicând şi ea sfidător dintr-un umăr în timp ce se uita la priveliştea de jos.

— Da, aşa e, îmi place realmente aici sus, deşi unii ar putea spune că e neatractiv în cea mai mare parte. De fapt, când eram copil… S-a oprit subit, nesigură chiar de ce simţise dorinţa să continue, dar în cea mai mare măsură nedorind să-i permită să pătrundă în viaţa sau sentimentele ei. Nu ştia ce ar putea dezvălui din neatenţie şi cu acea evidentă viclenie a discernământului lui, ar putea deduce

cât o tulbura el, cu această ocazie. Pentru a disimula totul, întrebă:

— Ei, ce spui?

— E surprinzător, îţi acordă o mulţime de satisfacţii, a răspuns el pe un ton delicat care a făcut-o să se întoarcă pentru a se uita curioasă la el. Apoi i-a evitat imediat privirea, zăpăcită să constate că ochii lui încadraţi cu gene negre o supravegheau cu intensitate în loc să admire priveliştea.

— D-da, poţi să vezi aproape totul de aici de sus, s-a bâlbâit ea, încercând să concentreze conversaţia asupra motivului pentru care se aflau acolo. Aceasta este cea mai mare colină unde se aruncă pământul, desigur, pentru că fabrica Invincible care a funcţionat în acest loc a închis ultima; din păcate, blocul de cărămidă cu motorul şi lespezile de beton ale camerei de probă au mai rămas acolo... le arătă ea prin iarba galbenă şi grasă de pe jos. Asta s-a întâmplat în 1914. Cele mai multe mine nu mai funcţionau atunci, aşa că în momentul în care bărbaţii care mai rămăseseră au început să plece în armată, aceasta pare să fi fost ultima lovitură pentru Goldfield ca o comunitate minieră.

— Este o poveste tipică pentru cele mai multe oraşe cu mine aurifere, a dat din cap Rogan, spre marea ei uşurare că atenţia lui revenise spre informaţiile pe care i le furniza. Deşi numele Goldfield este destul de neobişnuit. Nu i s-a mai spus oficial altfel.

— După opinia generală, se presupune să fi fost, a continuat ea zâmbind uşor, relaxându-se şi mai mult cu cât se implica în subiect. Dar se pare că a fost o dezbatere lungă şi controversată între cele două grupuri pe care le-am menţionat că au făcut primele descoperiri aici în privinţa cui să aibă onoarea de a da numele terenului îndată ce va fi proclamat. N-au căzut niciodată de acord şi cum veneau din ce în ce mai mulţi mineri „în noul teren aurifer” de lângă pârâul Saddlebag în lunile care au urmat, n-a trecut mult până ce s-a renunţat la „în noul” şi a rămas numai „terenul aurifer” – Goldfield, cum a fost de atunci încoace.

— Bănuiesc că a fost cel puţin potrivit, a recunoscut el, amuzat.

Kendra a simţit că se însufleţeşte şi a continuat în grabă cu prezentarea ei.

— Acum acolo, şi a arătat spre nişte grămezi mari chiar dincolo de hotelul preferat al fratelui ei, North Australian, a fost situată mina Morning Star P.C. În timp ce rămăşiţele acelea ca nişte picioare de păpuşă mobilă sunt locurile minei Homestead Central Nr. 2. Apoi le avem pe Queen Anne, Camelot, Diadem P.C., fabricile Great Northern şi Jubilee Extended. Număra conştiincioasă toate minele şi fabricile în timp ce completa cercul priveliştii. Şi ultima, dar nu mai puţin importantă, este mina Conqueror, care în ciuda numelui, a fost cel mai mare eşec.

— Şafturile ei n-au dus la praf aurifer?

— Puţin spus, a venit replica ei seacă. Au săpat mai bine de şapte sute de metri fără să găsească ceva. Vechii căutători de aur au considerat că e incredibil că n-au dat de un filon când erau atât de multe în vecinătate şi Conqueror n-a fost ultima care să fie părăsită. Totuşi s-a ajuns ca sindicatele să dea faliment şi nu în mod surprinzător cineva chiar s-a sinucis, aruncându-se în puţul minei.

— Hmm… a exclamat Rogan trist. Şi care-i succesul cel mai serios din tot câmpul?

— O, mina Jubilee Extended, a venit răspunsul Kendrei pe un ton neechivoc. A fost nesperat de bogată şi a produs peste echivalentul în bani al unui milion de lire, adică, bineînţeles, în aur. O sumă realmente fabuloasă pe atunci.

— Nici azi n-ar fi de lepădat, a comentat Rogan straniu. Deşi, după câte înţeleg, nu toate minele şi-au întrerupt producţia din cauza epuizării minereului.

— Nu, recunoscu Kendra îmbufnată. Se întreba cât va mai trece până va adopta teoria dragă lui şi lui Darby. O serie au fost forţate să închidă pentru că n-au fost în stare să facă faţă problemelor de a fi ajuns la pânzele de apă, în timp ce Queen Anne şi o explozie şi respectiv, un incendiu. Totuşi, şi vocea ei a căpătat forţă, în cele mai multe cazuri reducerea considerabilă a minereului le-a făcut

neeconomice, ceea ce a determinat în cele din urmă închiderea lor.

Rogan a dat din cap, privind-o amuzat.

— Tu însă nu crezi că Queen Anne sau Southern Cross ar mai putea avea perspective în zilele şi epoca asta. A fost mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

Reacţia iniţială a Kendrei a fost o grimasă batjocoritoare.

— Şi mâna lui Darby, Good Cheer, a zis ea, aruncând un băţ în direcţia minei fratelui ei la marginea oraşului şi spre structura dărăpănată care cuprindea echipamentul pentru zdrobirea minereului şi separarea acestuia – nu departe de celelalte, dar nu l-am văzut nici pe el, nici pe tatăl meu înaintea lui, să descopere precis o comoară din ea! A făcut o pauză înainte de a adăuga cu acelaşi ton: Şi nici pe Jon Fisher care caută şi el în continuare!

— Jon Fisher? a repetat el pe gânduri. Acesta e tipul celălalt cu care erai aseară, nu?

Era surprinsă că ştia, dar poate că Darby îi pomenise de el dintr-un motiv oarecare, ambii fiind preocupaţi de acelaşi lucru.

— Mmm, soţia lui, Maureen şi cu mine suntem prietene de când mă ştiu, a spus ea degajată. Apoi pe un ton mai acid: Cred că a fost cu capul în nori când s-a căsătorit cu el. Un căutător de aur, pentru Dumnezeu! Avea mai multă judecată!

— Probabil judecă dragostea ca pe un înlocuitor care îţi aduce o împlinire mult mai mare, i-a sugerat Rogan batjocoritor. Pentru că părea destul de fericită aseară. Din câte îmi amintesc, şi tu păreai că te înţelegi bine cu el.

— O, Jonno este foarte simpatic, trebuie să recunosc, s-a grăbit ea să afirme, nedorind să-i lase o impresie greşită, dar în acelaşi timp fiind surprinsă din nou să descopere că el era conştient de reacţiile ei din seara trecută. Nu-şi dăduse seama că el să-i fi acordat vreo privire în acele momente. Mult mai important, primul lui comentariu tachinator se accentuase şi acum i-a întors o privire puţin zeflemitoare ca o remarcă persiflantă proprie.

Din păcate, dragostea nu este un înlocuitor care îţi aduce împlinirea în locul mâncării! Sau poate pentru faptul că Maureen are părinţi foarte generoşi şi toleranţi care doresc să-i ajute în această privinţă, altfel ea şi Jonno ar fi la mare ananghie dacă ar fi să se bazeze pe ce obţine el de la mină. Cum aş fi eu şi Darby, dacă n-ar fi magazinul! A respirat nemulţumită. E foarte bine să fii visător în privinţa cuiva, dar asta nu înseamnă să reprezinte totul şi cu asta să se sfârşească toate în viaţă. Mai sunt şi alte consideraţii de care trebuie să ţii seamă… după cum Maureen era de acord cândva.

— Cu alte cuvinte, suferi pentru că în mod clar opiniile tale nu mai coincid cu ale ei! i-a spus Rogan caustic.

— Nu-i adevărat! a rostit Kendra aprinsă pe un ton indignat. Cred că e ruşinos că a permis sentimentelor să dicteze judecăţii în aşa măsură, încât a fost de acord să se căsătorească cu un căutător de aur! Un lucru clar, sunt mulţumită că ştiu că aşa ceva nu mi se va întâmpla mie, pentru că nu m-aş atinge de voi nici cu un par de ghidat barca. Îi cunosc îndeaproape de o viaţă, aşa că ştiu ce vorbesc şi îmi ajunge, mulţumesc foarte mult!

— Din fericire, sunt alţii care nu au o asemenea povară, totuşi!

Povară. Ochii ei albaştri au fulgerat fulminant.

— Din fericire, pentru că nu ai avut de a face îndeaproape cu un căutător de aur pentru că dacă ar fi avut, şi-ar fi dat seama de îndată de inutilitatea întregii acţiuni, nu crezi? a replicat ea. Şi, în plus, oricât te-aş dezumfla şi pe tine, a continuat cu o simpatie suspectă, dacă aş fi în locul tău, n-aş pune cine ştie ce capital în asemenea ipoteză, pentru că dacă o foloseşti pe Genevieve ca exemplu…

— Nu pe ea, a întrerupt-o el pe un ton laconic, ci pe Vivian, de fapt.

— Vivian! Exclamaţia ei a fost un fel de lipsă de încredere ca şi expresia chipului său. Despre ce vorbeşti? Nu o să-mi spui acum că după o singură întrebare ai reuşit să-i suceşti capul?

O altă referire satirică şi impulsivă la adresa Genevievei, pe care a fost clar că a simţit-o din maniera în care gura lui ferm conturată a căpătat un aer zeflemitor ca reacţie.

Ea fiind o doamnă atât de fermecătoare şi la locul ei, o descriere care avea menirea să însemne ceva cu totul opus ei, era sigură Kendra, ar fi considerat o onoare să se întâmple aşa, dar după toate probabilităţile bănuise că orice sentimente de acest gen sunt îndreptate spre altcineva în întregime în ceea ce o priveşte pe Vivian.

— Dar singura persoană cu care se duce undeva… S-a oprit şocată, cu ochii dilataţi. Vrei să spui Darby? a rostit ea pe nerăsuflate. O, dar nici nu se pune problema! Sunt numai prieteni buni, asta e tot, datorită faptului că Darby l-a cunoscut pe fostul ei soţ atât de bine. E absurd să crezi că s-a putut să fie şi altceva.

— Aşa să fie? A ridicat o sprânceană în mod expresiv.

— Da, sigur că este. În primul rând de ce ar vrea să-l ia pe unul ca Darby, care deşi e bun şi comod cum este el, totuşi, nu are un salariu plătit şi care foarte rar ajunge acasă fără să se oprească la cârciumă să bea cu tovarăşii lui înainte… după cum poţi verifica! Dumnezeu ştie, dar am încercat să-l scap de obiceiul ăsta de multă vreme.

— Cu excepţia că în asemenea situaţii se pare că ai trecut cu vederea faptul că o soţie are cu mult mai multă – hai să zicem putere de convingere? – decât o soră. Mai ales când bărbatul în cauză a dovedit în mai multe circumstanţe deja că doamna respectivă spune ceva cu care îi solicită atenţia şi el lasă totul pentru a o ajuta.

Într-adevăr, cam aşa se prezenta situaţia dar…

— Acum vrei să sugerezi că Darby este îndrăgostit de Vivian? a întrebat Kendra, parcă nevenindu-i să creadă.

Rogan a ridicat explicit din umeri.

— E atât de imposibil?

— Da, e, a spus ea contrându-l. Mi-ar fi spus el ceva, sunt sigură, dacă ar fi simţit ceva pentru ea. Şi… chiar dacă ar fi aşa, de ce n-a cerut-o în căsătorie? Nimic nu-i poate opri să se căsătorească, dacă asta vor.

— În privinţa asta, timpul îşi va spune cuvântul.

— Mmm, un factor care demonstrează netemeinicia spuselor tale, fără îndoială! i-a spus ea în derâdere, în ciuda deciziei ei anterioare de a le acorda mai multă atenţie fratelui ei şi Vivianei în viitor. Ce pretindea el nu putea să fie adevărat… sau putea? Oricum, se pare că ne-am abătut de la discuţie. Trebuia să discutăm despre oraşul de odinioară, nu despre oamenii lui de astăzi.

— Şi în special nu când acele persoane se întâmpla să-ţi fie foarte apropiate, hmm?

— Ce vrei să spui? Ochii ei dilataţi i-au întâlnit provocator pe ai lui.

— Eşti un caracter cu o voinţă puternică şi cu idei preconcepute în acelaşi timp, iubito, a rostit el tărăgănat. Ar trebui să te relaxezi mai mult, să ştii, iei viaţa prea în serios.

— Mai bine aşa decât să o iau prea uşor, ca Darby… şi ca tine! i-a replicat repede Kendra la rândul ei, răsucindu-se pe călcâie şi îndreptându-se spre marginea colinei unde poteca ducea în jos. Cine era el să-i critice atitudinea? spumegă ea.

— Poftim unde am ajuns, să ne tulburăm amândoi, a spus Rogan uşor când a ajuns-o din urmă. O mână puternic bronzată a apucat-o de bărbie, ridicându-i faţa spre el. Eşti realmente greu de convins şi nu ne asemănăm într-atât cât îţi închipui tu, nu-i aşa, scumpo?

Preocupată de maniera neliniştitoare în care simţurile ei începuseră să se comporte la apropierea de el, Kendra s-a desprins de el cu îndărătnicie şi dornică să sporească şi mai mult distanţa între ei a pornit-o sărind în josul pantei spre locul mai puţin abrupt de mai jos. De acolo s-a simţit în stare să-i întoarcă privirea cenuşie.

— Deoarece deocamdată mai trebuie să văd şi să aud ceva care să-mi schimbe convingerile, asta e puţin surprinzător, nu? i-a replicat ea pe un ton sarcastic.

Cu o viteză care a uimit-o şi pe ea şi care a determinat-o să facă un pas înapoi, Rogan a ajuns la nivelul ei într-un mod agil şi controlat.

— Poate că asta mă va separa de fratele tău în mintea ta o dată pentru totdeauna, a spus el, trăgând-o spre el şi abătându-se asupra buzelor ei delicate într-o posesie determinată de care nu a mai putut să scape.

Kendra se lupta furioasă şi indignată să se elibereze, dar ţinută strâns aproape de el cu un braţ, iar capul imobilizat eficient cu cealaltă, precum şi puterea lui mai mare au făcut imposibilă reuşita ei, fiind forţată ca în cele din urmă să recunoască.

Nu era însă pregătită să accepte, totuşi, a fost modul în care emoţiile ei treptat şi necontrolat au început să reacţioneze la sărutările tot mai insistente şi asidue ale gurii lui senzuale. O căldură pe care n-o mai încercase vreodată o inunda, tulburătoare în intensitatea ei şi devastatoare în efectele ei. S-a simţit zdruncinată, cu picioarele moi şi în timp ce buzele lui arzătoare continuau să-i demoleze rezistenţa, ştia că buzele ei nu numai că răspundeau trădătoare, dar se şi despărţeau inconstante.

Atunci Rogan i-a dat drumul.

— Eşti convinsă acum? a întrebat-o el în zeflemea, ridicând capul.

Faptul că respiraţia lui era calmă ca o stâncă, în timp ce ea încerca cu disperare să şi-o calmeze pe a ei, a făcut ca obrajii să-i ardă şi mai puternic de umilinţă decât la gândul răspunsului ei încăpăţânat.

— Da! De faptul că Darby ştie cel puţin cum să se comporte decent cu o femeie... pe când tu nu ştii! i-a spus ea usturător.

— În timp ce tu, scumpa mea, evident nu-i urăşti pe căutătorii de aur – ei bine, da, nu în toate privinţele, cel puţin, atât de mult cât doreai, i-a spus el luând-o în derâdere.

Nu era nevoie să întrebe ce determinase acea remarcă, dar în ciuda jenei care o făcea să vrea să-i evite privirea atotcunoscătoare, Kendra a refuzat cu tenacitate să-i permită să o tulbure mai mult decât o făcuse deja.

— Cu excepţia că nu am zis niciodată că îi urăsc... decât că-i găsesc demni de milă, asta e tot, a răspuns ea

pe un ton mai dulce.

Spre iritarea ei, el a zâmbit numai imperceptibil.

— Acum câteva momente n-ai manifestat niciun fel de milă, a rostit el tărăgănat. În plus, nu e contradictoriu având în vedere interesul pe care-l manifeşti în aceiaşi oameni din trecut? A întins mâna pentru a indica minele ca o confirmare a afirmaţiei lui.

— Câtuşi de puţin, a găsit ea plăcere să-l contrazică. În acele vremuri exista aur pe care să-l cauţi – ceea ce se evidenţiază cu acele mine înseşi. Nu erau iluzii, ca acum.

— Totuşi, nu de mult, ai recunoscut că o serie de mine s-au închis din alte motive şi nu că au rămas fără aur.

— Am spus, de asemenea, că în cele mai multe cazuri se redusese producţia foarte mult, nu-i aşa?

— Mmm, dar după ce parametri? Ai lor… sau ai noştri, a contrat-o el semnificativ. Şi, oricum, cine spune dacă au fost localizate toate filoanele? Metodele lor de a exploata o mină nu erau atât de minuţioase, sau de ştiinţifice, cât ar fi trebuit să fie.

— Da, aşa, pot să-mi dau seama cât de mult a făcut pentru tine toată minuţiozitatea sau ştiinţa modernă în căutarea ta eternă – sau infernală, mai degrabă – după aur de-a lungul anilor. Ai făcut atât de multe încât ai reuşit să te ridici la rangul de ajutor de şef de magazin!

Buzele lui Rogan s-au contorsionat a reprobare.

— Am întâlnit, de asemenea, o mulţime de oameni diferiţi şi interesanţi, ca să nu spun, simpatici. Ca, de exemplu, pe fratele tău.

Pe teren solid, ea a vrut să se îndrepte imediat spre casă, dar l-a auzit pe Rogan întrebând nonşalant:

— Încotro mergem acum?

— Nu prea mai e altceva de văzut, cu excepţia unor clădiri părăginite. A ridicat din umeri nemaiavând chef de altceva. Dar nu se aştepta să continue ca şi când nu se întâmplase nimic! Oricum, am crezut că te interesează numai minele şi ţi-am arătat deja unde sunt situate.

— Deşi n-am văzut încă una de aproape cu coşurile lor cu tot, a subliniat el referindu-se la acele furnale din

cărămidă care mai rămăseseră încă şi care foloseau ca tiraje pentru boilerele care acţionau maşinăriile de sfărâmare. A înclinat din cap puţin spre ea cu o expresie veselă. Şi ai fost de acord să faci un tur al oraşului.

Aşa era – ce nebunie! Dar dacă faptul că o sărutase avusese o semnificaţie atât de unică pentru el, atunci ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-i dea vreun motiv să suspecteze că efectul avut asupra ei fusese mai mare, ceea ce însemna, desigur, că trebuia să se supună. Hotărârea fiind luată sau impusă asupra ei, Kendra a oftat fatalistă şi a pornit-o pe strada în pantă în direcţia a doua clădiri părăsite în care fuseseră brutăria şi un magazin de fierărie în vremuri mai populate şi mai prospere.

După aceea a urmat o scurtă plimbare prin cimitir, totdeauna o zonă inestimabilă care păstra o imagine palpabilă a istoriei oraşului, pentru a nu mai spune a dezastrelor care se abătuseră asupra lui. Crucile celtice care împodobeau unele morminte fiind vestigii ale Cornishmen-ilor care veniseră printre primii în acea regiune şi care construiseră şi coşurile minelor care şi azi mai stăteau drepte ca în momentul când fuseseră ridicate.

Multe pietre funerare făceau trimitere la accidentele care avuseseră loc în mine. Chiar şi la copiii care sucombaseră din cauza unor boli atât de tipice în acele trupuri înainte de apariţia vaccinului.

Au părăsit cimitirul prin partea unde se aflau secţiunile mai recente şi când a trecut pe lângă un mormânt dublu mai deosebit, Kendra s-a oprit un minut, pentru a culege petalele ofilite ale florilor ce creşteau acolo şi pentru a smulge unele buruieni.

— Sunt părinţii tăi? a întrebat Rogan, observând urmele cioplite în piatră.

După ce şi-a terminat treaba, Kendra s-a îndreptat de spate şi a rămas să privească puţin mormintele înainte de a încuviinţa din cap.

— Erau amândoi destul de tineri, a remarcat el cu o voce calmă. Datele spuneau totul.

— Da. Ea a dat din nou din cap, cu o undă nostalgică

în voce, în timp ce şi-a reluat drumul spre pantă.

Rogan mergea alături de ea pe gânduri.

— Ai spus că tatăl tău ea murit în mină, şi-a reamintit el. A ezitat puţin, apoi a adăugat cu delicateţe: şi mama ta?

Kendra nu s-a uitat la el ci a rămas cu ochii aţintiţi asupra drumului din faţa ei.

— Maşina pe care o conducea a fost măturată de pe şoseaua care traversa pârâul la câteva mile de nordul oraşului şi s-a înecat, a rostit ea cât a putut de calm. Presupun că a încercat să evite să fie aruncată pe partea cealaltă datorită ploii şi… a înghiţit cu durere… şi a doua zi era cea de-a cincisprezecea zi de naştere a mea. Dacă n-ar fi fost asta, cred că n-ar fi încercat. Cunoştea că şoseaua e înşelătoare şi că mai muriseră oameni înaintea ei.

Rogan a privit cum expresia chipului i se schimbă intens.

— Şi ce te face să te învinovăţeşti pentru moartea ei?

— M-am învinovăţit prea mult, a recunoscut ea oftând. Dar acum nu mă mai acuz. Cel puţin cred că n-o mai fac, a adăugat ea cu un surâs slab.

— Asta fiind şi motivul pentru care ai simţit că e de datoria ta să-i preiei rolul atât de complet, inclusiv sarcina de a avea responsabilitatea lui Darby, deşi ar fi trebuit să fie invers.

Atacul neaşteptat, pentru ea, a făcut-o să ridice capul şi un resentiment mocnit i-a înnegurat ochii.

— Şi dacă nu i-aş fi preluat sarcinile, cine s-ar fi ocupat de casă şi de magazin? Blestemata aia de mină e singurul lucru spre care tatăl meu şi Darby şi-au îndreptat eforturile. Aş mai putea sublinia, totuşi, că niciunul dintre ei nu s-a plâns de ceea ce fac! S-a oprit, sânii ridicându-i-se şi coborându-i rapid. Cât despre faptul că mă comport ca şi când aş avea responsabilitatea asupra lui Darby… ei bine, de ce n-aş face-o? Dacă n-aş insista să vină acasă devreme şi să-şi petreacă weekend-urile acasă, nu s-ar mai desprinde de mină săptămâni întregi, chiar şi luni deodată. Şi nici nu s-ar sinchisi să-şi pregătească de mâncare cum se cuvine. De fapt, cred că ar uita să şi mănânce de cele mai

multe ori... după cum ai putea să ştii şi tu, fiind la fel ca tine, să nu poţi pune bază pe el, a conchis ea cu un zâmbet batjocoritor.

— Cu excepţia faptului că în cazul meu, deşi am căutat şi eu multă vreme aur şi mi-a plăcut să o fac, spre deosebire de Darby n-am permis ca asta să-mi guverneze toată viaţa şi să exclud orice altceva. E o deosebire pe care chiar şi tu – a luat-o uşor de sub bărbie a mustrare – va trebui să o faci între noi doi într-o zi, scumpo, indiferent cât te opui unei asemenea idei pentru un motiv inexplicabil.

Deşi capul i s-a ridicat în mod instinctiv la atingerea lui provocatoare, Kendra a crezut că o perturbă mai puţin, decât metoda lui anterioară de a-i arăta că era o diferenţă hotărâtoare între el şi fratele ei şi ca rezultat a putut să-i întoarcă privirea cu nonşalanţă.

— Ei bine, atunci, dacă atât de multe lucruri deranjează la mine, şi-ţi sunt insuportabile, nimic nu te împiedică să te uiţi mai departe, i-a sugerat ea cu accente mieroase. Sunt sigură că Genevieve ar fi fericită să te cazeze – şi să te satisfacă în alte dorinţe – la hotelul tatălui ei.

Rogan şi-a mijit ochii, batjocura apărând ameninţător ca reacţie la ultimul ei comentariu, dar mai ales rânjetul care i-a apărut în colţurile gurii frumos conturate a alarmat-o pe Kendra, pentru că era irezistibil de calm şi fascinant ca efect.

— Uf, uf, a clătinat el leneş din cap. N-au fost niciodată insuportabile. Consider că le pot face faţă şi sunt mai mult decât mulţumit acolo unde stau acum.

Încă sub imperiul emoţiilor în care se zbătea, Kendra nu a putut să rostească cu indiferenţă:

— O, bine, e desigur hotărârea ta. Kendra a pornit repede, cu încrederea că-şi va recăpăta echilibrul în momentul în care vor ajunge la alt obiectiv de interes.

CAPITOLUL IV

În fine, erau în drum spre casă! a oftat Kendra uşurată, după ce trecuse multă vreme, pe când ea şi Rogan se îndreptau spre strada principală. Era sigură că nu-i scăpase nicio clădire oricât de solitară ar fi fost şi niciunul din locurile care însemnaseră ceva odată nu fuseseră ocolite. Trebuia chiar să o studieze pe fiecare dintre ele şi maşinăriile ruginite care se găseau prin preajmă, în aşa amănunt, consumând atât timp?

Senzaţia ei de mulţumire a fost de scurtă durată, totuşi, pentru că pe când se apropiau în fine de casă au înlocuit-o supărarea, dublată de groază, când a văzut câteva prezenţe mari şi nedorite care îi devorau calm şi metodic grădina.

— O, fir-ar al dracului! Ştiam că o să se întâmple, a urlat ea pe un ton disperat, începând să alerge spre poartă şi după casă, în curtea din spate, scoţându-şi şapca.

Trecând peste terenul vacant de alături şi sărind uşor peste gardul lateral, Rogan a ajuns înaintea ei şi din câteva mişcări bine articulate peste capetele celor doi juncani roşcaţi cu pete albe i-a convins cu succes să-şi întrerupă acţiunea distructivă, chiar dacă nu au plecat imediat, dar s-au dat înapoi câţiva paşi şi stăteau acum uitându-se nervoşi la atacatorul lor.

Când a mai venit şi altul, spre exasperarea Kendrei, au fost curând convinşi de eroarea pe care o făcuseră şi au fost conduşi prin spărtura din gardul din spate pe care o lărgiseră ca să intre. Dar nu înainte de a călca în picioare fără discriminare aproape toate legumele, determinând alte lamentări din partea Kendrei.

Odată juncanii alungaţi, Rogan s-a apucat să facă ce se poate pentru a repara gardul, să-l aducă dacă nu în poziţia ridicat – trecuseră deja ani buni de când fusese în această stare – cel puţin cât mai aproape de asta, faţă de cum rămăsese după ce vitele îl distruseseră.

— Dacă îmi spui unde îşi ţine Darby uneltele, ţi-l repar cum trebuie după-amiază, a surprins-o el pe Kendra vorbindu-i pe un ton indiferent, după ce făcuse ceea ce

putuse ca să-l ridice puţin. Aşa cum e acum, vitele vor fi în grădină îndată ce vor avea o altă ocazie.

— Ştiu, a articulat Kendra jalnic. Numai că nu trebuie să-l repari tu, nu-ţi revine ţie. O sfială începu să i se resimtă în voce. Nu era sigură că voia să se îndatoreze faţă de el cu nimic. Îţi mulţumesc că m-ai scăpat de ele, i-a zis ea cu o privire elocventă spre locul unde se aflau juncanii cu privirea tristă spre grădină, fiind deposedaţi de o hrană bună şi gustoasă.

— N-am făcut niciun efort, şi-a minimalizat Rogan eforturile cu o ridicare din umeri. Privirea tristă i se îndreptă spre ravagiile produse grădinii. Mai degrabă cred că va fi nevoie de mai multă muncă pentru a îndrepta asta decât să alung vitele. Cât priveşte gardul, gândeşte-te că e o răsplată pentru serviciile de ghid de dimineaţă, dacă preferi.

Din păcate asta nu a făcut-o să se simtă mai bine, mai ales când şi-a adus aminte de lipsa ei de chef iniţială şi de încercările de a face turul cât mai scurt cu putinţă.

— Nu mă aşteptam la nimic în…

— O, pentru Dumnezeu! a întrerupt-o el cu exasperare, scuturând din cap. Vrei să fie reparat sau nu?

— Ei, da, desigur că vreau, a recunoscut ea stângace. N-ar fi putut să spună altceva. Dar…

— Atunci nu mai ridica obiecţii, vrei? a întrerupt-o el din nou. Nu m-aş fi oferit dacă n-aş fi vrut. În plus, iroseşti un timp care ar putea fi mai bine utilizat, pentru că nu ştiu cum e cu tine – un zâmbet ademenitor şi-a făcut apariţia – dar eu mor de foame.

Luată complet prin surprindere, la început de acel zâmbet atât de dezarmant şi apoi de cuvintele lui, Kendra nu a putut decât să-l contreze, deşi fără ironie.

— Bărbaţii! Vă gândiţi vreodată la altceva decât la ce băgaţi în stomac – solid… sau lichid?

— Mmm, destul de des, a rostit Rogan tărăgănat, cu nişte ochi convingători care îi ţineau privirea Kendrei. De fapt, ai putea fi surprinsă.

O clipă Kendra nu a putut să-şi dezlipească privirea; în

timp ce îl privea confuză, inima îi bătea cu putere încât s-a gândit că el ar putea să o audă. Apoi inspirând convulsiv a reuşit să râdă uşor, strangulat.

— Mă îndoiesc, a susţinut ea ca un croncănit şi răsucindu-se a pornit spre casă cât o puteau ţine picioarele care, brusc, păreau că deveniseră instabile.

După masă, Rogan s-a întors în grădină imediat, fiind necesar să se ocupe de gard îndată, dacă voia să termine cu el până la căderea serii, pentru că mâncaseră târziu la prânz. Kendra s-a dus după el la scurt timp, după ce s-a învârtit fără vreun scop în jurul casei, încercând să evite să fie în vecinătatea lui în cursul zilei. În cele din urmă a recunoscut că opţiunile ei erau foarte limitate. Dacă voiau legume proaspete trebuia să redreseze măcelul din grădină şi cu cât o făcea mai devreme, cu atât mai bine. Trebuia depăşit sau ignorat faptul că Rogan începuse în mod clar să-i răvăşească viaţa.

Dar nu reuşise să facă acest lucru nici în acea după-amiază, a trebuit ea să recunoască cu tristeţe, după o vreme petrecută în gradină scoţând acele plante pe care vitele le distruseseră total şi răsucindu-le pe cele mai călcate, pentru că oricât de puternic încerca să se concentreze la ceea ce făcea, în fiecare minut când ridica ochii, i se îndreptau inconştient în direcţia lui Rogan. În aşa măsură încât în cele din urmă s-a resemnat faţă de ceea ce era inevitabil şi şezând pe spate, pe călcâie, şi-a lăsat privirea să se îndrepte spre el, deşi pe ascuns şi gândurile să-i umble aiurea.

Fără cămaşă – aceasta fusese scoasă înainte de apariţia ei – pielea de culoarea mahonului de pe spatele lui musculos, şi de pe braţe strălucea de o transpiraţie fină în soarele care încă mai ardea în timp ce fixa parii de fier care îi înlocuiau pe cei de lemn putreziţi şi Kendra i-a privit jocul muşchilor sub piele, pe gânduri. Era fascinată de aerul puternic de virilitate, de aura imensă de forţă şi puterea pe care el o emana în timp ce lucra, mişcările lui fiind la fel de ferme şi sigure ca şi el însuşi.

Da, erau deosebiri, şi încă vitale între el şi Darby, s-a

trezit ea brusc că recunoaşte, Pentru că deşi fratele ei nu era împotrivă să dea o mână de ajutor – când era nevoie – având în vedere cum o ajuta el pe Vivian – ea ştia însă că nu s-ar dedica cu atâta convingere la ceva care nu prezenta un interes puternic pentru el, cum era mina, în timp ce pe Rogan îl suspecta că ar da tot din el indiferent ce făcea.

— Ei bine, ies bine la inspecţie? întrebarea puţin amuzată i-a întrerupt reveria, făcând-o să tresară şi să i se îmbujoreze obrajii, dându-şi seama că fusese descoperită că se holba la el.

— Sprijinindu-se cu o mână de parul pe care tocmai îl înfipsese, Rogan şi-a îndepărtat pălăria cu cealaltă mână şi şi-a şters transpiraţia de pe frunte şi şi-a pus-o la loc înainte de a continua pe acelaşi ton. Sau ai să te plângi de ceva?

— N-nu, desigur, n-am de ce să mă plâng, a negat ea, bâlbâindu-se nervos. Ei bine, nu despre modul cum se repara gardul, despre asta nu se putea plânge cu nimic, câtuşi de puţin. Şi sperând să se scuze de interesul faţă de el care o absorbea a adăugat: aşteptam un moment oportun dacă ai vrea să bei ceva, orice. Se ridicase deja în picioare.

— Orice moment e oportun în arşiţa asta, a rostit el tărăgănat pe un ton aspru. Şi ceva rece ar fi foarte binevenit acum, trebuie să recunosc.

— Doreşti ceva în mod special? l-a întrebat ea peste umăr în timp ce, recunoscătoare, a folosit ocazia de a pleca înainte de a fi nevoie de alte scuze, apoi a râs uşor şi a făcut o strâmbătură în zeflemea. Nu, nu-ţi mai bate capul să-mi spui, ştiu deja.

— Asta vreau să văd… o înţelegere pe moment a unei fiinţe umane.

Kendra nu a răspuns la persiflarea lui şi nici nu s-a uitat înapoi. Era prea ocupată ocărându-se pentru că permisese gândurilor să se întoarcă la prima lui întrebare şi mai rău, la faptul că răspunsese în mod afirmativ. Da, trecuse cu bine inspecţia. Nu dorise sau nu se aşteptase să facă o cucerire.

Când s-a întors, Rogan stătea cu spatele sprijinit de

un copac la umbră lângă gard, cu picioarele lui lungi trase şi cu braţele pe genunchi, cu o ţigară în mână.

— Mulţumesc. A zâmbit în semn de apreciere când i-a întins o cutie cu bere şi după ce a desfăcut-o a băut o înghiţitură lungă şi evident, binevenită. Apoi, arătând spre ţigară cu o aplecare a capului şi sprâncenele ridicate a întrebare, a adăugat: Fumezi?

— Uneori, a ridicat ea din umeri.

— Atunci, fă-o acum şi stai şi vorbeşte cu mine, i-a spus el, parţial parcă dându-i instrucţiuni, parţial îmboldind-o, spre surprinderea ei. Arătând spre cămaşa lui care era pusă pe un stâlp mai departe, i-a spus:

— Serveşte-te. Sunt în buzunar.

Schimbându-se nervoasă de pe un picior pe altul, Kendra a ezitat, nesigură dacă era înţelept ce-i sugera el, apoi s-a decis în timp ce picioarele începuseră să o ducă spre stâlp ca şi când s-ar fi mişcat împotriva voinţei ei.

— Despre ce voiai să vorbeşti? l-a întrebat ea cu puţin dubiu, după ce şi-a aprins ţigara şi lăsându-se pe jos lângă o tufă cu frunzele prăfuite, la câţiva metri de el.

El a ridicat leneş din umeri.

— Despre orice îţi vine în minte, zic eu. Ochii i s-au îndreptat spre cei doi juncani care nu plecaseră încă, se pare cu speranţa de a pătrunde din nou în grădină după ce oamenii care-i împiedicau vor fi plecat de acolo. Deci ale cui sunt vitele. Ale voastre?

— O, nu, sunt ale lui Alec Smith, i-a confirmat ea, simţindu-se în largul ei ca urmare a subiectului necontradictoriu. Are o fermă de aproximativ douăzeci de mii de acri şi ne mărginim la hotarul dinspre sud. De la el cumpărăm vitele şi apoi ele sunt sacrificate de Frank Edgar, măcelarul din oraş. A luat o înghiţitură din propria ei cutie cu o uitătură melancolică şi a zâmbit ca un drăcuşor când a privit peste tufele arse de soare. Şi nu e nicio îndoială care va fi următoarea vită care va intra în congelator, îţi spun eu.

— Unul din cei doi juncani? a decis Rogan râzând, făcând semn spre unul din intruşii de mai devreme.

— Mmm, cel cu faţa golaşă, cu numărul 147 la ureche. Tot timpul dă târcoale rumegând pe aici tufele care cresc dincolo de gard sau pe unele pe care le poate ajunge prin sârmă. Nu pentru multă vreme, totuşi. Curând o să-l mâncăm noi în schimb.

— Ce setoasă de sânge eşti, drăcuşor mic, i-a rânjit el.

— Ei, cineva o să-l mănânce oricum, aşa că putem fi la fel de bine noi aceia. Un mod de a-i răspunde cu aceeaşi monedă, dacă vrei. Buzele ei s-au arcuit incorigibil.

O clipă sau două, ochii lui Rogan au rămas fixaţi pe conturul delicat şi animat al gurii ei mobile, după care zâmbetul a început să-i tremure Kendrei şi s-a lins pe buze devenind subit timidă.

— Şi când ai de gând să te hotărăşti în privinţa lui Mike Warden? a întrebat-o el în cele din urmă, plecându-şi ochii spre vârful ţigării.

Luată prin surprindere puţin de schimbarea rapidă a subiectului discuţiei cât şi în ceea ce priveşte întrebarea însăşi, Kendra a răspuns instinctiv:

— Cine spune că ar fi trebuit să mă hotărăsc în privinţa lui?

— Dar nu-i aşa? El i-a aruncat o privire speculativă.

Neobişnuită să discute despre viaţa ei particulară decât în termeni vagi, şi-a ridicat nasul subţire sfidător.

— Nu că te-ar privi… dar nu, nu-i aşa, din câte ştiu eu, l-a respins ea cu rigiditate, deşi nu înţelegea de ce trebuia să fie aşa de directă.

— Din atitudinea lui de aseară, am rămas cu impresia…

— Atunci porneşti de la aceleaşi premise greşite ca şi el, i-a replicat ea tăios şi a tras repede din ţigară. Se referea la atitudinea posesivă şi geloasă a lui Mike, a presupus ea, făcând o grimasă de nemulţumire…

— Deşi cred că el ar fi îndeplinit mai bine criteriile tale, a continuat Rogan să cugete pe un ton batjocoritor şi evident, sau poate deliberat, refuzând să reţină aluzia că ea nu dorea deloc să discute despre relaţia ei cu acel bărbat. În definitiv este în mod evident un stâlp solid al comunităţii,

responsabil, demn de încredere, un om de afaceri respectabil fără probleme financiare nici acum, nici în viitor şi în mod cert fără acea slăbiciune… interesul de a căuta aur. S-a oprit brusc şi ochii lui cenuşii erau plini de un sarcasm leneş. Din punctul tău de vedere, un model de perfecţiune desăvârşit, aş spune eu. Deci unde nu se încadrează în pretenţiile tale… în pat?

— C… cum îndrăzneşti? Kendra s-a zburlit plină de mânie, chipul încălzindu-i-se de o fierbinţeală incontrolabilă. Mike nici măcar nu o interesase, dar să mai vrea să se culce cu el sau cu oricare alt bărbat. Şi nici nu-i trecea prin cap să dezvăluie aşa ceva. Toate acestea nu te privesc câtuşi de puţin! Deşi mă bucur să constat că îţi dai seama că Mike posedă cel puţin o serie de virtuţi… ceea ce nu se poate spune despre alţii! Unde de sarcasm i se furişară în voce.

Rogan a zâmbit mânzeşte, a luat imperturbabil de degajat din cutia cu bere şi a ridicat din umeri.

— Atunci de ce nu te căsătoreşti cu el?

— Pentru că se întâmplă să nu vreau. Pentru că nu-l iubesc, de asta! a împins-o enervarea să răspundă imediat… O recunoaştere pe care a încercat să o lase deoparte, grăbindu-se să-l persifleze. Această emoţie tu şi alţii o rezumaţi numai pentru metalul galben strălucitor ce se află în pământ.

— Uf, uf, a scuturat el din cap negând. Cum ţi-am spus mai devreme, scumpa mea, nu i-am permis aurului să-mi domine complet viaţa şi în special nu în măsură de a exclude sexul frumos. Am reuşit întotdeauna să găsesc timp pentru femei.

Cum o mulţime dintre ele găsiseră timp pentru el, nu avea nicio îndoială.

— Dar nu până la a te căsători cu vreuna din ele.

— M-ai vedea pe mine aşa neînsemnat cum sunt vârându-mă în sufletul cuiva ca tine?

— Mmm, cred că ceri prea mult să suporte de la cineva, nu? n-a ezitat ea să spună pe un ton acid, deşi era în contradicţie totală cu gândurile ei nestăvilite – cu situaţia

că în mod neîndoios unor membre ale propriului ei sex nu le-ar fi păsat cum îşi câştiga existenţa dacă ar fi avut mai mult decât un interes trecător faţă de ele. Ideea a făcut-o să se simtă ciudat de nemulţumită şi a stins ţigara pe pământul uscat. Şi acum… a început să se ridice în picioare. Cred că e mai bine să mă întorc la ce făceam, sau nu mai sfârşesc azi. Dacă ai terminat de băut berea, duc eu cutia la gunoi. S-a simţit obligată să se ofere pentru că acolo se îndrepta ca să o arunce şi pe a ei.

Scurgând ultimele picături din cutie, Rogan s-a ridicat lent în picioare şi i-a întins cutia, zicându-i:

— Mulţumesc. Apoi pe când s-a întors să plece a prins-o uşor de ceafă, oprind-o. Şi pentru gândul de a mi-o aduce, a adăugat el calm aplecându-i capul pe spate şi plimbându-şi degetele pe buzele ei.

I-a dat drumul din nou aproape imediat şi, fără niciun cuvânt, Kendra a plecat. Fusese numai un contact fugitiv, dar ameninţarea lui şi cunoaşterea faptului că-i răspunsese la toate acestea spontan i-a sălăşluit în gând foarte mult timp după aceea pentru a putea să-i treacă cu vederea efectul atât de uşor sau atât de liniştitor cum ar fi dorit.

De fapt îi era imposibil să explice în mod satisfăcător efectul general pe care prezenţa lui părea să o aibă asupra sa în cea mai mare parte a timpului şi cu atât mai greu un contact mai apropiat, mai tulburător. Îi tulbura viaţa cum nu mai făcuse nimeni vreodată şi găsea acest lucru nu numai uimitor dar şi tulburător. Mai ales când senzaţiile pe care Rogan le trezea în ea cu o asemenea uşurinţă, se pare, îi erau atât de nefamiliare şi dificil de analizat.

În zilele care au urmat, totuşi, deoarece locuia şi, în acelaşi timp, lucra alături de el, în cele din urmă Kendrei i-a fost imposibil să nu recunoască şi să admită, indiferent cât de fără voia ei, de ce atracţia ca o constrângere şi misterioasă a lui Rogan o afecta atât de mult şi de ce îi era la fel de imposibil să scape de ea. Se îndrăgostise în mod ilogic de el – un căutător de aur! – şi cu atât mai mult, pe cât trecea timpul era tot mai îndrăgostită. Întreaga ei viaţă părea să se învârtească numai în jurul lui, fiecare gând

treaz şi chiar cele din somn erau pline numai de imaginea lui, simpla lui vedere făcea să i se accentueze în mod haotic pulsul.

Acum putea înţelege de ce Maureen uitase atât de uşor promisiunea ei de a nu se implica cu un căutător de aur, pentru că în ciuda autocenzurii a permis să se întâmple aşa ceva lipsit de sens, chiar dacă inconştient ştia foarte bine că inima ei ar fi făcut mai mult ca sigur exact ca prietena ei şi s-ar fi căsătorit cu acel bărbat dacă ar fi avut o mică şansă. Singura problemă în cazul Kendrei era că nu i se acorda o asemenea şansa, pentru că altcineva avea deja o pretenţie asupra lui şi se pare chiar cu aprobarea lui Rogan. Genevieve!

Micuţa roşeaţă venea acum aproape zilnic la magazin şi stătea uneori ore întregi invitându-l mereu pe Rogan la masă, fie la prânz, sau seara la hotel, să meargă împreună la Red Gap în weekend-uri, sau pur şi simplu să se întâlnească cu ea să înoate după program, asigurându-se că e în atenţia lui să nu aibă posibilitatea să se abată în alte direcţii.

Rogan nu obiecta nici pe departe vreodată. Kendra neavând altceva de făcut decât să accepte, dezamăgită. În acelaşi timp devenise imperativ ca ea să-şi ascundă sentimentele – era singurul lucru pe care putea să-l facă dacă voia să-şi păstreze mândria şi respectul de sine cât de cât –, în ciuda disperării crescânde şi a geloziei care o rodea generate de vederea lor împreună atât de des şi într-un deplin acord.

Totuşi, ca rezultat, modul ei de a fi a devenit şi mai critic şi mai zeflemitor decât de obicei, atitudinea ei mai defensivă de teamă de ceea ce ar putea permite cuiva să suspecteze în mod accidental, cumpătul ei devenind mai irascibil datorită emoţiilor ei uzate încât chiar şi Darby a luat-o la întrebări.

— Pentru Dumnezeu, Kendra ce te-a apucat? Parcă a intrat dracu’ în tine, a mustrat-o el într-o dimineaţă după ce Rogan plecase de la masă ducându-şi distrat mâna prin păr. Eşti ţâfnoasă ca un cârciumar la ora închiderii! Am

crezut că dacă Rogan te ajută la magazin o să iei lucrurile mai uşor. În schimb, pari hotărâtă să-l faci să plece. Vreau să spun, ce a fost cu ultima glumă în zeflemea pe care ai făcut-o pe seama lui? Sau nu trebuie să întrebe nimeni? A clătinat trist din cap. Dacă continui în acelaşi stil ca până acum... A clătinat din nou din cap, dar de data asta avertizator. O să-ţi dai seama că ai muşcat mai mult decât poţi înghite, ai sărit peste cal în privinţa lui Rogan. Nu o să suporte la infinit, să ştii. A întors o mână să-i atingă braţul, expresia lui devenind rugătoare. Ce-ar fi să-l laşi în pace, cel puţin fă-o pentru mine, ei? Cred că o să găseşti destule care să-ţi placă la el dacă uiţi de trecutul lui de căutător de aur.

Kendra a ridicat vag din umeri, gânditoare. Dacă ar şti, îi plăcea Rogan şi încă prea mult deja! Motiv pentru care trebuia să continue şarada în ciuda faptului că tot din ea se revolta la o asemenea idee. Deoarece, ţinând seama de cum stăteau lucrurile nu putea suporta gândul ca cineva – şi în special Rogan – să descopere cât se schimbaseră sentimentele ei faţă de el.

— Promiţi? Darby o întreba acum pe un ton mai vesel, considerând se pare ridicarea umerilor ei ca un indiciu de acord.

Dând să răspundă direct – nu putea da un răspuns afirmativ şi se îndoia de abilitatea ei de a explica convingător unul negativ – a zâmbit nedefinit în schimb şi a sperat ca el să-şi tragă propria concluzie ca înainte. Din surâsul lui deschis, satisfăcut şi uşurat, pe care l-a primit în schimb, se pare că o făcuse.

Cu toate acestea, pe măsură ce a mai trecut timpul şi devenea din ce în ce mai clar că toleranţa lui Rogan avea într-adevăr limite – pentru a spune adevărul fusese la fel de surprinsă ca şi Darby că el acceptase remarcile ei tachinatoare atâta vreme – Kendra a fost obligată să conchidă că dacă nu era mai prudentă cu limba ei ascuţită, foarte curând avea să se simtă şi mai mizerabil decât până acum.

O vreme a reuşit luând o atitudine complet opusă şi

nemaivorbind aproape deloc decât când era absolut necesar. Sau cel puţin a reuşit până în noaptea după două săptămâni şi ceva mai târziu când, după ce petrecuse seara cu Maureen şi Jon la căsuţa lor, a venit acasă şi a descoperit altă maşină Land Cruiser acoperită cu noroi şi praf şi cu număr din Northern Territory, parcată în spatele vehiculului identic al lui Rogan, pe o latură a casei şi un bărbat de peste cincizeci de ani bine îmbrăcat, dar cu o ţinută degajată, cu părul cărunt, care şedea în unul din scaunele vechi de trestie de pe verandă.

Întrebându-se cine putea fi şi ce putea vrea la acea oră târzie, Kendra a urcat treptele la el cu o uşoară încruntătură care-i împreună sprâncenele fin marcate.

— Bună seara. E ceva… a început ea să întrebe dar numai ca să se întrerupă deoarece, ridicându-se în picioare la apariţia ei, străinul a început să vorbească şi el în acelaşi timp.

— A, a sosit cineva! a exclamat el pe un ton prietenos, satisfăcut. Începusem să cred că nu mai vine nimeni. Şi dacă te întrebi cine naiba sunt, ceea ce sunt sigur că faci, a zis el cu un chicot, numele meu este Faulkner, Curran Faulkner şi motivul că sunt aici e că îl caut pe fiul meu. Mi s-a spus la bodegă că locuieşte aici.

— Eşti tatăl lui Rogan? şi-a pierdut răsuflarea Kendra, incapabilă să nu i se vadă mirarea din voce. În afară de pielea închisă de la soare nu arăta ca un căutător de aur din trecut. În primul rând, hainele lui erau cu mult prea scumpe.

— Eu sunt într-adevăr, a confirmat el laconic. Şi tu eşti…? Sprâncenele lui cenuşii ca fierul s-au ridicat întrebător.

— O, îmi pare rău, ar fi trebuit să spun, s-a scuzat ea puţin sfioasă. Sunt Kendra Onslow. Fratele meu Darby şi eu suntem proprietarii casei şi ai magazinului de alături. A făcut o pauză. Îmi pare de asemenea rău că nu a fost nimeni acasă când ai sosit, dar Rogan şi Darby o să vină repede. Au spus că nu vor sta târziu, dar când Darby şi camarazii lui se întâlnesc… A făcut o grimasă plină de

înţeles.

— Înţeleg. Sprâncenele lui Curran Faulkner s-au contractat dându-i un aer amuzat. Cel puţin ştiu acum unde este fiul meu. Desigur, în ceea ce priveşte ce este aici, e o altă problemă. Brusc, i-a aruncat o privire piezişă subtilă. Sau am dreptate să cred că tu ai putea fi motivul?

— Eu! Kendrei i s-a pus un nod în gât şi a ţipat, cu obrajii arzând ca focul. N-ar fi dorit decât să fie adevărat. O nu – nu, faptul că locuieşte aici nu are nicio legătură cu mine. Stă la noi pentru că a acceptat oferta lui Darby să lucreze la magazin, asta e tot.

— Lucrează? Lucrează la magazin? Era clar că dezvăluirea acestui element îl surprinsese vizibil pe ascultător. Pentru Dumnezeu, de ce naiba? A clătinat din cap fără să-i vină să creadă.

Incredulitatea lui a făcut-o pe Kendra să se încrunte.

— Pentru că avea nevoie de un serviciu am presupus, s-a bâlbâit ea nesigură. Nu ţi-a scris să-ţi spună?

Figura lui Curran Faulkner a luat o expresie ironică.

— N-am mai auzit ceva de la el de când a plecat de la ceea ce făcea în Golf pentru a veni aici să vadă ce se întâmplă cu activitatea de la mina Southern Cross. Şi sunt deja şase săptămâni de atunci! În mod normal nu m-ar preocupa prea mult, trebuie să recunosc – n-ar fi prima oară când Rogan dispare în prerie fără să ne prevină dacă e ceva ce merită să fie investigat – dar când am contactat tabăra şi am fost informat că plecase de acolo de câtva timp cu intenţia de a se întoarce în Nord, sau aşa spunea atunci şi că am primit date suplimentare că mai era în Goldfield dar că nu voia să fie recunoscut dacă dădeau peste el, atunci mi-am zis că a sosit timpul să descopăr personal, să văd ce dracu’ face.

Când a pomenit despre mină nervii Kendrei s-au încordat ca nişte arcuri strânse, emoţiile ei începând să clocotească nestăvilite. Deci se hotărâse pur şi simplu să vină să vadă locurile pentru că se întâmpla să fie în nordul Queenslandului, nu? Prefăcutul, mincinosul!

— În această privinţă, nu cred că poţi să mă ajuţi, nu?

a continuat tatăl lui Rogan plin de speranţă, întrerupându-i reveria furioasă.

— Nu, nu cred, a negat ea sec deşi avea suspiciunile ei clare asupra subiectului. Afară de a menţiona că voi doi, mai ales dumneata, aţi căutat aur cândva, n-a considerat potrivit să divulge nimic altceva. Apoi, făcându-şi reproşuri pentru răspunsul caustic – nu era vina lui Curran Faulkner că fiul său era un ticălos fără scrupule, înşelător – a încercat să se corijeze spunând cu politeţe: Dar te rog, vino în casă, îl aştepţi acolo, domnule Faulkner.

Deschizând uşa largă cu ferestre care nu era încuiată niciodată şi apropiindu-se numai să aprindă lumina a luat-o apoi spre bucătărie. Sunt sigură că ţi-ar fi binevenită o ceaşcă de ceai sau cafea după cât ai aşteptat. Poate şi ceva de mâncare.

— Nu, numai o ceaşcă de ceai e suficient, mulţumesc. De fapt am mâncat foarte bine la hotel înainte de a veni aici… şi cum am avut o companie feminină foarte plăcută şi vivace în timp ce am mâncat… adăugă el râzând, luând scaunul care i s-a oferit. Din câte a spus, a rezultat că îl cunoaşte pe Rogan destul de bine.

— Probabil mai bine decât oricine din oraş, a remarcat Kendra în batjocură încruntându-se spre ibricul pe care-l punea pe maşina de gătit. Avea încredere în Genevieve, pentru că desigur la ea se referea Curran Faulkner, că descoperise şi exploatase în folosul ei identitatea acestui nou venit deosebit în Goldfield.

— O?

Exclamaţia parţial surprinsă, parţial întrebătoare din spatele ei ca răspuns la spusele ei a făcut-o să ridice din umeri dezaprobator, dar fără să se întoarcă fiind ocupată să scoată ceşti şi farfurioare din dulap. Era puţin dezorientată, totuşi, că tatăl lui Rogan putuse să se gândească că ea însăşi constituia motivul rămânerii în oraş a fiului său când Genevieve trebuie să-l fi lăsat clar să înţeleagă că ea se bucura de toată atenţia lui.

— Da, cred că cel mai bine e să fie întrebat Rogan, a căutat ea să câştige timp, încercând apoi să se abată de la

subiect. Pui zahăr şi lapte, domnule Faulkner?

— Mmm, ori de câte ori este posibil. Afirmaţia lui a fost punctată de un râs scurt. De foarte multe ori a trebuit să ne descurcăm fără ele când eram ocupaţi în prerie. Apoi a continuat cordial. M-aş bucura să-mi spui Curry. Nu mi s-a mai spus domnule de când nu mai ştiu şi ca să fiu mai cinstit, îmi place lipsa de formalitate.

Kendra a încuviinţat înţelegătoare. Era un nume plăcut.

— Dar... Curry? S-a uitat curios la el. N-ai spus Curran când te-ai prezentat?

— Da, aşa, acesta e numele meu adevărat, a fost el de acord. Totuşi m-am născut la Curry-Cloncurry, la graniţa Teritoriului de Nord şi cred că similitudinea dintre cele două nume nu a putut fi ignorată, aşa că am fost Curry de când mă ţin minte.

— Înţeleg. Ea a zâmbit în timp ce umplea ceainicul şi l-a pus pe masă, luând loc lângă el. Ezitând, a rostit indiferentă deşi puţin sfidătoare: înţeleg că ai locuit ceva ani în Teritoriu.

— Aşa e. De la vârsta de opt ani de fapt.

Kendra a turnat ceaiul gânditoare, gândurile ei întorcându-se la acela care o făcuse să mocnească înainte.

— Şi dumneata înţelegi, deci, posibilităţile minei Southern Cross, nu-i aşa?

— Da, corporaţia mea şi a lui Rogan. Afirmaţia a fost rostită ca un fapt divers. Nici măcar o simplă companie! a remarcat caustică Kendra.

— Şi firma operează în Golf? Bănuiesc şi cred că merge bine? a sondat ea cu o notă de încordare.

Curry a zâmbit dezvăluindu-şi dinţii albi, strălucitori.

— O, pe cinstea mea, da, a reluat Curry fără echivoc. Exploatăm deja la suprafaţă de câţiva ani şi am scos circa douăzeci de mii de uncii[1] de aur anual. Nu atât de mult cât obţin marile consorţii, dar în mod cert rezultatele sunt plăcute pentru un concern particular.

Şi de ce n-ar fi plăcute! La preţurile curente cantitatea

1 O uncie = 28,3 grame de aur.

respectivă i-ar fi propulsat imediat atât pe el cât şi pe fiul lui foarte aproape de clasa milionarilor numai după un an! şi-a dat ea seama făcând nişte calcule aproximative. Nu era de mirare că Curran Faulkner nu arăta precum căutătorii obişnuiţi de aur care se luptau cu activitatea asta! Şi nu era de mirare că fiul lui manifestase un interes scăzut faţă de cele ce se întâmplau la mina Southern Cross! a urmat gândul plin de ciudă. O indiferenţă care o surprinsese întrucâtva la timpul respectiv. „Şarpele” ştiuse precis ce se întâmpla acolo tot timpul, bineînţeles!

— Şi acum speri să faceţi aceeaşi treabă bună aici, nu? a întrebat ea cu jumătate de gură, atacând uşor, incapabilă să se descotorosească de sentimentele de animozitate şi amărăciune faţă de duplicitatea lui Rogan.

— Chiar mai bună, de fapt, ca urmare a probelor pe care le-am făcut, a zăpăcit-o el prin dezvăluirea sa. Îi era silă să creadă că zona nu fusese curăţată cu mult timp în urmă. Cred că vei păstra informaţia asta numai pentru tine, fireşte, a confirmat el imediat. Pentru că tocmai pregătim cererea pentru arendare aş prefera să nu fie cunoscută până nu se finalizează oficial.

— O, nu cred că e cazul să-ţi faci griji ca cineva din Goldfield să întreprindă ceva care să vă pericliteze afacerea. Nu e stilul nostru, s-a apărat ea. Se pare că treburile pe sub mână se potrivesc mai bine celor de afară. Nota de sarcasm din vocea ei crescuse considerabil.

O nuanţă care se pare că nu a trecut neobservată pentru că buzele lui Curry au căpătat o undă de tristeţe.

— Încep să cred că i-am făcut un mare deserviciu lui Rogan, sosind atât de neaşteptat, deoarece dacă nu mă înşel, în felul acesta l-am amestecat şi pe el în toată treaba asta, nu?

Exact, până în gât! a scrâşnit Kendra în sinea ei. Cu glas tare, a negat pur şi simplu apărându-se cu o ridicare din umeri.

— Nu ştiu de ce crezi aşa ceva... În definitiv nu reprezentăm nimic pentru el, de ce să ni se justifice?

— Dar încă simţi că ai fost înşelată şi asta te face să

suferi, nu?

Afirmaţia aceea şireată a făcut-o să-şi plece ochii în ceaşca de cafea, lacrimi neaşteptate înţepându-i ochii dar pe care şi le-a reţinut cu rapiditate. Da, te face să suferi – în mod insuportabil – şi pentru mai multe motive pe care el le-ar fi putut şti. Când, în cele din urmă, şi-a ridicat capul, trăsăturile chipului ei îşi reveniseră, dar înainte de a putea vorbi zgomotul unor paşi traversând veranda spre uşa din spate a făcut-o să inspire adânc şi nu ştia dacă să se simtă uşurată sau dezamăgită de întreruperea iminentă.

Cu toate acestea, privirea rezervată în direcţia ei aruncată de Rogan, după ce l-a salutat pe tatăl lui şi l-a prezentat lui Darby, a fost suficientă ca un licăr de bătălie să revină în ochii ei albaştri.

— M-am gândit că eşti tu când am văzut maşina parcată lângă casă, a continuat Rogan, întorcând un scaun pentru a se aşeza pe el cu spătarul în faţă, cu braţele rezemate pe el, justificând în felul acesta că nu era surprins de a se găsi faţă în faţă cu tatăl lui. Când ai sosit?

— O, acum câteva ore, a spus Curry vesel şi apoi l-a fixat pe fiul lui cu o privire sardonică. Deoarece erai plecat de atâta timp, şi n-ai dat niciun semn de viaţă, aş putea spune, am crezut că e cazul să vin eu aici să mă asigur că mai trăieşti.

— Trăiesc, după cum vezi, a rânjit Rogan fără remuşcări. Făcând o pauză ochii i-au scânteiat din nou în direcţia Kendrei în momentul în care ea mai scotea nişte ceşti din dulap. Cred că Kendra ţi-a ţinut o companie plăcută în timp ce ai aşteptat, nu?

— Mai mult de o grămadă, a răspuns Kendra pe un ton dulce înşelător când a trântit mai degrabă decât a pus o ceaşcă şi o farfurioară în faţa lui.

— Nici nu-ţi vine să crezi cât de „interesantă” am găsit informaţia pe care tatăl tău mi-a destăinuit-o. Sunt sigură că şi Darby o va aprecia la fel. Ultimele cuvinte le-a rostit mai puţin suav, dar cu mai multă apăsare.

Gura lui Rogan s-a strâmbat în timp ce privirea i s-a îndreptat de data asta spre tatăl lui, care i-a răspuns cu una

la fel de explicită, care se scuza în cazul lui.

Între timp, Darby s-a uitat întrebător la sora lui.

— O, şi care e? Cu siguranţă trebuie să fie interesantă.

— Da, este, te asigur eu, i-a zis ea fără vreo remuşcare în timp ce-i punea ceaşca şi farfurioara. De fapt, e o revelaţie, s-ar putea spune. Îndeosebi, partea care îl priveşte pe angajatul nostru şi arată de ce se află aici! Ochii i s-au încrucişat cu dispreţ cu cei cenuşii cu nuanţe verzi peşte masă.

— Nu înţeleg. Darby a clătinat încruntat din cap, părând zăpăcit complet.

— Atunci îţi sugerez să-l pui pe Rogan să-ţi explice totul, i-a propus ea caustică. Se pare că el are toate răspunsurile! Dar desigur, dacă îţi va spune adevărul, chiar şi de această dată, e altceva, totuşi!

De dincolo de masă a venit un epitet exploziv în timp ce Rogan s-a ridicat în picioare atât de repede încât Kendra a rămas pironită locului, uimită.

— Aşa e, caţă ce eşti! Vrei neapărat să ştii totul, o să ştii. Eforturile tale de a mă scoate din sărite au dat rezultat, a scrâşnit el şi apucând-o de încheietura mâinii într-un mod nu prea gentil, a început să o tragă aşa şocată cum era în jurul mesei şi spre uşa care ducea la la hol.

— Rogan! Tatăl lui s-a încruntat imediat, ridicându-se pe jumătate de pe scaun.

— Nu-ţi face griji, va fi întreagă când voi termina, a venit răspunsul lui ironic şi cu o privire spre Darby a adăugat: Era pe punctul de a se întâmpla, prietene.

Expresia tristă de aprobare din partea fratelui ei a fost mai mult decât suficientă pentru ca Kendra să-şi revină şi cu privirea cruntă, parţial indignată, parţial veninoasă faţă de lipsa lui de loialitate, s-a lansat spumegând în timp ce era trasă afară din casă:

— Dă-mi drumul, Rogan Faulkner! l-a înfruntat ea, lovind în aer cu mâna liberă şi apucându-l de umăr. Cine crezi că eşti ca să mă tratezi într-un mod atât de arogant? Îţi spun că…

— Şi eu îţi spun că ţi-am înghiţit destule. Arţăgoaso, intoleranto, răutăcioaso! a apostrofat-o el furios şi i-a dat drumul când au ajuns în salon în partea din faţă a casei, unde a aprins lumina înfuriat…

Kendra a inspirat adânc când a auzit complimentele pe care i le făcuse el şi nu a mai acordat atenţie încheieturii mâinii care o durea.

— Asta înseamnă că nu suporţi adevărul… la fel cum nici nu poţi să-l spui? a încercat ea să riposteze în zeflemea.

Timp îndelungat ochii li s-au ciocnit şi s-au confruntat în spaţiul unic care-i separa şi apoi Rogan a mormăit ceva în surdină…

— Numai că tu eşti o fanatică atât de vanitoasă încât mă îndoiesc că vei cunoaşte adevărul, cu atât mai mult că-l vei admite, chiar dacă te-ar privi în faţă, a rostit el usturător.

— Mai ales în ceea ce te priveşte, ceea ce este perfect justificat chiar din momentul în care ai primit oferta de serviciu din partea lui Darby! A râs uşor a pagubă. Disimulând că erai un căutător de aur oarecare când de fapt erai cu totul altceva!

— Ţinând seama de opiniile tale în privinţa căutătorilor oarecare, mă aşteptam ca reacţia ta să fie total diferită descoperind că nu sunt! Făcând o pauză, gura lui a căpătat o expresie cinică, zeflemitoare. Sau asta te încurcă? Pentru că, în mod incontestabil, ca să nu spun că e de natură să te înfurie, pune capăt teoriei tale pline de prejudecată că nu mai e aur în terenurile vechi!

Până atunci Kendra nu-şi dăduse seama că activitatea lor din Golf se desfăşura pe un teren ce fusese exploatat înainte, dar asta era cea mai mică preocupare a ei în momentul de fată.

— Reacţia mea nu are nicio legătură cu ceea ce spun eu, aşa că nu trebuie să te gândeşti că vei aranja totul de o asemenea manieră încât să distragă atenţia de la comportarea ta îngrozitoare încât să apară că eu ar trebui să fiu responsabilă de ceva, l-a luat ea peste picior. Tu eşti acela care ţi-ai bătut joc de noi toţi, nu eu!

— Pur şi simplu pentru că n-am dezvăluit că lucram pe contul meu cum ai presupus? a ironizat-o el, deşi pe un ton încordat.

— Pentru a nu mai spune nimic de motivul de a proceda astfel, desigur! Faptul că trăim într-o localitate retrasă nu înseamnă că suntem şi înapoiaţi, să ştii! Crezi că nu sunt conştientă de ce a fost în spatele acestei întregi şarade? A fost o încercare necinstită de a afla pe ascuns de la Darby şi de la alţi proşti ca el care nu bănuiesc nimic, tot ce se poate afla cu privire la zonele care ar mai putea conţine aur astfel încât, dacă se pare că merită, să te apuci să exploatezi tu pentru că îţi poţi permite, descoperind terenurile potrivite şi să le arendezi înaintea lor cât să-i convingi să renunţe la minele lor încât să poţi prelucra întreaga zonă fără obstacole!

Un muşchi a zvâcnit în obrazul bronzat de soare al lui Rogan, ochii i s-au înnegurat şi au devenit două cristale verzi de gheaţă, o furie rigidă controlată înlocuind modul lui amabil, obişnuit, dea îi.

— Dacă ai fi fost un bărbat, ţi-aş fi tras una! a scrâşnit el pe un ton aspru. Dar, oricum, nu m-aş grăbi să mai vin cu asemenea acuzaţii absurde din nou, dacă aş fi în locul tău, sau… O mână i s-a lăsat peste buclele ei şi i-a înălţat chipul să se uite în sus şi să fie în mod inexorabil mai aproape de al lui – o să-ţi dai seama că e mai mult decât poţi să duci. Aşa că te-am avertizat! A tras-o de păr uşor ca să accentueze ce spunea, şi i-a dat drumul.

— Şi tu să fii avertizat! l-a contrat Kendra imediat cu sfidare în ciuda sentimentului momentan de teamă care o asaltase când a văzut acea mască sumbră, rece, de mânie de pe faţa lui, dându-i lui Rogan un aer periculos şi neaşteptat de nemilos. Pentru că oricât ai pretinde că e de absurd încă, nu ai negat nimic din ce am spus eu! Şi când Darby va afla adevăratul motiv pentru care te afli aici… A lăsat fraza în mod semnificativ neterminată.

— M-ar surprinde să nu-l accepte cu mult mai mare toleranţă şi atât de puţină lipsă de raţiune decât tine! a rostit el pe un ton muşcător.

— Lipsă de raţiune! Ochii ei albaştri scăpărau de sarcasm. Consideri că e iraţional să mă opun la a înghiţi nişte minciuni?

— Nici vorbă de aşa ceva… ce altceva? a contrat-o el dintr-un foc. Deoarece, pentru informarea ta, faptul de a nu-ţi revela tot trecutul meu nu constituie o minciună. Deşi, probabil că în cazul tău perversă sau contrariantă ar fi o descriere mai bună a atitudinii tale.

— Chiar aşa?

— Exact! Afirmaţia lui glumeaţă a fost încărcată de un sarcasm deplin. Pentru că după toate aceste săptămâni cât ţi-am ascultat remarcile caustice despre căutătorii de aur inutili şi visători, acum se pare că te irită şi mai mult să descoperi unul care a avut succes! Şi nu numai că, ci dacă – tonul lui a devenit mai tranşant şi apăsat – intenţia mea ar fi fost să-l deposedez pe Darby de mina lui pentru care ştii prea bine că s-ar fi plătit o compensaţie, atunci, ţinând seama de aceleaşi păreri pe care le ai despre el că-şi iroseşte viaţa numai pentru faptul că umblă şi caută aur pur şi simplu, cum ai denumi atitudinea ta prezentă scandalizată la ideea de a nu mai face aşa ceva în viitor… dacă nu perversă şi contradictorie, hmm? A ridicat o sprânceană în mod batjocoritor extrem de expresiv.

Timbrul sarcastic de nesuportat din vocea lui era chinuitor şi îi irita nervii şi ca rezultat a făcut-o să-i răspundă cu aceeaşi monedă, cu nepăsare.

— Aş numi asta o dorinţă de a nu-l vedea tras pe sfoară de ceea ce în mod drept e al lui, de cineva care se preface a-i fi prieten numai pentru scopurile lui infame.

În tăcerea grea, ce vibra de tensiune, care a urmat, Rogan a inspirat enervat, ochii îi scăpărau ucigători, ceea ce a făcut-o pe Kendra să se dea înapoi în timp ce o senzaţie de panică i-a invadat stomacul.

— Atunci pentru că se pare că deţin atuul, nu prea văd motive de ce nu aş face jocurile… şi în alte scopuri la fel de infame dar în alte direcţii! a replicat el înfuriat şi puţin enigmatic din punctul de vedere al Kendrei, braţele lui puternice înşfăcând-o brusc fără să fie avertizată într-o

strânsoare sufocantă în timp ce gura lui s-a lipit de a ei cu sălbăticie.

Contactul n-a fost urmat de alinarea aşteptată, ci de o asprime completă, care durea atât fizic cât şi psihic şi a făcut-o să-i dea lacrimile. Cât n-ar fi dorit ca situaţia să fie alta. Dar probabil că nu putea fi şi, în timp ce buzele lui Rogan le frământau pe ale ei atât de înfocat, în cele din urmă ea a încercat să se desprindă din braţele lui. Ca şi cum ar fi dorit să-şi dovedească dominarea totală, Rogan a fost totuşi acela care a împins-o de lângă el, când a considerat el de cuviinţă.

— Şi acum, dacă nu cumva vrei mai mult, îţi sugerez să-ţi ţii acuzaţiile pentru tine în viitor şi să nu te mai văd în calea mea! i-a recomandat el pe un ton încordat.

Asta a făcut-o s-o apuce mânia, deşi privirea luminoasă, aproape febrilă cu care l-a fixat dădea o strălucire luminoasă nemaiîntâlnită ochilor ei care mai scânteiau de lacrimi nevăzute.

— Şi tu să pleci din casa asta şi să uiţi de asemenea de magazin, i-a dat ea o replică tăioasă.

Timp de o fracţiune de secundă, Rogan nu a răspuns în timp ce se uita la ea cu ochii mijiţi şi apoi, ridicând dintr-un umăr, a înclinat capul într-un salut batjocoritor.

— Plăcerea e de partea mea, a spus el laconic şi a început să se îndrepte spre uşă cu un pas hotărât.

Kendra s-a uitat cum pleca cu capul ridicat şi înclinat într-o parte, dar cu o durere atroce în inimă care ameninţa să o sufoce şi părăsind şi ea încăperea s-a dus în dormitorul ei. Odată ajunsă acolo, s-a prăbuşit îndată pe pat, iar lacrimile pe care reuşise înainte să şi le reţină au început să-i curgă nestăvilit pe obraji în timp ce o tulburare o cuprindea în valuri şi o amărăciune greu de stăpânit.

Sfâşiată şi îndurerată cum era de comportarea şi duplicitatea lui, ştia totuşi că nu poate fi altceva pentru ea – indiferent cât ar fi dorit ea să fie altcumva. Gândurile ei erau şi mai deznădăjduite, chiar dacă Rogan în mod nechibzuit presupunea că era iritată când a aflat că a avut noroc în explorările lui de căutător de aur. Pentru că făcuse

afirmaţia că nu se va implica niciodată cu un căutător de aur, cum putea acum să apară că-şi schimba opinia după ce descoperise că el era unul dintre cei bogaţi şi norocoşi? Nu exista decât o concluzie pe care oricine, inclusiv Rogan putea să o tragă!

Cu durerea în piept care devenea tot mai acută, umplând-o de nefericire, Kendra şi-a întors faţa brăzdată de lacrimi în pernă, sunetul estompat al vocilor ce emanau din bucătărie penetrându-i sufletul şi făcând-o să se muşte de buze, stând pe gânduri.

Ţinând seama de consideraţia evidentă a fratelui ei pentru Rogan – cel puţin pentru ora valabilă înainte ca duplicitatea lui să iasă la lumină – nu putea să se întrebe care va fi reacţia lui Darby dacă ar auzi nu numai că îi ceruse lui Rogan să plece din casă, dar că îl şi dăduse afară de la magazin. Va susţine el hotărârile ei, le va contesta sau şi mai rău... le va anula? Nu, nu putea să le anuleze, a încercat ea să-şi potolească teama pe care i-o trezise acel gând. Nici chiar el nu putea manifesta o asemenea toleranţă faţă de înşelăciune, cu siguranţă! Ar putea să-i conteste maniera precipitată de a proceda astfel, constituia totuşi o posibilitate reală, a trebuit ea să fie de acord cu dezolare. Dar asta va putea constata de dimineaţă.

CAPITOLUL V

Pentru că era o zi de lucru şi, în mod nesurprinzător, nu dormise deosebit de bine, Kendra s-a sculat devreme a doua zi dimineaţă şi în drum spre bucătărie a aruncat o privire rapidă în camera care era ocupată în mod obişnuit de Rogan şi îndată după aceea sentimente deconcertant de confuze – parţial de uşurare, parţial de încurcătură şi-au făcut simţite prezenţa găsind-o complet goală. Nici el, nici lucrurile sale nu se mai aflau acolo. Şi-a continuat drumul oftând, încercând cu hotărâre să se înarmeze cu un calm pe care era departe de a-l simţi.

Făcuse deja o oală de ceai şi era pe punctul de a frige nişte costiţă când l-a auzit pe Darby că intră în încăpere şi, hotărând să spună ceea ce trebuia spus cât mai curând posibil, Kendra s-a asigurat că e prima care vorbeşte.

— Ei, prietenul tău s-a dovedit a fi de nepreţuit, nu? a atacat ea cu o grimasă batjocoritoare, cu o notă de sfidare, când s-a întors cu faţa spre el.

— Ca şi sora mea, n-a scăpat el ocazia să o contreze pe un ton tărăgănat.

Kendra s-a crispat dar s-a întors înapoi la maşina de gătit pretextând că nu e preocupată.

— Ce vrei să spui?

— Că încă de la început ai făcut totul ca să nu-i acorzi nicio şansă, a adăugat el, expirând greu, a regret.

— Ce să facă? S-a răsucit repede înapoi pentru a-i replica scurt. Să-ţi fure ideile şi apoi poate şi altceva dacă prelua Good Cheer când arenda ta va trebui reînnoită, dacă considera că merită?

Darby a clătinat din cap neîncrezător.

— O, nu fi ridicolă, dragă! a mustrat-o el. E destul de greu să preiei un teren înregistrat în zilele noastre… şi ar trebui să ştii şi tu asta, i-a zis el sec. În plus, cele mai multe întrebări pe care mi le-a pus Rogan au fost despre zonă în general şi nu despre vreo mină aparte sau vreo concesiune.

— Atunci dacă nu era nimic de ascuns de ce tot secretul ăsta? De ce n-a spus exact cine e şi de ce a venit aici? Şi mai mult, de ce şi-a luat un serviciu de care nu avea nevoie, mai ales că nu avea de gând să-l ţină… dacă nu era ceva dubios la mijloc?

— De ce a luat serviciul? Ei bine, pentru că îi asigura o ocazie convenabilă să obţină informaţii suplimentare despre zonă fără ca cineva să-şi dea seama exact de ce se află aici, a recunoscut el. Dar văzând-o pe Kendra pe punctul de a sări în sus triumfătoare, s-a grăbit să explice: dar nu pentru vreun motiv sinistru cum ai fi tentată să suspectezi.

— O? Nu numai vocea dar şi expresia figurii ei erau în mod evident sceptice.

— Nu pot să-ţi spun că-l învinovăţesc, pentru că consider că aş fi procedat la fel dacă aş fi fost în locul lui. Pentru că el, a accentuat Darby cu înţeles, în timp ce o privea cu o ironie subtilă, şi mă surprinde că nu ţi-ai dat seama când ai aflat în ce context era aici, era mai mult interesat în reacţia posibilă a localnicilor faţă de continuarea exploatărilor şi în special cât mai aproape de oraş pentru că este nevoie să se organizeze una, sau două demonstraţii şi să ştii ce se întâmplă. O întrerupere, pentru Dumnezeu ştie cât timp, până ce se rezolvă să fie toată lumea mulţumită, dacă se rezolvă.

— Aşa că s-a decis să facă relaţii cu publicul, clandestine, în folosul lui în timp ce noi habar n-aveam despre adevărata lui identitate! l-a acuzat ea pe Rogan.

— O, sigur că nu! n-a fost Darby de acord, subit impresionat. Din câte îmi dau seama nici măcar nu cred că a pomenit de mina Southern Cross, nici vorbă să încerce să convingă pe cineva să fie în favoarea exploatării sale. S-a gândit pur şi simplu că n-ar fi rău dacă ar rămâne o vreme aici să vadă care este atmosfera generală... pentru orice eventualitate.

Kendra şi-a ţuguiat buzele şi a rămas pe gânduri în timp ce se întorcea spre maşina de gătit pentru a fi atentă la mâncare. Nu se putea decide dacă e pregătită aşa cum era Darby să accepte explicaţia pe care acesta i-o dăduse în privinţa adevărului. Sau poate că nu-i venea pentru că asta ar sublinia câtă justificare avusese mânia lui Rogan în faţa acuzaţiilor ei, cugetă ea sumbră.

În spatele ei, Darby a continuat:

— Oricum dacă vrei dovezi suplimentare că nu cunoştinţele mele despre zonă sau aurul meu – asta dacă Good Cheer va produce ceva, a înserat el – îl interesau pe Rogan, atunci pot să-ţi spun şi eu ceva, pentru că începusem să suspectez şi eu cu mult înainte de aseară că nu ceea ce ieşea din ele, cât despre mine înseşi era interesat.

Transferând repede mâncarea, ce era în fine gata, pe farfurii şi pe masă, Kendra s-a aşezat şi ea vizavi de el,

mulţumită că cel puţin nu trebuia să se mai sucească şi învârtească ca să îl asculte.

— Nu prea te pot urmări, s-a încruntat ea.

— Asta poate se datorează faptului că tu ai dorit mai mult să-l provoci decât altceva, altfel şi tu ţi-ai fi putut da seama că nu era chiar ce părea sau că noi, mai ales tu, am presupus că eşti… a început el cu un surâs tachinator care a fost răsplătit cu o încruntătură de exasperare. Pentru ca, pe de o parte, Rogan pare un căutător de aur de meserie, iar pe de altă parte ca meserie pare altceva. A făcut o pauză semnificativă. Şi cu premeditare! l-a suspectat Kendra aşteptând nerăbdătoare. Cred că e inginer de mine, nimic mai puţin.

Kendrei i-a scăpat cuţitul şi furculiţa din mână.

— Nu poate fi! A trăit toată viaţa în prerie, sau cel puţin aşa a spus, a conchis ea explicit.

— Şi acolo, cu ziare vechi de o săptămână dacă ai noroc, fără radio sau televizor – sunt seri lungi tocmai bune pentru cursuri prin corespondenţă, i-a reamintit Darby nu mai puţin semnificativ. În plus, după cum am spus, începusem să suspectez ceva în sensul ăsta după caracterul tehnic al întrebărilor pe care le punea în general.

Aşa se întâmplase şi cu ea, a dat din cap meditativă, reamintindu-şi întrebările din timpul plimbării lor, cele despre maşini şi puţuri şi altele care îl preocupaseră cel mai intens pe Rogan. Urmărind acest filon, şi-a reamintit pretinzând în cele mai multe dăţi că nu se lăsase luat de valul prospecţiunii într-atât încât să-i domine viaţa în întregime.

Una peste alta, părea că îi scăpaseră o serie de aspecte importante datorită eforturilor de a-i discredita presupusa ocupaţie de căutător de aur, – şi pe el odată cu asta, mai ales că nu dorise să recunoască, chiar şi ei însăşi că adevăratul motiv pentru care prezenţa lui o tulburase în asemenea măsură se datora atracţiei lui. O atrăsese şi o atrăgea cum nu se mai întâmplase cu alt bărbat vreodată, numai că acum era prea târziu să mai facă ceva.

Oftând deprimată, şi-a ridicat ochii către Darby iar

gura ei delicată exprima tristeţe.

— Cred că am făcut-o de oaie de data asta, nu?

— Mmm, din păcate da, a venit confirmarea grea, neaşteptată, care a făcut-o să tragă concluzia singură.

— Şi crezi că ar trebui să-mi cer scuze?

— Nu crezi că merită?

— Cred că da, a ridicat ea din umeri în mod dezaprobator, fiindu-i groază numai când se gândea. Apoi a adăugat pe un ton mai ferm: Nu pentru că consider că a fost în întregime greşeala mea. Dacă oamenii se prezintă în mod deliberat drept altceva, trebuie să se aştepte să trezească suspiciuni când adevărul iese la iveală.

— Chiar dacă au avut un motiv perfect legitim dar nu i s-a dat ocazia de a-l dezvălui? a întrebat Darby.

— Nici pentru mine nu a fost plăcut aseară, să ştii, s-a plâns Kendra cu jumătate de gură. În plus, dacă ai considerat că greşesc atât de mult, de ce l-ai lăsat să plece? De ce nu ai trecut peste ce decisesem eu?

— Am încercat, crede-mă! a recunoscut el zâmbind uşor. Dar mă tem că Rogan nu a mai vrut să ţină seama. Orice s-a întâmplat între voi doi trebuie că a fost ultima picătură care a umplut paharul să se reverse în ceea ce-l privea. Doamne, aproape că puteai să simţi tensiunea explozivă din el după aceea şi la cineva care are un temperament atât de egal şi e atât de uşor abordabil e o experienţă nemaipomenită, zău! S-a oprit brusc. De fapt, judecând după felul de a fi al lui Curry, nici el nu cred să-l fi mai văzut pe Rogan într-o asemenea dispoziţie.

— Înţeleg, a încuviinţat ea punându-i-se un nod în gât. Nu prea mă simt în stare să-mi cer scuze. Şi unde s-au dus? La hotelul Searles?

— Uf, cred că da.

— O, asta cel puţin o va face pe Genevieve să fie în al nouălea cer, a remarcat ea în zeflemea, pe un ton frivol fals, străduindu-se să depăşească sentimentul de gelozie dezolată care o măcina la acest gând. Va fi mai dificil, desigur, să-l găsească pe Rogan singur, fără fată, pentru a-i cere scuze. Un lucru era totuşi sigur. Nu-şi va cere scuze în

faţa Genevievei!

Darby care îşi manifestase pofta de mâncare sănătoasă în tot timpul conversaţiei, spre deosebire de sora lui care mai mult ciugulea, înghiţi acum ultima îmbucătură şi ridică din umeri.

— Numai tu eşti de vină.

O observaţie care a făcut-o pe Kendra să-l privească repede, pe ascuns. O, Doamne, oare nu-şi dăduse seama, cumva, de ce simţea ea pentru Rogan? Cu inima bătându-i puternic a încercat să-l abordeze pe un ton cât se poate de indiferent.

— De ce sunt eu de vină? Puţin îmi pasă mie unde e Rogan. Comentam şi eu reacţia aproape sigură a Genevievei, asta e tot. Şi cu o nuanţă mai amuzată a adăugat: Deşi cred că bucuria ei va fi de scurtă durată oricum, pentru că dacă a sosit tatăl lui acum e mai mult ca sigur că vor pleca nu peste multă vreme, nu? Un gând copleşitor de demoralizant pe care încerca să-l ignore cu eforturi.

— Poate în weekend-ul care vine, a dat Darby din cap. Cred că toată activitatea lui se va încheia până atunci. Deşi dacă totul merge conform planurilor, cred că ne putem aştepta să-l vedem pe Rogan din nou aici nu după mult timp.

Era o posibilitate căreia Kendra nu-i acordase nicio atenţie şi i s-a contractat stomacul când a auzit de ea. Deşi jalea de a nu-l mai vedea pe Rogan o făcea să dispere, dimpotrivă, simţea că ar fi şi mai rău să-l vadă mereu prin oraş şi să ştie că nu exista nicio speranţă să fie ceva între ei. Cel puţin dacă nu-l va mai vedea ar fi o şansă, cât de mică, să nu se mai gândească la el.

În parte pentru a se proteja şi în parte pentru a nu părea că şi-a schimbat opinia prea mult, a intervenit spunând pe un ton care părea afectat de vinovăţie:

— Doar nu vrei să sugerezi că se mută din nou aici dacă se va întoarce?

— Eu ştiu… a mormăit ezitând Darby şi a făcut-o să se teamă imediat de ceea ce era mai rău. El a oftat adânc. Îl

antipatizezi chiar atât de mult?

Kendra a ridicat sfidătoare din umeri şi şi-a ales cuvintele cu grijă:

— N-aş spune că este exact antipatie ci mai degrabă un conflict între personalităţi, a replicat ea. Să pretindă că antipatizează pe cineva atât de chipeş, ca să nu mai vorbim cât era de atrăgător ar fi putut fi, după părerea ei, greu să te aştepţi să te creadă cineva. În mod fericit i-a venit în minte o altă amintire de natură să o sprijine în convingerea ei. Oricum nu sunt numai eu. Aseară el a găsit potrivit să pretindă în termeni destul de potriviţi să nu mai stau în calea lui în viitor.

— Asta cred că reglementează situaţia, nu? Nu putea decât să consimtă, deşi cu dezamăgire în voce, chiar dacă aceasta o făcea pe Kendra să se încrunte uşor.

Ea nu-şi putea da seama de ce era atât de nesatisfăcut că se certase cu Rogan. E drept, păruse chiar de la început că vrea ca ei să-i placă Rogan, o îndemnase să nu-l mai persifleze atât şi aranjase ca ea să-i prezinte oraşul în locul lui.

Atunci presupusese că vrea ca şi ea să manifeste aceeaşi ospitalitate pe care i-o arătase el, dar acum începea să se întrebe dacă nu cumva existase un alt motiv mai puţin perceptibil. Dar care să fie? Asta era întrebarea, desigur.

Totuşi când a văzut că nu-i trece nimic prin minte după câteva momente, contrariată a început să se gândească că poate încerca să găsească lucruri care nici măcar nu existau, a hotărât să o lase baltă, a renunţat să se mai prefacă a fi interesată de mâncare şi s-a ridicat de la masă.

— Ce sandvişuri preferi azi? Ceva deosebit? l-a întrebat ea peste umăr în timp ce se ducea spre frigider, revenind la chestiunile prozaice de zi cu zi. Totdeauna pregătea ceva bun de mâncare când lucra la mină.

— O, nimic, mulţumesc. Azi nu am nevoie de nimic, a continuat el ridicându-se în picioare şi ducându-şi farfuria la chiuvetă. O să mănânc la prânz la hotel, pentru că am

aranjat să-i arăt lui Rogan... acum că l-ai eliberat de îndatoririle pe care le avea, şi lui Curry mina Good Cheer în dimineaţa asta.

— O, a încuviinţat calmă Kendra şi deplasându-se de la frigider a început să cureţe masa. Seara o să mănânci tot acolo?

— Uf, uf. Darby a surâs slab şi a ezitat până să răspundă. De fapt, diseară sunt invitat la Vivian. Poţi să vii şi tu, fireşte, dacă îţi face plăcere, a adăugat el repede.

Invitaţia a fost refuzată cu o clătinare a capului.

— Nu, prefer să petrec o seară liniştită acasă, a declarat ea.

În primul rând nu voia să le stea pe cap, deoarece deşi ştia că Vivian ar fi primit-o cu plăcere. De când Rogan sugerase că ar putea fi mai mult decât prieteni, îi observase cu mai multă atenţie şi spre uimirea ei fusese forţată să admită că s-ar putea să aibă dreptate. Între ei apăruse ceva de natură mult mai afectuoasă. Cu toate acestea, cum nici unul dintre ei nu părea că are intenţia să dezvăluie încă acest lucru, deşi Kendra nu-şi dădea seama de ce, le respectase dorinţa şi nu pomenise nimic, chiar ironic lui Darby.

— Bine, dacă te răzgândeşti... S-a uitat la ea pe gânduri, dându-i posibilitatea să mai reflecteze dacă vine.

— O să ştiu unde te găsesc, a terminat ea în locul lui râzând uşor şi adresându-i o privire drăgăstoasă.

Era într-adevăr un scump în multe privinţe, s-a gândit ea la el sentimentală. Blând din fire şi simpatic, bun, pregătit întotdeauna să facă totul pentru oricine îl ruga ceva. Cu condiţia ca asta să nu includă să renunţe la activitatea lui de la mină sau la chefurile lui ocazionale cu prietenii, desigur. Acesta era amendamentul. Şi nici nu-şi imagina de asemenea că sunt mulţi bărbaţi care să fie atât de binevoitori încât să o invite pe sora lor la o întâlnire cu o prietenă.

După ce Darby a plecat să-l întâlnească pe Rogan şi pe tatăl lui, Kendra a deschis magazinul pentru o nouă zi iar gândurile i-au alunecat din nou în urmă, retrospectiv.

Numai că de data asta ele nu se mai refereau la fratele ei ci la Rogan, când a descoperit ce gol crea în inima ei plecarea lui iminentă. Era de necrezut cum într-un timp relativ scurt el îşi lăsase amprenta de interes asupra locului, dar în ciuda eforturilor pe care le făcea să-şi alunge acest gând, acesta refuza cu împotrivire să fie îndepărtat.

Îi ducea dorul şi încă foarte mult dintr-o mulţime de motive. Îi lipsea râsul lui sănătos când se întâmpla ceva amuzant, compania lui indiferent cât de provocatoare fusese uneori, vocea lui răsunătoare, privirea aceea leneşă a ochilor lui cenuşii care se aţinteau asupra ei, chiar şi maniera lui degajată în relaţiile cu clienţii. Aşa cum se comportau şi ei, se pare, dacă reacţiile lor când constatau că lipsea era un criteriu pentru a face o judecată, a dedus ea pe măsură ce ziua curgea – sau se tara, înainte.

La fel, faptul că era o zi cu puţini clienţi din câte îşi putea aminti, era probabil un factor primordial care făcea absenţa lui şi mai uşor de remarcat decât ar fi putut fi altfel, dar cel puţin acea lipsă de clientelă îi permisese să se hotărască sub puterea impulsului să închidă magazinul cu mult mai devreme decât de obicei în acea după-amiază, împreună cu o altă întâmplare semnificativă.

Stătea chiar lângă uşa din faţă în acel moment, privind peste drum peisajul uscat de soare: mormanele imense de reziduuri care reflectau arşiţa cu ferocitate; copacii de eucalipt cu frunzele de culoarea măslinei lăsate în jos şi cu marginile spre soare pentru a conserva umezeală, dealurile de la distanţă cu vârful Duffey. Apoi deodată un vehicul i-a trecut prin faţa ochilor, şoferul i-a adresat un salut cu mâna şi i-a urat bună ziua cu voce tare căruia i-a răspuns în mod automat înainte de a-şi da seama despre cine este vorba un minut mai târziu. Doamne, Dumnezeule, era Rex Thorley, presupusul logodnic al Genevievei.

După aceasta, în secunda următoare a început să speculeze în gând cu o maliţie care nu o caracteriza cum se va descurca roşcata din situaţia jenantă, pentru a nu spune pasibilă de explozie, când Rex şi Rogan se vor afla faţă în

faţă. Dar imediat a apărut alt gând, dacă reîntoarcerea lui Rex nu era chiar întâmplătoare. Deoarece, indiferent care va fi rezultatul real, venirea lui Rex îi va despărţi pe Rogan şi Genevieve cel puţin câtva timp şi aceasta îi va da ocazia, oricât de neplăcută, de a-şi cere scuze faţă de Rogan în particular. Ideea că Genevieve ar putea să-l respingă pe Rex nu i-a trecut prin gând. În definitiv, erau împreună de o vreme şi după cum spusese ea, într-un oraş de mărimea aceluia nu creai sentimente nefavorabile în mod deliberat dacă puteai să le eviţi.

Astfel că, la aproape douăzeci de minute după ce l-a văzut pe Rex, Kendra o pornea şi ea pe stradă în direcţia în care o luase el, însă cu mai puţin entuziasm. Nu era un moment mai potrivit, îşi repeta ea pentru a se convinge, aşa că dacă trebuiau cerute scuze trebuia să o facă cât mai curând posibil şi apoi putea să uite acel episod care o tulburase atât. Da, desigur, cât de mult putea să o facă, a corectat ea cu onestitate, chiar dacă întrucâtva necontrolată.

Abia când a ajuns aproape de hotel şi-a adus aminte că Darby îi spusese că în acea zi trebuia să-i arate mina lui Rogan şi tatălui lui şi pe moment s-a oprit, mustrându-se că uitase şi frecându-şi palmele care-i transpiraseră în timpul mersului. Tentată să adopte soluţia cea mai uşoară şi să se întoarcă acasă, Kendra a ezitat nesigură în locul unde se afla una, două secunde, ştiind că ar trebui să verifice dacă nu cumva se întorseseră, dar apoi problema a fost rezolvată prin apariţia bruscă a lui Curran Faulkner în uşă.

— Kendra. Ce surpriză plăcută. A zâmbit când a văzut-o, ceea ce a considerat drept o generozitate din partea lui în condiţiile date. A făcut câţiva paşi înainte, ridicând din sprâncene. Îl cauţi pe Darby, nu-i aşa?

Înghiţind din greu, ea a clătinat din cap.

— Nu, voiam… voiam să vorbesc cu Rogan… dacă e posibil şi de fapt vreau să-mi cer scuze şi faţă de dumneata pentru cum m-am purtat seara trecută, a reuşit ea să se bâlbâie jenată, dar considerând că el avea dreptul la atât. Nu am fost prea politicoasă… îmi pare rău.

— E în regulă, scumpa mea, înţeleg. Curran i-a zâmbit din nou, caritabil. Dar urcă la el dacă vrei să-l vezi pe Rogan. Tocmai beam ceva pe balcon. Poate iei şi tu ceva, da? Ochii lui căprui s-au dilatat întrebători. Tocmai am coborât să mai iau un rând.

— O... eu nu beau nimic, mulţumesc, l-a refuzat ea cu gingăşie. Ochii i s-au îndreptat spre balconul de sus în timp ce ezita dacă să facă cum îi sugerase el.

Parcă simţindu-i lipsa de chef, el a încercat pe un ton mai prietenos:

— Sau poate preferi să vorbeşti cu el aici jos? Fiind întâmpinat cu o uşoară clătinare a capului el s-a răsucit instantaneu pe călcâie şi a plecat nu înainte de a-i spune: Aşteaptă aici, îi spun eu să vină. El a dispărut înainte ca ea să-i mulţumească.

În timp ce aştepta, Kendra s-a mişcat nervoasă de pe un picior pe altul, încercând să-şi formuleze în minte ce avea să spună şi în clipa următoare a auzit paşi pe balconul din lemn de deasupra. Privind în sus l-a văzut pe Rogan aplecându-se neglijent peste balustradă.

— Înţeleg că vrei să-mi spui ceva, i-a spus el cu răceală.

Ea a clătinat din cap, încordată. A remarcat chiar de la acea distanţă că ochii care fuseseră atât de strălucitori în seara trecută erau acum de un cenuşiu întunecat, lipsindu-le licăririle luminoase normale. Era de rău augur.

— Ei? a venit îndemnul lui impacientat şi plin de răceală.

Kendra şi-a muşcat limba de disperare. Nu că ar fi presupus că era cazul, dar nu-i uşura deloc misiunea. Nu era ceva ce voiai să strigi, să audă toată lumea. Cu ochii plini de reproş a ridicat din umeri dezamăgită.

— Nu contează, nu era urgent. Pot să aştept o altă ocazie, a declarat ea pe un ton încordat. Scuză-mă că te-am deranjat. S-a întors repede pe călcâie şi a început să coboare colina.

— Kendra, a strigat imediat Rogan după ea, parţial exasperat, parţial ca o comandă, dar ea nu s-a oprit,

ignorându-l şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

O, în ce mizerie oribilă se încurcase, a oftat ea nefericită. Dacă l-ar fi acceptat aşa cum îl acceptase Darby nu s-ar mai fi întâmplat nimic. Dar nu, nu-l menajase deloc când avusese ocazia şi încercase să-şi dovedească valabilitatea teoriei ei. Se pare că a fost îngrozitor de incorectă.

Se afla la o oarecare distanţă pe stradă când a simţit o mână inflexibilă pe umăr care a răsucit-o, făcând-o să-şi piardă răsuflarea pe moment de surpriză pentru a da de figura ce o intimida a lui Rogan.

— În regulă, care este problema? a întrebat-o el aspru.

Fără să fi avut ocazia să-şi şteargă lacrimile care vorbeau de la sine, Kendra i-a evitat repede privirea stranie, apărându-se.

— Ţi-am spus că nu contează. Puteam să mai aştept un alt prilej, s-a bâlbâit ea.

— Mmm, ştiu ce ai de spus. Acum vreau să ştiu de ce! Mâna lui care o ţinea de sub bărbie o făcea să nu-i poată evita privirea dură, care o sonda. O scrutare care în mod neaşteptat şi-a pierdut o parte din asprime când el a observat ceea ce voia mai mult să ascundă şi l-a făcut să expire din greu. Îmi pare rău dacă eu sunt cauza.

Kendra a încercat înnebunită să se protejeze negând cu o indiferenţă falsă.

— Nu te îngrijora, nu te scuza. E din cauza luminii puternice a soarelui, numai atât. Ar fi trebuit să-mi pun ochelarii de soare.

Rogan a strâns-o şi mai tare de bărbie şi şi-a reţinut o exclamaţie.

— Nu numai asta e, evident, a rostit ei abia stăpânindu-şi mânia şi a făcut-o să-şi ţină răsuflarea de teamă a ceea ce voise el să spună. Dar, de altfel, anticipând că nu eşti deloc intransigentă ar însemna să mă aştept la prea mult, nu?

Oricât a fost de reverenţioasă remarca, Kendra a răsuflat uşurată.

— În această situaţie nu vei mai avea nevoie de scuzele mele la care fără îndoială nu te aşteptai deloc, de aceea nici măcar nu te sinchiseşti să le primeşti! Cuvintele i-au ieşit pe gură în mod necontrolat în starea ei mai puţin temătoare de acum.

— Asta înseamnă că pentru aşa ceva voiai să vorbeşti cu mine? A râs scurt, neamuzat. Ai dreptate! Nici nu mi-a trecut prin cap că acesta ar putea să fie motivul! Şi ce te-a determinat să o faci… Darby?

— Nu! a protestat ea plină de resentimente dându-i mâna la o parte cu o mişcare furioasă, care a constituit supapa fizică necesară pentru emoţiile ei crescânde. Deşi văd că a fost o pierdere de timp…

— Atunci mai pierde puţin… cum fac şi eu pentru că am greşit să vin după tine, i-a tăiat-o Rogan.

— Asta probabil pentru că n-am sărit să vin sus imediat când m-ai strigat.

Timp de câteva secunde, Rogan a privit-o cu ochii mijiţi.

— Pe când presupusele tale scuze par a nu fi nimic mai mult decât o scuză pentru a începe o altă confruntare, a rostit el pe un ton aspru, ameninţător înainte de a se răsuci pe călcâie şi a se îndrepta spre hotel.

Odată cu plecarea lui, sentimentele exacerbate ale Kendrei s-au prăbuşit din nou. O, Doamne, iarăşi greşise! De ce nu putuse să accepte că el venise după ea şi să nu fi rămas la asta?

— Rogan! Ea era acum cea care striga după el neliniştită. Când el nu a dat semne că-i dă atenţie ea s-a luat după el iuţind pasul. Rogan… te rog! A întins o mână la întâmplare să-l apuce de braţ când a ajuns aproape de el, dar şi-a retras-o rapid. Îmi… îmi pare rău, zău. Nu vrei să te opreşti o clipă?

Pentru prima oară a dat semne că este conştient de prezenţa ei, deşi nu s-a oprit. I-a aruncat numai o privire caustică expresivă şi a întrebat-o în batjocură:

— De ce? Pentru ca să ne certăm din nou?

— Nu! Ca să… S-a oprit pentru a rosti pe un ton cu

mult mai implorator. Rogan, te rog! Nu pot vorbi când aproape alerg! Paşii lui mari îi întreceau uşor pe ai ei. Şi chiar dacă crezi sau nu, am avut intenţia să... să-mi cer scuze.

Acum el s-a oprit, dar atât de brusc încât Kendra aproape că a intrat în el.

— Atunci de ce nu ai făcut-o? a întrebat-o el scurt.

— Aşa am avut de gând la hotel, dar când am văzut că nu vii... n-am vrut să strig să mă audă toată lumea?

— Şi nici să spui ceva după aceea, după cât se pare. Tonul lui era mai intransigent ca oricând.

— Dar mi-am cerut deja scuze pentru asta, i-a reamintit ea nesigură. Dar e foarte dificil să-ţi ceri scuze cuiva care...

— Care fără să-i pese ţi-a dezaprobat prejudecăţile.

— Nu! Nu are nicio legătură. Deşi... deşi pot să am şi eu opinia mea chiar dacă nu se potriveşte cu a ta.

— Încăpăţânată până la capăt, nu?

Kendra a evitat să răspundă direct. Nu-şi putea permite să-l lase să pătrundă prea adânc în modul ei de a judeca. În schimb i-a replicat cu un oftat:

— Şi cine caută acum să se certe din nou?

— Hmm... Repede, expresia feţei lui Rogan s-a înnegurat, apoi a dispărut şi a spus impasibil: în regulă, atunci ai cuvântul.

Recunoscătoare cel puţin pentru ce i se oferea, Kendra a dat din cap dar şi-a menţinut ochii plecaţi în timp ce, agitată, îşi căuta cuvintele potrivite. Toate frazele pe care le pregătise dinainte îi dispăruseră din minte complet.

— Da, aşa, voiam să-ţi spun că îmi pare rău pentru... pentru felul cum am reacţionat faţă de ceea ce am aflat de la tatăl tău aseară şi pentru că te-am acuzat... de o serie de fapte, a reuşit ea în cele din urmă să bâiguie. Ochii albaştri neliniştiţi au pâlpâit scurt uitându-se în sus. Acum văd lucrurile altfel şi îmi cer scuze pentru cele ce am suspectat în privinţa ta.

— Pentru cele de care m-ai acuzat ar fi mai bine spus, nu? i-a zis el batjocoritor.

Ea a inspirat adânc şi a dat din cap.

— Îmi pare rău.

Rogan a tăcut un moment şi apoi a reluat:

— Cum se face că Darby a reuşit să te convingă şi eu n-am putut?

— Tu nu ai încercat, a negat ea, aruncând o altă privire rapidă spre chipul lui mâhnit. Tu… tu ţi-ai pierdut cumpătul şi ai venit cu propriile acuzaţii şi recomandarea… să nu-ţi mai ies în cale.

— Mă întreb de ce! A râs aspru. Dar se pare că nu ai acordat atenţie acestei recomandări.

Kendra a considerat că asta era mai mult decât necinstit ţinând seama de situaţia care o determinase să-l caute dar în acelaşi timp lăsa clar de înţeles că indiferent de scuzele ei, el îi aprecia prezenţa ca nedorită şi nebinevenită.

— Îmi pare rău, a zis ea încă o dată într-o şoaptă marcată de încordare. O să fac tot posibilul să nu se mai întâmple.

— Asta ar fi cel mai bine, a spus Rogan fără remuşcări cu un ton aspru, deşi nu a făcut nicio mişcare să plece.

Îi rămăsese Kendrei să o facă, şi s-a executat rapid, dând impresia unei nepăsări simulate.

— Da, a reuşit ea să spună peste nodul ce se pusese în gât şi a luat-o repede la picior înainte de a mai fi spus alte cuvinte. Nu-şi dorea decât solitudinea şi siguranţa casei ei, care spera să-i aducă alinarea sufletului sfâşiat şi tulburat.

Totuşi se pare că nici măcar de asta nu putea să se bucure pentru că o obsedau permanent şi peste tot amintiri despre Rogan. Amintiri pe care dorea cu disperare să le alunge dar pe care în acelaşi timp voia să le reţină şi să le păstreze. Era o situaţie care îi făcea rău şi o chinuia aşa că a salutat cu uşurare întâlnirea cu Mike Warden în preajma casei, puţin mai târziu.

— Bună! Cum se facă că magazinul este închis? a fost prima lui întrebare de surprindere când a intrat în bucătărie şi s-a aşezat pe un scaun la masă. La început am crezut că

ai plecat din oraş pentru o zi.

Kendra s-a întors într-o parte, vizibil ocupată să-i toarne o ceaşcă de cafea. Mike prefera întotdeauna cafeaua în locul ceaiului.

— Nu, m-am decis să fac o treabă devreme, asta e tot, a declarat ea, sperând că tonul ei este cât se poate de indiferent.

Spre uşurarea ei, el a acceptat explicaţia fără să pună întrebări, dar a continuat să facă ipoteze.

— Pentru a aranja lucrurile aici, nu? Am auzit că Faulkner a plecat aseară de aici şi s-a instalat la hotel.

Nu a fost o surpriză pentru ea faptul că ştia. Într-un orăşel de asemenea proporţii puţine lucruri se puteau întâmpla ca să nu fie cunoscute de toată lumea.

— Aşa e, a fost ea de acord cu el, supraveghindu-se cu grijă să pară cât mai nonşalantă şi punându-i ceaşca de cafea în faţă înainte de a se aşeza şi ea. A sosit tatăl lui, aşa că s-au dus amândoi la hotel. Cred că vor sta împreună la sfârşitul acestei săptămâni.

— Mmm, şi eu am auzit la fel, i-a spus Mike pe un ton meditativ. Am reţinut, de asemenea, că Faulkner nu e un pârlit cum am crezut toţi.

— Se pare că e departe de aşa ceva. A început să râdă, dar râsul ei a fost prea fragil pentru a fi natural.

Mike nu a părut că observă.

— Asta cred că a fost ca un şoc pentru tine mai ales, a rostit el.

— Adică? Kendra s-a crispat în aşteptare.

— Mă gândesc ce sentimente ai tu pentru căutătorii de aur, firește, a lămurit-o el uitându-se pieziş la ea. La ce credeai că mă gândesc?

— O, la nimic deosebit, nu… nu eram sigură, s-a scuzat ea întrucâtva intimidată.

Din nou Mike părea că era prea preocupat de gândurile lui pentru a înregistra ceva.

— Da. Nu pot să spun că nu m-a zdruncinat şi pe mine puţin, descoperind că nu era chiar sărac lipit pământului şi nu mă deranjează să recunosc că nu mi-a părut rău deloc

că a plecat de aici.

— După remarcile din seara când l-ai cunoscut cred că nu mă uimeşte, i-a zis ea sec, amintindu-şi cum îşi pierduse încrederea în sine şi atitudinea lui după aceea.

— Deci cine m-ar învinovăţi? Buzele lui s-au arcuit expresiv. Cu înfăţişarea lui virilă, printre altele, nu e genul de bărbat pe care cineva ar vrea să-l ştie că stă împreună cu prietena lui. Apoi să afli că mai are şi bani şi încă mulţi, mda… A întins mâna să i-o ia pe a ei, cu ochii înneguraţi. De ce m-aş fi iritat gândindu-mă că mi te-ar fi putut fura?

Pe moment, Kendra stătea şi se holba la el neputincioasă, neştiind ce să spună. În primul rând, era în încurcătură fără să-şi dea seama cum ar fi putut fi furată când nu-i dăduse niciun motiv să creadă că e a lui. În plus, cum naiba să-l convingă că nici nu se pusese vreodată problema ca Rogan să se interfereze între ei fără să-i dea impresia pe care cel mai puţin voia să o creeze – anume aceea că ea îl considera ca singurul bărbat din viaţa ei. Decizându-se că trebuie să spună cel puţin ceva, şi încă repede, a început forţând un râs ironic:

— În măsura în care Rogan şi cu mine eram de aceeaşi părere, te pot asigura că şansa a fost infimă ca el să pericliteze orice relaţie de prietenie ce ar fi putut exista între noi.

— De prietenie? Mike a râs mustrător. E un mod stupid şi insipid de a descrie ceea ce este între noi, nu crezi?

Retrăgându-şi discret mâna dintr-a lui şi reţinându-şi un oftat mare, Kendra s-a gândit fără legătură că trebuia să fie ziua scuzelor pentru ea şi a zâmbit uşor cu o expresie de regret.

— Îmi pare rău, Mike, dar eu aşa văd situaţia. Aşa am considerat întotdeauna relaţia noastră. Ochii ei s-au aţintit asupra lui cu hotărâre. Şi nici nu ştiu să-ţi fi dat de înţeles că ar fi altfel.

— Cu excepţia că mi-ai acceptat întotdeauna invitaţiile de a merge în oraş, desigur! a replicat el indiferent. Răcorindu-se rapid, a continuat să peroreze.

Kendra, nu se poate să gândeşti astfel! Ştii cât ne-a plăcut să fim împreună... că totdeauna te-am inclus în planurile mele de viitor şi pe tine. N-am făcut niciun secret din ce am simţit pentru tine. Mă depăşeşte că poţi pretinde acum că nu a fost decât prietenie! O undă de resentiment i s-a infiltrat în voce.

Kendra a oftat incomodată. Nu dorea să-i rănească sentimentele dar în acelaşi timp nu-i putea permite să considere că ea îi împărtăşea sentimentele.

— Pentru că asta a fost pentru mine, te rog să mă ierţi. Am petrecut clipe plăcute împreună, ştiu şi m-am simţit bine în compania ta, dar mă tem că asta a fost tot în ceea ce mă priveşte... o relaţie de prietenie. Nimic de o natură mai serioasă. A ezitat. Şi am sperat să înţelegi ţinând seama că am evitat totdeauna să mă angajez într-o relaţie de altă natură.

— Înţeleg. Fălcile i s-au contractat puternic. Cu alte cuvinte, vrei să spui că mi-am pierdut timpul, nu? A făcut o pauză. În timp ce tu pur şi simplu te-ai folosit de mine!

— Dacă vrei neapărat, cred că ai putea considera astfel, deşi nu asta a fost intenţia mea, s-a apărat ea gravă.

— Atunci de ce Dumnezeu...! S-a întrerupt trecându-şi mâna peste ceafă distrat. O, Kendra ştii cum să pui la punct pe cineva. Aveam planuri minunate în ceea ce ne privea pe noi doi, ştii doar? Şi trebuie să subliniez că niciodată nu ai avut vreo obiecţie în privinţa lor când ţi le-am destăinuit! Din nou vocea lui era impregnată de remuşcări. Brusc a mijit ochii. Abia acum ai considerat potrivit să spui ceva! De când a sosit Rogan Faulkner în oraş! Lucru care presupun că nu are legătură cu asta, nu-i aşa? Devenise deja sarcastic.

— Nicio legătură! Kendra a fost mulţumită că a putut să nege.

Expresia de suspiciune de pe chipul lui Mike s-a accentuat subit.

— Şi te aştepţi să cred asta?

— Dacă ai cel mai mic interes să cunoşti adevărul, da! Kendra a început să se aprindă.

— Ha, ha! Exclamaţia lui era parţial dispreţuitoare, parţial ironică.

— Cum nu am nicio dovadă de contrariu, cred că n-am altă opţiune decât să te cred, nu? a acceptat el împotriva voinţei lui.

— Mulţumesc! Răspunsul ei a fost cât se poate de caustic. Mărinimia ta este de-a dreptul dezarmantă, mai ales când cred că până şi tu nu ai putut să nu remarci că Genevieve a fost tot timpul pe lângă el şi l-a ţinut ocupat... şi nu eu!

— Totuşi, locuia în casa asta.

— Şi? Ochii i-au scăpărat aprig.

— Cine ştia ce se întâmpla aici când Genevieve nu era cu el?

— Vrei să insinuezi că m-am pus la dispoziţia lui – şi încă în sensul cel mai promiscuu – să-i ocup orele când nu se afla cu ea, nu? i-a replicat ea cu indignare. Nu ştii cât de la cuţite eram aproape în toate situaţiile tot timpul cât a stat aici!

— Cum să... Mike s-a oprit şi a scos un oftat puternic. O, fir-ar să fie! Îmi pare rău. Nu ştiu ce-i cu mine. Voiam numai să cred, pentru propriul orgoliu, că altcineva era cauza atitudinii tale.

Schimbarea petrecută cu el nu a rămas fără ecou. Kendra a adoptat un ton de reconciliere când a rostit cu delicateţe:

— Cred că putem totuşi rămâne prieteni, indiferent de ceea ce s-a întâmplat.

— Dacă mi se oferă numai atât, am vreo altă opţiune? a ironizat-o el, în timp ce s-a ridicat să se îndrepte spre uşă. Nu pentru că ar fi vreun motiv să presupunem că nu mi-aş reveni, desigur, deşi m-am cam dezechilibrat pe moment. Încrederea lui obişnuită începea să se reafirme. Uitându-se peste umăr a adăugat: Mai vrei să te iau la dans, sâmbătă?

— Vreau, dacă eşti de acord cu ce am spus mai înainte.

— În regulă. A ridicat din umeri cu o degajare care, fie că era simulată sau nu, a făcut-o ca să-şi refacă orgoliul

rănit şi cel mai probabil cu o altă femeie, care să-l aprecieze mai mult.

— Atunci voi fi acolo la şapte şi jumătate, a adăugat el întinzând mâna să deschidă uşa, dar a simţit cum aceasta se dă în lături iar Darby era pe punctul de a intra.

— Bună, a spus Darby destul de absent când a intrat în cameră. Pleci, nu?

— Da. Cred că s-a făcut timpul să plec.

— Ce a vrut să spună cu asta? a întrebat Darby după ce Mike a plecat. Te-ai certat şi cu el?

— Nu chiar, a negat Kendra cu puţin năduf. A fost mai mult o clarificare a unei neînţelegeri, cum se întâmplă adesea.

— Ca de exemplu…? Expresia lui a devenit mai intensă.

Ea s-a strâmbat.

— L-am informat că nu mă interesează ca relaţia noastră să devină permanentă.

— Poate pentru că ai pe altcineva în vedere?

Kendra a replicat morocănoasă, ştiind că răspunsul pe care trebuia să-l dea era că nici nu se pune problema.

— O, nici vorbă! Cum dracu’ să fie aşa! De altfel, aici la Goldfield nici nu poţi să pretinzi că ai avea de unde să alegi ceva şi cum nimeni dintre ceilalţi nu m-a interesat în mod deosebit… A făcut o mutră elocventă.

Darby a ridicat mâinile ca şi cum s-ar fi predat, dar cu o expresie ironică pe chip.

— A fost numai un gând. A ezitat puţin. Vezi, ţi-am spus că ai fi putut să-ţi îndrepţi privirea spre Rogan.

Aşa şi făcuse, dar pe moment nu putea înţelege la ce se gândea el sau de ce abordase această problemă, ţinând seama de cum stăteau lucrurile.

— Pentru că s-a dovedit a fi bogat şi nu sărac, nu? l-a întrebat ea plină de dubii.

— Nu în mod special. El a ridicat din umeri şi încrucişându-şi braţele pe piept, în timp ce se sprijinea cu umeri de un dulap, s-a uitat confuz şi meditativ la ea. Ştii, totuşi nu m-am aşteptat să-ţi placă într-adevăr, chiar

înainte de a descoperi acest lucru. Ca să fiu cinstit, un timp am sperat că ceva ar putea fi între voi.

— O? Sprâncenele frumos arcuite ale Kendrei s-au ridicat de surpriză şi apoi s-au lăsat transformându-se într-o încruntare în timp ce îşi amintea de modul în care i-l recomandase întotdeauna pe Rogan. Dorea acum să-i fi dat mai multă atenţie, bineînţeles, dar în acelaşi timp tot a simţit nevoia să se mire. E vreun motiv deosebit?

Darby şi-a dres glasul, arătând în mod ciudat, încurcat.

— Aaa… chiar de când ne-am văzut prima oară, nu ştiu de ce, dar am simţit pur şi simplu că el ar fi un bărbat bun pentru tine.

— Peţeai? a izbucnit ea nevenindu-i să creadă, neştiind dacă să râdă sau să spumege. Şi de aceea i-ai oferit să lucreze la magazin? O, Darby, cum ai putut să faci asta? S-a prăbuşit pe un scaun de la masă pentru a-l privi cu ochii sardonici. Chiar eşti atât de nerăbdător să scapi de mine?

— Nu! Sigur că nu. S-a aşezat repede pe scaunul de lângă ea şi a spus cu ardoare: Trebuie să ştii că nu este adevărat. În plus, aici este casa ta la fel de mult ca şi a mea, aşa că ai tot dreptul să stai aici. S-a întâmplat că… ei bine, deşi te-am tachinat cu Mike că este atât de pasionat de tine, am bănuit totuşi că tu nu eşti prea interesată, ştii, gândurile mele nu se învârtesc numai în jurul minei – a spus el pe un ton vesel – aşa că m-am gândit că aş putea să-ţi fac un serviciu prezentându-te cuiva pe care l-am considerat că ar putea să-ţi captiveze atenţia. A făcut o mică pauză, timp în care a abordat un surâs melancolic. Deşi trebuie să recunosc că s-ar putea ca inspiraţia să-mi fi venit de la băutura pe care o beam şi m-a făcut să o duc până la capăt.

— Hmm… Ea i-a aruncat o privire piezişă şi apoi a exclamat: O, Doamne, cred că i-ai spus lui Rogan că din cauza asta l-ai angajat, nu? Nici nu-i venea să se gândească la aşa ceva!

— Nu, nu, s-a grăbit el să o liniştească. Nu mi-am

pierdut capul în aşa măsură. Oricum, mă îndoiesc că ar fi fost de acord dacă aş fi făcut-o. M-a frapat întotdeauna la el că vrea să fie cel care conduce şi nu viceversa.

Kendra a încuviinţat din cap. În ciuda felului lui agreabil şi comod de a fi, avea ceva care spunea că nu va fi altceva decât propriul lui stăpân.

— Îmi pare rău că ţi-am încurcat planurile, a declarat ea cu frivolitate. Poate ar fi trebuit să îmi spui ce aveai în mintea aia a ta încâlcită. A dat să se ridice de pe scaun pentru a începe să pregătească masa de seară.

— O, nu! Darby şi-a ridicat ochii spre tavan în mod semnificativ. Asta ar fi fost probabil mai rău decât dacă i-aş fi spus lui Rogan. A apucat-o de braţ pentru a o împiedica să plece şi a continuat pe un ton sobru: Nu, să uităm despre asta deocamdată. Am ceva important să-ţi spun. Şi ai putea avea nevoie de una din astea în timp ce o să-ţi spun. Râzând forţat a aruncat ţigările şi bricheta pe masă.

Puţin tulburată, Kendra s-a aşezat din nou pe scaun fără să mai obiecteze şi s-a servit cu o ţigară. De la moartea părinţilor ei nu-şi mai amintea să-l fi văzut aşa de serios, pe Darby – reamintindu-i de aerul preocupat pe care îl avea când venise acasă – iar aceasta împreună cu râsul lui cam sumbru au făcut-o să tragă nervoasă din ţigară.

— Da? l-a îndemnat ea pe un ton încordat.

Darby şi-a aprins o ţigară şi a zâmbit cu jumătate de faţă. Dacă acesta avea intenţia să o încurajeze pe sora lui, îi putea spune că nu reuşise.

— Da, după cum ştii le-am arătat azi mina, a început el rar, ca şi când şi-ar fi ales cuvintele cu mare grijă. Apoi am stat de vorbă îndelung la hotel despre ea.

— Continuă, l-a presat ea pe un ton apăsat, după ce Darby a făcut o pauză mai lungă.

— Umm, nu-ţi dai seama, desigur, dar dacă primesc toate aprobările de arendare pe care au de gând să le ia – şi până acum nu văd niciun motiv să nu le primească, pentru că au prezentat documente foarte detaliate despre cum se dispune de reziduuri, impactul asupra mediului înconjurător şi altele – atunci una din arende se va mărgini

cu a mea.

Stomacul Kendrei s-a contractat, iar sprâncenele ei aveau o undă de suspiciune.

— Şi? aproape că a scrâşnit ea.

— Vor exploata o suprafaţă foarte mare, a reflectat Darby apreciativ – şi destul de imaterial pentru Kendra, deşi a înţeles imediat cât de mare era exploatarea – în timp ce el a dat drumul unor rotocoale de fum spre tavan.

— Atunci de ce nu arendează tot blestematul ăsta de oraş şi să termine odată? a replicat ea tăioasă. Apoi a repetat împietrită: Şi?

— Da, aşa, pentru o exploatare la suprafaţă ai nevoie de câteva mile pătrate dar este o metodă cu mult mai bună ca ceea ce este acolo să fie găsit, a continuat pe acelaşi ton ca mai înainte.

Evita în mod deliberat problema şi era evaziv! spumegă Kendra, suspiciunile ei crescânde multiplicându-se rapid.

— În regulă, Darby, ce crezi, totuşi, că ar trebui să ştiu, dar e greu de dezvăluit? l-a întrebat ea, caustică. Am avut dreptate când l-am acuzat pe Rogan că umblă cu fofârlica? Asta e? Ai descoperit că a reuşit într-un fel să găsească o cale să treacă peste tine în mod grosolan şi nu vrei să recunoşti? Asta e, Darby?

— Nu, nu este asta. Nu era nicio urmă de echivoc când i-a aruncat o privire de dezaprobare. Dar când simpla pomenire despre mărimea şi amplasarea arenzilor lor generează o asemenea, reacţie – oricât ar fi fost de dezamăgitor de previzibilă – de ce aş încerca să abordez subiectul decât cu o extremă rezervă? Făcând o pauză a clătinat din cap neîncrezător. După ce azi de dimineaţă ai afirmat că ai greşit în aprecierea motivelor lui Rogan acum tragi aceleaşi concluzii pripite şi eronate din nou. Ce ai cu omul ăsta, pentru Dumnezeu!

Kendra nu a răspuns la ce spusese el, dar a replicat cu sălbăticie:

— Ei bine, ce te aşteptai să cred cu tot echivocul ăsta de care te învălui? Şi dacă e atât de nevinovat de ce a

disimulat atât la început şi s-a eschivat?

— Pentru că ţinând seama de aversiunea ta faţă de un asemenea subiect nu puteam fi nici măcar sigur că nu vei exploda ca de obicei când vei auzi ce am făcut în după-amiaza asta.

— Ce ai făcut? Mirarea o determină să se uite la el cu privirea pierdută. Dublată de o grijă necontrolabilă. La instigarea cui?

— O, drace, iar începi? Darby a oftat exasperat şi i-a aruncat o privire reprobatoare. A fost la instigarea mea, dacă vrei să ştii. Se întâmplă uneori să-mi vină câte o idee sau două fără ajutor din afară – adică Rogan în contextul ăsta, ca să reţii – deşi pare că consideri aşa ceva improbabil. O undă de sarcasm se distingea în cuvintele lui.

Fâstâcită, Kendra îşi simţea obrajii arzând de jenă.

— Îmi pare rău, s-a scuzat ea şi a tras un fum serios din ţigară. Deci ce ai făcut în după-amiaza asta?

— La început, ar trebui să-ţi explic că informaţia lor merge în direcţia pe care o susţin de ani de zile… adică că acolo există aur, şi încă în cantităţi mari, în vecinătatea minei Good Cheer. A zâmbit mânzeşte. Deşi nici tata, nici eu nu am fost capabili să-l localizăm.

De data asta Kendra nu a mai comentat, ci a aşteptat, dacă nu răbdătoare, cel puţin prudentă, ca el să continue.

— Şi aşa stând lucrurile, m-am gândit la problema asta o vreme, calculând dacă aveam vreo garanţie că voi găsi aur cu metodele mele şi, din impuls… m-am avântat acolo unde îngerilor le este frică să pătrundă, a conchis el râzând cu jumătate de gură şi întrucâtva în grabă.

Kendra a inspirat cu teamă.

— Şi ce înseamnă asta? a fost ea obligată să întrebe.

— Le-am oferit mina Good Cheer în schimbul unui procent din întreaga afacere.

Pe moment nu a sesizat întreaga implicaţie a spuselor lui, pentru că gândurile ei se concentrau asupra unui alt aspect.

— D… dar mina o fost totdeauna viaţa ta! a exclamat ea.

— Ei… da, a fost de acord şi spre uimirea ei i-a evitat sfios privirea. Totuşi, circumstanţele se pot schimba şi… şi în această situaţie am considerat că este o ocazie foarte bună ca să o pierd. Chiar şi numai pentru ca în cele din urmă teoriile mele în privinţa minei să se dovedească corecte.

Ultima remarcă fusese o inspiraţie de moment, a suspectat Kendra imediat, ca urmare a modului nesigur în care fusese rostită. Două cute paralele şi-au făcut apariţia între sprâncenele ei.

— La ce circumstanţe te referi exact? La intenţiile familiei Faulkner în zonă?

Darby a tras un fum de ţigară şi a ridicat din umăr în semn de dezaprobare.

— Ei bine, nu, nu exact. Munca este mai grea pe măsură ce înaintezi în vârstă şi mai sunt şi alte consideraţii, fireşte, a zis el de parcă avea cincizeci şi doi în loc de treizeci şi doi de ani, a remarcat sora lui.

— Ca de exemplu? îl ţinea ea în focuri, încăpăţânată. Nu avea să spună chiar atât de uşor. Orice s-ar fi întâmplat, avea de gând să descopere în mod expres de ce luase o decizie atât de surprinzătoare şi care nu îl caracteriza defel.

— O… ăăă… cum am spus de multe ori în trecut, posibilitatea accidentelor care este mereu prezentă, faptul… ummm… că nu sunt niciodată aici când este nevoie de ajutor cu articole mai grele din magazin, venitul mic pe care-l aduce mina faţă de timpul şi eforturile cerute, orele pe care le-am consumat acolo şi aşa mai departe, a rostit el ca un papagal.

Dar niciunul nu-l făcuse să piardă o clipă de somn înainte! a reflectat batjocoritor sora lui. Aşa că ce determinase această schimbare subită la el? Nu credea nicio secundă că totul se datora ocaziei ivite. Deodată i-a trecut prin minte un anumit răspuns şi s-a întrebat de ce nu se gândise la el înainte. Fireşte, acesta trebuia să fie motivul, a decis ea şi i-a aruncat o privire veselă lui Darby.

— Ai uitat cel mai important argument din toate, nu crezi? l-a atacat ea pe un ton prefăcut. Vivian – de

exemplu?

Expresia feţei lui a luat o înfăţişare ruşinoasă.

— O, ai bănuit, nu? Darby nu şi-a dat osteneala să nege.

— Mmm. Confirmarea ei a fost expresiv de laconică. Deşi, de ce nu ai putut să-mi spui că acesta este motivul, numai Dumnezeu ştie! Şi-a aplecat capul într-o parte. De ce faci atâta secret din asta?

Stingând ţigara în scrumieră, Darby a oftat şi spre surprinderea ei a început să se comporte ca şi când ar fi fost puţin stingherit.

— E greu de explicat, zău. Ne decisesem pur şi simplu… că ar fi mai bine… să nu spunem nimic deocamdată, asta e.

— Darby Onslow, asta este scuza cea mai slabă pe care am auzit-o vreodată. Kendra nu s-a sinchisit să-i spună exact ce gândea despre explicaţia lui. De ce ar fi cel mai bine? Şi pentru cine? Din câte ştiu nu este o… S-a oprit brusc cu ochii dilataţi, dându-şi seama că subconştientul îi dădea răspunsul. Doamne, Dumnezeule, e vorba de casă, nu? Dacă te căsătoreşti aţi vrea să staţi aici, dar pentru că eu mă ocup de magazin de atâta timp crezi că o voi călca cu siguranţă pe Vivian pe nervi, sau viceversa, dacă vom locui toţi aici, nu? Făcând o pauză, o altă ipoteză a apărut, dar aceasta era mai deprimantă decât celelalte, ceea ce s-a reflectat şi în modul mai trist de a-l întreba. De aceea ai venit cu chestia cu peţitul? Ca să mă dai la o parte, nu?

— Nu, pe cuvânt, scumpa mea, îţi jur că nu acesta a fost motivul. Darby a încercat să o impresioneze în mod insistent. O, zău, nu spun ca nu s-ar fi rezolvat problema dacă s-ar fi realizat – e o ruşine că locuinţa Vivianei aparţine Ministerului învăţământului, altfel am fi ajuns la un aranjament satisfăcător – dar te rog, crede-mă, nu ăsta a fost motivul pe care l-am avut în cap. Am crezut măcar că îl vei plăcea pe Rogan şi că voi doi v-aţi potrivi împreună. Trebuie să mă crezi! Solicitudinea lui părea sinceră.

Lăsându-se convinsă, nu pentru că existase acel accent de sinceritate în vocea lui, ci pentru că dacă ar fi

făcut altfel ar fi provocat alte suferinţe, Kendra a afişat un aer de nepăsare.

— Ei bine, dacă nu ai fi fost atât de necomunicativ aş fi putut să te liniştesc de mult timp. Pentru că, dacă n-ar fi fost problema magazinului, trebuie să-ţi spun că mă gândisem să-mi lărgesc orizontul, ca să zic aşa, plecând din Goldfield un timp, l-a anunţat ea, deşi nu era prea sinceră, dar cel puţin dovedind că şi ea putea lua hotărâri impetuoase. Principalul avantaj al unei asemenea situaţii, era, firește, că nu va mai fi acolo când Rogan se va întoarce să se ocupe de exploatarea minelor. M-am gândit să încerc la Townsville, sau alt loc de pe coastă. Va fi cu siguranţă diferit să trăieşti aproape de mare o vreme şi de fapt am şi primit o scrisoare de la Monica Barnett, fiica dirigintelui de poştă din Goldfield, săptămâna trecută şi se simte foarte bine, lucrează pe una din insulele din arhipelag. Cred că aş putea lua şi eu o doză de nou fără nicio problemă, a zis ea cu un zâmbet plin de entuziasm. Aşa că dacă era problema să obţii nişte bani pentru a construi o casă nouă şi asta a avut un rol în decizia ta de azi, nu trebuie să te mai gândeşti la ea.

— Nu asta era. Mda, nu într-o măsură deosebită, s-a corectat Darby cu nonşalanţă, privind-o lung. Dar este pentru prima oară când cred că te gândeşti să pleci din Goldfield. Totdeauna am crezut că ai spus că nu vrei să trăieşti decât în prerie.

— Da, dar după cum tocmai am spus, numai magazinul m-a împiedicat să merg să văd cum este şi în alte părţi, aşa că presupunând că vei avea grijă de el după ce ai încheiat afacerea cu Faulkner tatăl şi fiul, nimic nu mă mai reţine să-mi amân plecarea, mai ales că lucrurile nu vor mai fi atât de complicate pentru tine şi Vivian.

— Cu excepţia faptului cu nu s-a ajuns la un aranjament cu ei, a spus el direct. Până acum nu am făcut nimic în scris, iar ei au fost preocupaţi de ale lor, aşa că pentru el va fi o abatere de la practica de până acum să includă şi pe altcineva şi nu este ceva ce s-ar face fără o deliberare serioasă.

— Cu alte cuvinte... dacă Good Cheer va fi suficient de rentabilă ca să merite? s-a strâmbat Kendra.

— Nu ar fi oameni de afaceri dacă n-ar lua asta în considerare, nu? a replicat Darby pe un ton sec.

— Nu, cred că nu, a fost ea de acord în silă, oftând. Şi cred că este nevoie de un capital serios să înceapă ceva de la zero.

— Mda!

— Ţinând seama de ce spunea Rogan că îşi petrecuse viaţa din tabără în tabără în prerie când era copil şi apoi să accepte ceea ce i se oferea ca muncă, ceea ce cu greu îţi evoca imaginea unei vieţi de lux, numai dacă nu erau minciuni, a adăugat ea muşcător, atunci de unde au apărut banii care le-au permis să înceapă acelaşi gen de exploatare în Golf? Poate este vreun împrumut de la bancă sau altceva similar?

Darby a scuturat din cap.

— Nu, pur şi simplu baftă, a zis el. Se pare că un unchi de-al lui Curry, pe care el nici măcar nu-l ştia, a jucat toată viaţa la bursă, cu un succes fenomenal, după cum a rezultat şi, la moartea lui, Curry a moştenit totul ca singura rudă, deoarece unchiul lui nu avusese niciun copil şi nici nu fusese căsătorit.

— Înţeleg, a încuviinţat Kendra calmă, apoi a adăugat pe un ton vesel, caustic: Faptul este că, pe căi ocolite, Vivian a reuşit ce nu reuşisem eu de ani de zile şi te-a făcut să nu mai lucrezi la mina asta a ta. După cum prezisese iarăşi Rogan, şi-a amintit ea cu melancolie.

— Asta rămâne de văzut, a spus el punând-o în gardă.

— Deşi ai spus că sondajele făcute de ei au arătat că sunt promiţătoare.

El a rânjit.

— Hai să zicem că sunt puţin încrezător dar am o mare speranţă.

— Atunci aşa voi fi şi eu, pentru tine. I-a surâs înapoi. De această dată când a încercat să se ridice pentru a pregăti masa de seară, Darby nu a mai oprit-o.

CAPITOLUL VI

Restul săptămânii, oraşul a fost sub spectrul interesului şi speculaţiilor în timp ce geologii de la Southern Cross Company au început testele pe arenda lui Darby. Acesta a reuşit chiar să pună în umbră reuniunea dansantă ce urma să aibă loc la şcoala de mine şi care, de regulă, nu era o chestiune de neluat în seamă. Aproape toată populaţia din Goldfield şi din districtul în care se afla oraşul venea la reuniunile dansante care se organizau la două luni şi care în mod normal constituiau principalul subiect de discuţie în săptămâna care te preceda.

Asemenea reuniuni – erau totdeauna agreabile, vesele, convenind atât adulţilor cât şi copiilor care băteau din palme şi se mişcau după acordurile vioaie ale muzicii tradiţionale de prerie, asigurată de o orchestră improvizată din interpreţii din localitate. Printre aceştia era Mick Fowler, care avea optzeci şi cinci de ani şi era ultimul dintre primii mineri din oraş, care îşi amintea încă de zilele de glorie când strada principală era plină de clădiri şi de oameni, mai ales sâmbăta seara. Pensionat de mulţi ani, Mick ducea o existenţă simplă în aceeaşi locuinţă micuţă pe care o avea la marginea oraşului de aproape şaizeci. de ani, dar îndată ce îşi lua în mâini acordeonul, degetele îi deveneau sprintene cum fuseseră când era tânăr când cânta melodiile vechi, vioaie, cu o ardoare nediminuată.

La banjo era tatăl lui Rex Thorley, Dave, a cărui familie a fost totdeauna încurajată să cânte la câte un instrument, un frate şi o soră de a lui care locuiau la unele ferme din zonă cântau acum la vioară în grupul respectiv, în timp ce Rex cânta la contrabas. Chitaristul era un crescător de vite care învăţase să cânte după ureche, pianista era Genevieve Scarle, care deşi prefera muzica clasică cânta în grupul acela la ocazii.

Conştientă că reuniunea dansantă de sâmbăta asta avea să fie cu siguranţă deosebită – nu numai din cauza

prezenţei celor doi Faulkner ale căror proiecte se spera să aducă o revenire la prosperitate a oraşului după mulţi ani, dar şi din cauză că vor fi discuţii asupra acestui subiect – Kendra s-a gândit la început să nu participe. Reflectând în continuare şi lăsând suspiciunile pe care le va trezi probabil absenţa ei – o atenţie pe care evident nu o dorea şi cu atât mai puţin speculaţiile pe aceasta temă – în cele din urmă i-a fost clar, vrând-nevrând, că nu avea o scuză pentru a nu se duce.

Ca urmare, după-amiaza de sâmbătă a găsit-o, cum era normal pentru toate femeile din partea locului cu un asemenea prilej, gătind cârnaţi şi prăjituri, pentru petrecere, deşi lipsa de entuziasm era mai marcată decât de obicei…

Când s-a făcut ora şapte şi a început să se îmbrace şi şi-a pus o bluză fină de bumbac de culoarea caisei, dar o nuanţă mai deschisă şi o fustă roşu închis de culoarea ardeiului, încingându-se la mijloc cu o curea din piele asortată, era într-o stare de panică foarte agitată.

Vestea pe care i-o dăduse Darby, că Rogan şi tatăl lui urmau să părăsească oraşul mâine dimineaţă devreme, era suficient să o zăpăcească. Disperată, îşi dădea seama că în seara asta era ultima oară când îl vedea pe Rogan întrucât şi ea era hotărâtă să plece din oraş pentru o perioadă mai lungă. Sentimentele sale erau însă contradictorii. Simţea o uşurare în acelaşi timp la gândul că nu va mai fi tot timpul încordată şi în gardă din cauza prezenţei lui tulburătoare în oraş.

— A sosit Mike! i-a strigat Darby în timp ce ea tocmai îşi dădea cu ruj pe buze după care şi-a periat pentru ultima oară părul. Kendra a oftat cu fatalism şi s-a îndreptat spre bucătărie.

Incapabil să-şi ascundă complet admiraţia pentru imaginea atrăgătoare pe care ea o reprezenta, Mike a întrebat imediat pe un ton morocănos:

— Gata? şi a început să ia coşurile pline cu mâncare de pe masă.

Dând din cap, Kendra s-a întors spre fratele ei.

— Ne vedem acolo deci, în scurt timp.

— Mmm, de fapt plec şi eu odată cu voi. Mă pregăteam să mă duc să o iau pe Vivian când a sosit Mike. Deschizând uşa, le-a făcut semn să iasă înaintea lui.

În faţa casei s-au despărţit. Darby a luat-o spre Vivian, Kendra şi Mike spre sala care se profila ca un far în vârful străzii uşor în pantă, cu ferestrele luminate îmbietor. Erau depăşiţi de un şir continuu de vehicule care veneau din districtele din preajmă, unele pline cu fermieri, crescători de vite, însuraţi, împreună cu familiile. Toţi se îndreptau spre sală, vociferând într-o bună dispoziţie contagioasă. Toţi anticipau să se distreze la asemenea reuniuni.

Când Kendra şi Mike au ajuns la sală au putut să audă vacarmul care venea dinăuntru. Frank Edgar, animatorul făcând prima din invitaţiile acelei seri.

— Doamnelor şi domnilor, luaţi-vă partenerii… După ce au plătit biletele la intrare şi au trecut din holul mic în sala propriu-zisă, primul cadril al serii era în plină desfăşurare.

Mergând cu grijă pe lângă dansatorii îmbrăcaţi în haine vesele, s-au îndreptat spre o cameră laterală care fusese transformată în bucătărie, unde Mike şi-a descărcat preparatele, înainte de a se întoarce pentru a privi dansul.

Amânând inevitabilul cât de mult putea, Kendra a rămas să discute cu una dintre femei în cameră, ajutând-o să pregătească toate ceştile şi farfurioarele ce vor fi necesare pentru supeu, scoţând oalele emailate pentru fiert apa de ceai, umplând castroanele cu zahăr şi căniţele cu lapte. Toate prăjiturile cu cremă şi tartele au fost puse în frigider, seara fiind cu mult prea călduroasă pentru a risca să fie lăsate afară chiar şi pentru o oră, două.

Când toate celelalte femei s-au pregătit să plece din cameră pentru a participa la distracţia comună şi Kendra a fost obligată să facă acelaşi lucru deşi nu avea chef. Nu putea să rămână toată seara în bucătărie. Până şi Vivian şi ultimele sosite se duceau acum în sală.

— Luaţi-vă partenerii! îndemna Frank pe toată lumea când Kendra şi celelalte femei s-au întors în sala mare şi s-a

lăsat pe un scaun alături de Vivian, plecându-şi uşor capul.

— Felicitări pentru tine şi Darby, a murmurat ea încercând să se facă auzită peste muzica şi zgomotul din sală.

Vivian a dat din cap, întrucâtva cu sfială şi obrajii i s-au împurpurat.

— Mmm, Darby mi-a spus că ai ghicit ce simţim unul pentru altul. Ochii ei albaştri i-au căutat pe ai Kendrei puţin neliniştiţi. Nu ai nimic împotrivă, cred?

— O, Doamne, nu! Răspunsul prompt în mod negativ era sincer. Nici nu mă pot gândi că aş prefera pe altcineva drept cumnată.

Cu o privire uşurată şi recunoscătoare, Vivian a ridicat din umeri sfioasă.

— Am crezut că dacă am mai fost căsătorită şi că am un fiu… şi-a desfăcut degetele mâinilor în mod semnificativ.

Zărindu-l pe micuţul Jimmy care îl urma pe Darby ca o umbră şi apoi zâmbetul larg ca răspuns la ceva ce-i spusese fratele ei, Kendra a clătinat din cap şi a surâs.

— Un fiu al cărui tată îi face mare plăcere lui Darby să fie, după cât se vede.

— Da, e minunat cât de bine se înţeleg, nu? a încuviinţat Vivian cu o expresie drăgăstoasă, în timp ce privirea ei s-a aţintit asupra celor doi care traversau sala. Apoi uitându-se la Kendra a adăugat: Darby mi-a spus că te gândeşti să pleci o vreme din Goldfield. O încruntătură îngrijorată i-a strâns sprâncenele blonde. Sper că nu e din cauza…

— Că voi vă căsătoriţi? a continuat Kendra în locul ei şi a râs uşor autopersiflându-se. Nu, m-am gândit să schimb puţin peisajul, asta e tot. Nu are nicio legătură, crede-mă, cu tine şi Darby, a zis ea cu un surâs ce spera să fie încurajator.

Colţurile gurii lui Vivian s-au arcuit delicat în semn de recunoştinţă, deşi o privea meditativ pe Kendra în continuare cu ochii ei albaştri.

— Ceva te deranjează, totuşi, Kendra? Sau cineva, a rostit ea rar. Nu pleci cumva din oraş pentru a scăpa de

Mike, nu?

— Nu, sigur că nu! a venit în grabă răspunsul negativ. De ce aş pleca din oraş pentru a scăpa de el, sau de altcineva? Ţi-am spus, îmi doresc o schimbare, asta este tot.

— Atât de pe neaşteptate? Şi… atât de imprevizibil? i-a replicat Vivian, sceptică. Nu ţi-ai mai exprimat niciodată înainte dorinţa de a părăsi oraşul.

Kendra a ridicat din umeri.

— Acum însă am de gând să o fac. M-am răzgândit. Şi nici nu ştiu de ce crezi că ceva mă deranjează.

— Mai mult din ce mi-a spus Darby că ai acţionat împotriva firii tale în ultimul timp, dar şi acum îmi dau seama că te-ai schimbat în mod imperceptibil. Ai un aer de… părea că se lupta să găsească cuvântul potrivit şi Kendrei i s-a pus un nod în gât de teamă în timp ce aştepta… de plictiseală, meditativ, pe care nu l-am mai văzut înainte. De fapt eşti cu mult mai vioaie şi mai sigură pe tine. Şi dacă nu Mike e cauza, atunci întrucât singurul lucru diferit în oraş în zilele astea, este prezenţa lui Rogan Faulkner, nu pot presupune decât că el a produs schimbarea pe care o văd la tine. Aplecându-şi capul a privit-o pe fata mai tânără cu ochii atenţi, întrebători.

O fierbinţeală bruscă i-a inundat faţa Kendrei şi timp de o clipă nu a putut să vorbească de nodul care i s-a pus în gât.

— E… e ridicol! a reuşit ea să scoată în cele din urmă. Ştii… ştii ce părere am despre cei care caută aur. Am spus-o de multe ori şi despre Darby chiar. Nu aş vrea unul nici chiar cadou!

— Cu excepţia unuia care nu numai că este extrem de atrăgător, dar care a reuşit să ţi se bage pe sub piele mai mult decât ai fi vrut tu sau te-ai fi aşteptat, hmm? a continuat înainte ca Kendra să-şi formuleze un răspuns potrivit, darmite să-l şi rostească. Mă surprinde că Darby nu şi-a dat şi el seama. Dar, pe de altă parte, rareori percep bărbaţii asemenea treburi cu mult mai greu decât femeile, nu? Zâmbind melancolic, Vivian a considerat acceptarea

propunerii ei drept o concluzie împărtăşită.

Între timp, Kendra a încercat înnebunită să găsească ceva plauzibil cu care să nege şi a început să intre în panică văzând că nu-i vine nicio idee, deşi, apoi, aproape că s-a prăbuşit în braţele lui Mike de recunoştinţă când acesta a ales cel mai potrivit moment pentru ca să o invite la dans.

— Dacă eşti amabilă să mă scuzi, a zis Kendra şi i-a surâs slab Vivianei în timp ce Mike o conducea în mijlocul ringului.

— Pe el probabil. Pe tine, va trebui să mă mai gândesc, a venit răspunsul ei elocvent, spiritual.

— Despre ce era vorba? a întrebat-o Mike când au ajuns lângă celelalte perechi şi au format un cerc pentru polca pe care o anunţa Frank Edgar.

— O, nimic important, a rostit Kendra uşurată. Ceva în legătură cu conversaţia noastră.

El a încuviinţat din cap, pierzându-şi interesul şi pentru moment nu mai erau posibile decât frânturi de conversaţie când muzica a început din nou şi ei au intrat în ritmul rapid al polcii.

La fel ca multe alte dansuri acesta era unul în care partenerii se schimbau continuu şi, în timp ce se învârteau de la unul la altul, Kendra a început treptat să se relaxeze pentru prima oară în seara aceea şi să se bucure puţin de atmosfera de veselie a serii.

Apoi, deodată, când tocmai a trecut de la ultimul partener la altul a descoperit că acesta era Rogan, cu el îşi încrucişa braţele, chipul lui frumos îi zâmbea şi înghiţind în sec speriată şi-a plecat privirea imediat alături de pieptul lui larg, dispărându-i brusc zâmbetul.

— Îmi pare rău, dacă mi-aş fi dat seama aş fi ales alt grup, i-a spus ea crispată, arătând spre celelalte două cercuri care dansau.

— O, nu fi proastă! i-a zis el tăios luând-o de mâini şi ţinând-o ca la vals.

— Doar tu ai fost acela care mi-ai spus să nu-ţi mai stau în cale, i-a replicat ea apărându-se în timp ce se întorceau şi se mişcau înapoi.

Despărţindu-se, au rămas unul în faţa celuilalt şi şi-au pocnit palmele de trei ori în ritmul dansului.

— Bineînţeles că nu m-am gândit la o asemenea situaţie, i-a răspuns el batjocoritor.

Acum îşi pocneau de trei ori palmele mâinii stângi şi Kendra a ridicat dintr-o sprânceană.

— O altă situaţie când nu ai fost prea precis, ca de obicei, hmmm? i-a replicat ea.

Rogan a murmurat ceva în surdină ce ea nu a putut să prindă, dar când au continuat să-şi pocnească mâinile împreună, ale ei au simţit o înţepătură hotărâtă din contactul cu ale lui şi s-a muşcat disperată de buză, dorindu-şi mai mult ca oricând să fi stat acasă. Apoi, la fel de repede cum au ajuns unul lângă altul, s-au despărţit învârtindu-se fără să-şi mai spună ceva.

Bucuroasă când s-a terminat dansul, Kendra a refuzat toate invitaţiile pentru cel care urma, preferând să discute în schimb cu Maureen Fischer, a cărei sarcină acum avansată o împiedica să danseze. Soţul ei Jon dansa cu răbdare cu fiica de opt ani a unui şef de staţie din localitate.

— Ei, datorită prietenului lui Darby interesul oraşului pentru minerit a renăscut serios săptămâna asta, nu? a remarcat Maureen veselă. Şi bănuiesc că va continua pentru că am înţeles că zona va intra din nou în exploatare. Ai vreo idee când începe propriu-zis?

— Nu înainte de câteva luni, presupun. Kendra a ridicat din umeri indiferentă. Ştii cum e, după ce se depun cererile, ele trebuie aprobate de Ministerul Minelor din Brisbane şi face şi guvernul o expertiză. Apoi se fac anunţurile în ziare, urmează audierea la judecătorie şi numai după aceea ministerul acordă arendele. E un proces lung. A ridicat din nou din umeri.

— Cu atât mai mult cu cât acum fac teste şi la mina lui Darby şi nu văd să supună cererile la aprobare până nu termină acolo, aşa că dacă decid să includă şi mina lui Darby, vor depune toate cererile deodată, a spus Maureen. A făcut o pauză clătinând uşor din cap şi râzând. Şi ce

surpriză a fost pentru toată lumea! Gândeşte-te că Darby a fost de acord să transfere arenda; e pur şi simplu de necrezut. Nimănui nu i-a trecut prin minte că va veni o asemenea zi.

— Nu, aşa e, dar cred că şi-a dat seama că era o ocazie prea bună ca să o piardă, a reluat Kendra scurt, dorind ca prietena ei să abandoneze subiectul.

Fără să-şi dea seama, Maureen a continuat însă cu entuziasm.

— Odată ce proiectul se va pune în aplicare vor apărea o mulţime de posibilităţi pentru oraş. Goldfield va avea iar noi locuri de muncă, comerţul va creşte, se vor construi case pentru lucrători şi aşa mai departe. O, îmi închipui că vom vedea schimbări mari în oraşul ăsta, mulţumită celor doi Faulkner.

— Mmm, schimbări de care unii dintre noi s-ar putea lipsi, a rostit Kendra pe un ton descurajat.

— O, Kendra, nu pot crede că vorbeşti serios, a râs uşor şi s-a încruntat puţin prietena ei. În plus, nimeni cu care am mai vorbit nu gândeşte astfel. Toţi se aşteaptă să urmeze o perioadă de prosperitate. În ceea ce mă priveşte, sper să ajungem să construim un spital aici în oraş, chiar dacă unul mai mic, ca să nu mai trebuiască să mergem la Red Gap pentru tratamente medicale. Ceea ce pentru mine, în situaţia în care sunt, e un adevărat calvar, nici nu pot să-ţi spun. Mai ales să îndur tot drumul ăla cu hârtoape de fiecare dată când trebuie să fac un control. Aşa cum e situaţia, când merg acolo din nou pentru control miercuri, doctorul mi-a recomandat deja să rămân pentru următoarele săptămâni până se va naşte copilul, deşi ar trebui să stau într-un cadru familiar în acest timp.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, a fost de acord Kendra cu simpatie, nesesizând până acum izolarea lor dintr-o asemenea perspectivă. Va sta şi Jon cu tine acolo?

— Numai în ultima săptămână, a oftat Maureen cu regret. Din păcate nu ne putem permite să stăm amândoi mai mult decât atât.

Deşi dacă Jon ar fi căutat de lucru pe una din

proprietăţile din împrejurimi în loc să se prostească cu blestemata aia de mină, tot timpul ar fi putut să şi-l petreacă! şi-a spus în batjocură Kendra în sinea ei, dar s-a abţinut să spună ceva de acest fel cu voce tare, ştiind că o va face numai să sufere pe prietena ei. În schimb a încercat cât a putut să o încurajeze.

— O, te-ai putea eventual consola cu gândul că data viitoare s-ar putea să avem un spital aici la Goldfield, aşa cum speri. Presupun că posibilitatea există dacă vor veni mulţi oameni în oraş pentru activitatea de la mină.

— O să ţin pumnii strânşi, de asta poţi să fii sigură! a rostit Maureen melancolică. Pentru că şi mie şi lui Jon ne plac copiii şi avem de gând să mai facem.

— Vă puteţi permite atâţia? întrebarea dură i-a ieşit pe gură Kendrei înainte de a se putea reţine.

— O să reuşim, a asigurat-o Maureen aruncându-i o privire piezişă. Deşi va fi mai uşor, fireşte, dacă Jon va obţine de lucru la mină când se va deschide. A spus că va încerca.

— Vrei să spui că la fel ca Darby? Se gândeşte să renunţe la arendă? Kendra s-a uitat uimită la ea. Se pare că nu numai asupra vieţii ei avea un efect profund venirea celor doi Faulkner în oraş.

— Nu ca să renunţe definitiv la ea. Ci va continua la ea ca un hobby când îi va permite timpul, a lămurit-o Maureen. Cred că ceea ce a făcut să fie acceptată ideea, este să fii implicat în continuare în activitatea de căutare de aur aşa cum probabil s-a întâmplat şi cu Darby.

Acest gând nu-i trecuse prin minte Kendrei, dar reflectând mai adânc era înclinată să creadă că Maureen ar putea avea dreptate. Cu toate acestea, în ceea ce-l privea pe Jon se simţea obligată să avertizeze:

— Cu condiţia că au de gând să angajeze oamenii din Goldfield şi nu să aducă alţii de prin alte părţi care sunt deja pe statul lor de plată.

Maureen a ridicat filosofic dintr-un umăr şi a făcut semn cu capul spre mijlocul ringului unde perechile de dansatori se despărţeau acum deoarece dansul se

încheiase.

— Vom afla curând care este situaţia, deoarece dacă nu mă înşel prea mult, chiar despre asta discută Jonno în momentul ăsta cu Rogan Faulkner.

Privind involuntar spre cei doi bărbaţi, Kendra a constatat că privirea i se concentrează asupra celui mai înalt dintre ei, observându-i corpul musculos, trăsăturile ferme ale figurii, gura senzuală care şi acum se arcuia într-un zâmbet larg care-i devasta emoţiile.

O, Doamne, cum ar fi dorit să dea ceasul înapoi, să retragă tot ce fusese spus şi să o ia de la capăt. Îl iubea la nebunie şi nimic nu ar fi făcut-o mai fericită decât să-şi petreacă tot restul vieţii cu el, dar cu un sentiment de acută dezolare ştia că nu era decât un vis imposibil. Nu putea decât să şadă şi să se holbeze la el, vrăjită, dornică, uitând cu desăvârşire de tot ce se petrecea în jur.

— Hei! Ai auzit ce a spus Jon?

Vocea excitată a lui Maureen a rupt-o pe Kendra din reveria ei agonizantă, pentru a constata că Rogan, acum singur, o scrutează batjocoritor şi, înroşindu-se de umilită ce se simţea, şi-a întors privirea spre cei în compania cărora se afla.

— Î... îmi pare rău. Ce... ce ai spus? a zis ea cu ezitare în voce.

— Am zis... Ai auzit ce a spus Jon? i-a repetat Maureen. Şi plină de veselie a adăugat spre soţul ei: Cred că visa. Deşi mă întreb cum ar putea cineva să viseze cu zgomotul care este aici.

— Nu, îmi pare rău, n-am auzit, a răspuns Kendra răvăşită, rezistând dorinţei intense de a vedea dacă privirea lui Rogan era încă îndreptată asupra ei. Ce ai spus, Jon?

Deşi cel care fusese întrebat era soţul ei, Maureen a fost cea care a răspuns:

— Că Rogan a spus că vor angaja oameni din Goldfield şi că nu-l vor uita cu siguranţă pe Jon când vor începe angajările! Nu e grozav?

— Da, e minunat. Îmi pare bine pentru tine, Jon. Kendra i-a zâmbit, sincer mulţumită pentru el.

— A, iată-te! Te-am căutat peste tot. Era vocea lui Curry care îi reclama acum atenţia Kendrei în timp ce tatăl lui Rogan s-a oprit în faţa ei. Mi s-a spus că următorul dans este mai lent, ceea ce se apropie mai mult de viteza mea în comparaţie cu dansurile săltăreţe şi ritmate pe care le-am văzut până acum şi aş considera o plăcere dacă vei vrea să fii partenera mea.

Bănuind că s-ar putea să se considere straniu dacă nu dansa cu cel puţin unul dintre Faulkneri – nu că ar fi avut ceva cu Curry, oricum, şi mai era şi avantajul că rămânea cu acelaşi partener tot timpul dansului – Kendra s-a ridicat în picioare cu buzele săltându-i-se la colţuri în semn de răspuns.

— Vă mulţumesc, domnule, a zis ea şi a ridicat capul cu sfială pe când îi accepta braţul.

Avea să fie momentul cel mai plăcut al serii de până atunci pentru Kendra, pentru că cunoscând amândoi paşii, Curry la fel de bine ca şi ea, nu a fost nevoie să se concentreze la altceva decât la conversaţia anodină, slavă Domnului, şi la anecdotele amuzante cu care o întreţinea, ceea ce a reuşit să-i aprindă întrucâtva scânteierea din ochii Kendrei şi să o facă să râdă voioasă.

— Am putea să participăm şi noi la glumă? a venit întrebarea extrem de suavă şi sfioasă din partea Genevievei când ea şi Rogan – cine altul? s-a strâmbat Kendra cu acreală – s-au apropiat de ei.

— O, Rogan cunoaşte istorioara şi mă îndoiesc că este pe gustul tău, Genevieve, întrucât se referă la activitatea fascinantă de căutare a aurului, i-a răspuns Curry neglijent.

— Atunci mă surprinde că a fost pe gustul Kendrei, vederile ei aspre asupra acestui subiect fiind cunoscute! a replicat roşcata semnificativ.

Ochii lui Curry s-au mijit pe chipul bătut de vânt şi ars de soare.

— Asta rămâne de văzut, nu? a zâmbit el întrucâtva enigmatic îndepărtându-se.

— Ce a vrut să spună cu asta? a auzit-o Kendra pe Genevieve că se miră spre Rogan înainte de a se îndepărta

şi ei, dar deşi nici măcar ea nu era sigură de interesul vorbelor lui Curry, a fost bucuroasă că nu a putut auzi răspunsul lui Rogan. Expresia figurii lui în timpul micii discuţii care avusese loc fusese extrem de reţinută, cum n-o mai văzuse niciodată.

Mai mult ca sigur, sau cel puţin în parte pentru că tatăl său refuzase să o onoreze pe Genevieve cu anecdota care o amuzase atât de mult pe ea, a reflectat sumbră Kendra. Observase că fata fusese partenera lui preferată până atunci, deşi Genevieve îi acorda o atenţie îndatoritoare – sau plină de şiretenie – lui Rex la intervalele dintre dansuri. Faptul că el era în orchestră şi ocupat în consecinţă în majoritatea timpului, îi permitea să cocheteze cu ambii bărbaţi.

În jurul orei zece şi jumătate, orchestra şi-a luat o bine meritată pauză şi s-a servit supeul. Mesele lungi din bucătărie au fost acoperite cu feţe de masă vesele şi au început să se servească farfurii pline cu bunătăţi.

Curând fiecare avea câte o farfurie într-o mână şi o ceaşcă cu un lichid fierbinte în cealaltă, unii îndreptându-se spre locurile lor în sală, alţii aşezându-se pe treptele care duceau în clădire, dar şi mai mulţi preferând iarba de afară unde era cu mult mai răcoare.

Intenţionând să se alăture acestora din urmă, Kendra a coborât treptele şi văzându-i pe Maureen şi Jon împreună cu Mike, deja aşezaţi la o oarecare distanţă, s-a pregătit să se ducă la ei.

Era o seară încântător de limpede, cerul de deasupra plin de stele, orbita galbenă a lunii asigurând o lumină de crepuscul târziu acolo unde nu răzbeau luminile sălii, singurele sunete care se auzeau pe lângă discuţii şi râsete erau cele ale insectelor de noapte şi din când în când ţipetele îndepărtate ale unei bufniţe.

Cu atenţia concentrată spre locul unde se ducea, abia când a auzit o voce aproape, Kendra şi-a dat seama de prezenţa altcuiva lângă ea.

— Ştii, ar trebui să fii mai atentă, a mustrat-o Genevieve cu o undă de zeflemea în glas.

Gândindu-se că s-ar putea referi că i-a căzut ceva, Kendra s-a oprit uitându-se la început în jurul ei şi apoi în jos la farfurie.

— Se pare că…

— O, nu asta aveam în vedere, i-a tăiat-o scurt cealaltă fată râzând uşor. Voiam să spun… referitor la Rogan.

Kendra a inspirat adânc, precaută.

— Cum adică?

— În principal, uitându-te la el cum te uitai mai devreme, i-a spus Genevieve cu un rânjet batjocoritor. Trebuia să fii orb să nu vezi. Parcă îi puneai inima pe tavă şi asta ar fi numai un adevăr spus pe jumătate. Şi e păcat. Genevieve a scuturat din cap cu o tristeţe falsă.

— Pentru că ambiţiile tale se îndreaptă în – aceeaşi direcţie? a persiflat-o Kendra apărându-se, în ciuda sentimentului de disperare care o cuprindea. O, Doamne, fusese chiar atât de evident? Mai văzuse şi altcineva? Văzuse Rogan? În definitiv, îşi amintea că şi el se uitase la ea foarte intens. Nemaiputând să mai suporte acest gând a scuturat nonşalant din cap, dar cu falsitate şi a râs, dorind să pară degajată. Oricum, mie mi se pare că ai nevoie de un control la ochi, Genevieve. Vreau să spun că, aşa cum mă cunoşti, aş putea eu să mă îndrăgostesc de cineva care e preocupat de mine?

Genevieve a zâmbit satisfăcută.

— Vrei să spui că te măriţi cu Rex? a exclamat ea fără să-i vină să creadă. După felul în care se comporta Genevieve, acum şi cu bogăţia lui Rogan ca alt stimulent, se aşteptase ca tânărul Rex să fie în mod decisiv lăsat deoparte.

— Bineînţeles, a confirmat Genevieve cu un râs în triluri. O, recunosc că l-am luat o vreme în considerare pe Rogan, dar după aceea m-am gândit de câtă vreme îl cunosc pe Rex, cât de mult mă iubeşte. Asta m-a făcut să-mi dau seama cât de mult îl iubesc şi că a fost numai un flirt cu Rogan. A ridicat din umeri dezaprobator. Aşa că vezi, nu te avertizam decât spre binele tău să nu-ţi expui

sentimentele faţă de Rogan atât de evident. Ştiind ce simte el pentru tine, n-am vrut să suferi mai mult, asta e tot. Noi cei din Goldfield ar trebui să fim uniţi, la urma-urmei, nu?

Nevenindu-i să creadă o clipă că remarcile celeilalte fete fuseseră determinate de loialitate, deşi nu putea stabili exact, pe moment, vreun alt motiv, Kendra s-a hotărât să fie prudentă în privinţa sentimentelor ei, dar în acelaşi timp nu s-a putut opri să întrebe pe un ton cât a reuşit de amuzat:

— O, şi cum a reacţionat Rogan, ce zice de asta? Apoi s-a întrebat dacă avea vreo înclinaţie ciudată pentru a-i place să sufere ca să întrebe aşa ceva.

— Ăăă… da… aş putea să spun, a parat Genevieve incomodată.

Sau se preface că e incomodată? a reflectat Kendra cu cinism. Oricare ar fi fost situaţia n-a făcut decât să-i întărească bănuiala că orice ar fi spus Genevieve n-ar fi fost plăcut şi atunci, s-a folosit de ocazia pe care o prezenta ezitarea – recunoscătoare în sinea ei, indiferentă la suprafaţă – ca să lase problema baltă.

— În regulă. Oricum nu mă interesa, a ridicat din umeri dând să plece.

— O, dar… Genevieve a început să vorbească şi apoi s-a oprit brusc, amintindu-şi se pare că se presupunea să manifeste silă. Revenindu-şi, a adoptat o atitudine înţelegătoare. Nu, nu te blamez că te-ai răzgândit. Şi eu aş fi făcut la fel dacă aş fi fost în locul tău. Trebuie să fie extrem de deprimant să fii îndrăgostită de cineva care nu vrea să aibă deloc de a face cu tine.

Şi mai ales când e una ca tine să se amestece! a zeflemisit-o Kendra în sinea ei, degetele încleştându-i-se de ceaşca pe care o ţinea în mână. Cu un efort suprem s-a forţat ca să nu mai arate nicio urmă de melancolie pe chip şi i-a aruncat o privire piezişă peste umăr celeilalte fete.

— Da, aşa cred şi eu, a fost ea de acord abordând un aer frivol. Din fericire nu e cazul cu mine. Scuturând din cap a râs amuzată. Totdeauna ai avut o imaginaţie fertilă, Genevieve. După cum ar trebui să ştii, toţi căutătorii de aur,

atrăgători sau altfel, au fost o anatemă pentru mine. Aşa că indiferent ce emoţie ţi s-a părut că vezi pe faţa mea, cred că ar trebui să vii cu ceva mai credibil decât ce-ai afirmat, care e atât de improbabil cât e de ridicol. Şi cu un zâmbet care inspira milă a plecat de lângă ea.

De data asta Genevieve a lăsat-o să plece fără alt comentariu, uitându-se pur şi simplu după ea un timp cu o expresie mai puţin sinceră şi sigură, dar vizibil indispusă, pe chipul ei, înainte de a se răsuci repede şi a o lua spre sala de dans.

— Ce aţi discutat, tu şi preţioasa fiică a cârciumarului, cu atâta înfocare? a întrebat-o Maureen pe Kendra când aceasta a venit lângă prietenii ei.

— O, nimic deosebit, a încercat ea să minimalizeze cu o degajare studiată. Cred că avea nevoie să se audă vorbind ca de obicei şi să se laude că Rex şi Rogan sunt la cheremul ei. Kendra o omis orice avea legătură cu persoana ei.

— Şi i-a trebuit atât de mult? a zâmbit Maureen. Probabil că a divagat.

— Nu, ei da, pentru un motiv care-mi scapă a intrat în detalii şi m-a informat că a ales între cei doi şi că Rex va fi cel norocos, în cele din urmă.

— Aş zice că cine a avut noroc e Faulkner, a intervenit Jon, determinându-i pe toţi să zâmbească. Indiferent cu cine se va mărita îl va face să joace după cum cântă ea, asta este părerea mea.

— Mai mult ca sigur! a exclamat Mike înainte de a continua să vorbească despre altceva.

După ce masa s-a terminat, numeroasele ajutoare de la bucătărie n-au avut ce face cu vesela şi curăţenia şi cei mai mulţi dintre copiii care erau treji au fost duşi lângă fraţii şi surorile lor în încăperile din spatele sălii, unde se aflau paturi improvizate care le permiteau să doarmă până se va face vremea să meargă acasă.

Membrii orchestrei îşi luaseră iarăşi instrumentele – Frank Edgar îşi încheiase relubrificarea gâtului uscat cu ultima bere – când Kendra a intrat din nou în sală şi îndată

a simţit că o strânge cineva puternic de încheietura mâinii.

— Dansul ăsta este al meu, a afirmat Rogan pe un ton autoritar şi a început să o tragă spre un grup de dansatori care tocmai se forma.

— Nu! Aaa... Kendra s-a oprit, faţa colorându-i-se când şi-a dat seama că protestul ei fusese prea sonor şi atrăsese atenţia surprinsă şi nedorită a celor din jur.

Ştiind că se afla într-o situaţie precară, Rogan s-a uitat batjocoritor la ea.

— N-ai nicio soluţie, decât dacă nu vrei să faci o scenă, bineînţeles.

— Atunci de ce-mi comanzi să dansez? l-a întrebat ea, inima bătându-i puternic în coaste.

— Pentru că am considerat că se vor face şi mai multe speculaţii dacă nu dansăm după ce am stat în casa ta şi a lui Darby cea mai mare parte a timpului.

Desigur! Ce altceva? Cu siguranţă că se datora faptului că voia să danseze cu ea.

— Înţeleg, a murmurat ea hotărâtă.

— Doamnelor şi domnilor, luaţi-vă partenerii pentru următorul dans: Queensland Back step, a răsunat vocea lui Frank Edgar de pe scena din capătul sălii şi a făcut-o pe Kendra să-şi muşte buza de panică în timp ce Rogan o conducea pe ring.

De ce trebuia să fie chiar acest dans? disperă ea. Deşi nu era unul la care partenerii se aflau foarte apropiaţi, era unul în care nu se schimbau. Şi mai rău, într-un anumit moment partenerii trebuiau să se sărute şi nu numai o dată ci de zece ori. În mod normal, erau situaţii care erau trecute uşor cu vederea, dar în seara asta Kendra le anticipa cu consternare. Aşa cum se simţea, nu putea fi sigură că nu se va trăda într-o situaţie atât de descurca jantă.

S-au aranjat în şiruri cu faţa unul la altul, femeile de o parte şi bărbaţii de cealaltă. Kendra şi-a agăţat o clipă speranţa că Rogan nu cunoaşte dansul şi ca atare ar putea pierde mişcarea, dar cum a început muzica şi a văzut cât de sigur făcea paşii, a trebuit să respingă o asemenea speranţă.

Şi-a dat seama brusc că şirurile s-au apropiat pentru a se săruta de data asta şi nu a se apleca unul în faţa altuia şi nu a mai avut ce face decât să se supună când obrazul pe care i l-a întins lui Rogan a fost ignorat şi o mână fermă a apucat-o de ceafă pentru a fi sigur că buzele ei se unesc cu cele ale lui. Că apăsarea lor a fost fugară nu a reprezentat nicio consolare pentru ea, deoarece când au dat din nou cu ochii unul de altul a putut să constate acea undă veche de tachinare leneşă din privirea lui şi pulsul i s-a accelerat, panicată la gândul că ar fi putut precipita revenirea lui.

Kendrei i se părea că dansul se desfăşoară cu mult prea lent şi că dăţile când Rogan o săruta păreau a se succeda prea repede. Şi de fiecare dată când se produceau, agitaţia ei creştea de nestăpânit, aşa încât ultima oară gura i-a tremurat literalmente sub a lui când el a sărutat-o mai lung şi cu mai multă ardoare.

Nu avea ce face decât să aştepte ca dansul să se termine – niciodată nu se mai simţise atât de nefericită sau distrusă în viaţa ei – şi aproape înainte ca ultima notă să se stingă s-a îndepărtat în grabă, ieşind din clădire cu speranţa că puţina solitudine o va ajuta să se liniştească sufleteşte, să-i dea cât de cât o aparenţă de linişte.

CAPITOLUL VII

Mulţumită să constate că era singură afară, Kendra şi-a făcut drum spre spatele clădirii, ştiind că puţini se aventurau până acolo când ieşeau să ia o gură de aer proaspăt. Păşind pe lângă tufe mari de bougainvillaea agăţătoare, cărora li se permisese să se dezvolte liber, şi-a sprijinit braţele de gardul vechi şi şubred de lemn, care iniţial împrejmuia tot terenul, dar care acum supravieţuia numai în câteva secţiuni şi s-a uitat la peisajul sfârtecat de mine de jos.

O frământa gândul să părăsească petrecerea şi să se ducă acasă, dar era conştientă că asta ar duce la vorbe şi

chiar s-ar putea să fie căutată dacă n-ar spune la nimeni, aşa că s-a hotărât să rămână. Realmente nu se mai simţea în stare să mai facă faţă altor chestionări în seara aceea. Tot ce dorea era să se asigure că nu se vor mai face speculaţii de genul celor îngrozitoare cu care o confruntase Genevieve sau o repetare a dansului dezastruos cu Rogan. Numai amintirea lipsei ei de control o făcea să se înroşească puternic din nou, supurată pentru că permisese emoţiilor să se avânte atât de nestăvilit. Înainte de venirea lui Rogan în oraş fusese totdeauna sigură pe sine, controla tot ce făcea, cu capul.

Nu era sigură cât a stat aşa cufundată în propriile gânduri, deşi după melodiile diferite care ajungeau până la ea pătrunzându-i conştiinţa presupunea că trecuse ceva timp, dar zgomotul neaşteptat al unor paşi pe iarba cosită i-au întrerupt reveria şi au făcut-o să se crispeze în apărare în timp ce s-a întors să vadă cine putea fi.

— Deci aici te-ai ascuns, s-a auzit până la ea vocea tărăgănată a lui Rogan în vreme ce şi el trecea pe lângă tufele sălbatice de bougainvillaea.

Kendra se uita cum se apropie cu ochii mari şi precauţi, scânteindu-i ca două cristale în întunericul serii.

— Nu ştiu de ce crezi aşa, a replicat ea pe un ton cât se poate de dispreţuitor. Pur şi simplu n-am mai avut chef să dansez, asta e tot.

— Şi totdeauna te ascunzi aici când nu ai chef să mai dansezi?

Refuzul lui de a-i accepta explicaţia a tulburat-o. La fel ca şi bănuiala că el ar putea să găsească situaţia amuzantă. Nu era suficientă lumină ca să-şi poată da seama după expresia chipului lui.

— Da, de fapt aşa fac, a minţit ea pe un ton preţios. În realitate, niciodată nu mai refuzase să participe la dansurile unor asemenea reuniuni. Dar, firește, nu pentru a mă ascunde. Numai pentru faptul că aici e liniştit şi plăcut. Spera ca el să priceapă aluzia şi să plece.

Dar el nu s-a urnit măcar, ci în schimb a mai făcut câţiva paşi şi a ajuns lângă gard alături de ea, sprijinindu-se

cu spatele de stâlp cu braţele încrucişate pe pieptul lui musculos, supraveghind-o din cap până în picioarele care i se mişcau de neastâmpăr.

— Şi ai simţit atât de puternic nevoia încât n-ai mai putut aştepta să se termine dansul, i-a spus el sec.

Acum o lua peste picior, s-a gândit Kendra şi şi-a ridicat puţin bărbia.

— Era prea cald şi cum aici e cu mult mai răcoare... A ridicat sfidător din umeri. Dar nu-mi dau seama ce te preocupă. A făcut o pauză şi tonul ei a căpătat o nuanţă batjocoritoare, protectoare. Şi nici nu văd de ce ai venit să mă cauţi. Am dansat dansul de obligaţie, aşa că de ce nu mă laşi în pace... şi să fii mulţumit că nu ţi-am mai stat în cale, aşa cum mi-ai atras atenţia înainte.

— Am început să-mi dau seama că ar trebui să fiu mulţumit. Vocea lui Rogan avea accente sardonice acum. Totuşi, obligaţia pretindea din nou ca cel puţin să-mi iau rămas bun înainte ca eu şi Curry să plecăm.

— Nu rămâi până la sfârşit? Surpriza a determinat-o pe Kendra să întrebe şocată.

— Deoarece îmi dau seama că e posibil să mai continue vreo două ore şi cum vrem să plecăm la ora cinci dimineaţa, nu mai rămânem, aşa am decis.

— O, a zis ea muşcându-şi buza şi şi-a dat seama subit că asta putea fi ultima oară când îl mai vedea. Acum că sosise momentul, s-a trezit că în mod capricios voia să-l prelungească cât mai mult posibil. Vă urez la amândoi călătorie plăcută şi... şi... S-a oprit deoarece vocea îi devenise răguşită, trădând-o, şi, înghiţind în sec, a încercat din nou. Te duci la exploatările din Golf, nu-i aşa?

— Curry se duce acolo, dar eu mă duc la sediul general al companiei, la Alice. Acolo vor fi finalizate toate hârtiile pentru noua afacere.

— Şi ai vreo idee când vei afla dacă şi Darby va fi inclus în întreprinderea care se înfiinţează? s-a aventurat ea să tatoneze.

— Mi-a spus că deja te-a informat în privinţa asta. Fireşte, nu e nevoie să te întreb ce reacţie ai avut când ai

auzit, nu-i aşa? O sprânceană ridicată dădea trăsăturilor sale o înfăţişare ironică. Aşa că ce planuri tenebroase crezi că am avut în vedere de această dată?

Kendra a considerat că merită aşa ceva şi şi-a plecat privirea sfioasă.

— Niciunul, de fapt. Darby mi-a explicat că a fost ideea lui, a murmurat ea, deloc surprinsă că fratele ei se pare că nu găsise de cuviinţă să-i spună lui întreaga poveste.

O mână sub bărbie i-a ridicat capul spre al lui.

— Dar multe au apărut înainte la lumină, a dedus el cu perspicacitate, caustic.

Kendra şi-a trecut vârful limbii peste buzele uscate.

— Eu… da…

— Exact! Rostise cuvântul cu un accent muşcător în timp ce şi-a retras mâna cu un gest dispreţuitor. Şi acum vrei, pe nepusă masă, să ştii când şi dacă arenda lui va fi inclusă, nu? Ei bine, mă tem că va trebui pur şi simplu să aştepţi, la fel ca toţi ceilalţi, răspunsul la întrebarea ta, inimioară! Sau speri să obţii o informaţie confidenţială ca să pleci din oraş cât mai repede? Asta este în spatele întrebării tale? Pentru că nu suporţi ideea de a nu mai fi îngerul păzitor al lui Darby?

— Nu! a exclamat ea înspăimântată. Nu m-am considerat niciodată îngerul păzitor al lui Darby! Numai tu te-ai putut gândi la aşa ceva.

— Pe bună dreptate, poate! a confirmat el persiflant şi Kendra s-a uitat cu ochii scăpărându-i de furie la el. Pentru că dacă acesta nu este motivul pentru dorinţa ta de a-ţi lua zborul atunci care este? Inabilitatea ta de a accepta gândul ca altcineva să-ţi ia locul odată ce Darby şi Vivian se vor căsători?

— Nu! Deşi categoric, răspunsul ei avea o notă de suferinţă determinată de faptul că el gândea aşa despre ea. Fără să se uite la el şi sfâşiată de emoţii, abătută, a continuat cu o voce joasă. Întrucât motivele mele de a pleca nu sunt treaba ta, cred că este timpul să ne despărţim, aşa că dacă nu ai nimic împotrivă îţi spun la

revedere şi te eliberez de necesitatea de a mai rămâne în compania mea. Făcându-şi curaj a întins o mână sigură spre el.

Rogan i-a strâns degetele care-i tremurau în mâna lui puternică, dar nu i-a dat drumul imediat în timp ce privirea i s-a aşternut pe chipul ei trist.

— Tremuri, a observat el.

— Nu, a refuzat ea să accepte pe un ton sumbru, încercând în zadar să-şi retragă mâna din a lui.

— Şi dacă nu sunt de acord că nu este momentul potrivit să ne despărţim?

Ochii Kendrei au pâlpâit plini de confuzie.

— N-ai niciun motiv să prelungeşti momentul. A ezitat, moralul coborându-i şi mai jos. Numai dacă nu ai alte remarci nepoliticoase de făcut înainte de a pleca.

— Ale tale fiind foarte laudative, în schimb, a râs batjocoritor Rogan.

Şi-a muşcat interiorul buzei cu regret şi a rostit cu tristeţe:

— Drept pentru care vrei să te răzbuni înainte de a pleca, nu?

— Nu, nu este aşa, a început el pe un ton care se înăsprea, apoi s-a oprit, dându-i drumul în cele din urmă şi trecându-şi mâna prin păr. Şi-a mijit ochii brusc, ochii înnegurându-i-se primejdios şi provocându-i fiori Kendrei. Sau poate că ar trebui să mă răzbun! Cred că este timpul ca cineva să te înveţe minte să nu te mai comporţi atât de hazardat uneori! Trăgând-o spre el şi-a apăsat buzele pe ale ei cu o patimă irezistibilă care nu a întâlnit nicio rezistenţă.

Kendra a scos un sunet slab din fundul gâtului, luptându-se disperată pentru a se elibera, dar fără niciun rezultat. Nu avea nicio scăpare din braţele lui de oţel care o înlănţuiau sau de solicitarea înfocată a gurii lui.

Zăpăcită şi zguduită de căldura pătrunzătoare care o invadă, a avut senzaţia că sângele îi luase foc şi cu un geamăt slab buzele i s-au despărţit tremurătoare sub presiunea buzelor lui, corpul mlădiindu-i-se după trupul lui

musculos. În schimb, sărutările lui Rogan au devenit mai molcome, invitând mai mult decât solicitând, mâinile lăsându-i-se în jos mângâindu-i şoldurile, provocându-i o excitare nemaipomenită.

Din proprie iniţiativă, braţele Kendrei i-au înlănţuit gâtul, degetele amestecându-i-se cu părul des, abandonându-se unor senzaţii pe care nu le mai încercase niciodată. Îl iubea cu fiecare fibră din fiinţa ei. Îi iubea mirosul mosculuí curat, senzaţia de forţă şi putere care făcea parte intimă din el, stimulul inevitabil al mângâierilor lui, sărutările lui ca nişte droguri care o făceau să tânjească în mod nestăpânit după ele. Conştiinţa că nu va mai cunoaşte o asemenea plăcere de a fi ţinută în braţele lui nu făcea decât să-i sporească emoţiile aproape de disperare.

Încet, şi-a adus aminte de conversaţia cu Genevieve şi în timp ce tot ce fusese spus i-a venit în minte – inclusiv dezvăluirea că Rogan acceptase greu decizia că ea se mărita cu Rex – Kendra s-a smuls din braţele lui Rogan înainte ca el să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Nu! a protestat ea răguşită, scuturând din cap, cu respiraţia întretăiată în timp ce continua să se dea înapoi. Cred că nu mă foloseşti ca să-ţi alini dezamăgirea!

— Fir-ar să fii, Kendra! a scrâşnit Rogan sălbatic. Ce ţi-a mai venit acum?

— Ca şi cum n-ai şti! l-a luat ea peste picior, încercând cu disperare să nu ţină seama de durerea pe care abia o mai suporta în inimă. Dar acum te-ai răzbunat – ceea ce probabil că te satisface, aşa că de ce nu te duci tu de unde ai venit şi să mă laşi cu speranţa că nu voi mai avea ocazia să dau cu ochii de tine din nou! Un ţipăt înăbuşit i-a scăpat acum în timp ce se răsucea pe călcâie şi o lua la fugă împleticindu-se spre sală unde avea senzaţia că se va simţi mai bine.

— Mie îmi convine de minune! au biciuit-o cuvintele lui din urmă în timp ce alerga. Va fi o pauză binevenită, aşa contradictorie cum eşti!

— Şi pentru mine la fel, înşelător ce eşti şi fals! s-a întors ea pe jumătate pentru a-i replica pe un ton

batjocoritor şi apoi a luat-o şi mai repede la picior văzându-l că porneşte după ea cu buzele strânse şi ameninţător.

Făcând eforturi pentru a arăta normal, deşi era palidă, Kendra a mai rămas la sală atâta timp cât să-şi ia rămas bun de la unii cunoscuţi şi numai când Rogan se afla în altă parte. Apoi, plângându-se că este obosită lui Darby şi Vivian, l-a refuzat pe Mike să o conducă până acasă, pretextând că nu avea rost ca el să-şi strice seara pe motiv că ea nu mai avea chef să rămână, şi s-a îndreptat rapid spre uşă…

Gândurile ei tulburate erau un amestec ciudat de uşurare că nu mai trebuia să pretindă că totul era ca de obicei şi o dezolare agonizantă pentru că ştia că nu asta era situaţia şi chiar mai mult, că nu va mai fi probabil niciodată.

*

După o lună aproximativ, Darby oftă adânc când a văzut-o pe sora lui ieşind din dormitor cu o valiză în mână.

— Ai început să-ţi faci bagajele?

— Am zis că este bine să le fac, a ridicat Kendra din umeri. Iau destul de multe cu mine. Nu am de gând să plec mai devreme decât ţi-am spus, dacă la asta te gândeşti. Am promis că voi rămâne să am grijă de ce-i nevoie, inclusiv de Jimmy, bineînţeles, până ce tu şi Vivian vă întoarceţi din luna de miere şi aşa voi face. El şi Vivian stabiliseră deja o dată când va avea loc căsătoria şi mai erau numai trei zile până atunci. Aşa că n-ai niciun motiv să fii îngrijorat.

El a clătinat din cap.

— Nu asta mă îngrijorează… după cum ar trebui să ştii. Este senzaţia pe care o am că noi te forţăm să pleci.

— Şi care nu poate fi departe de adevăr, după cum am încercat să te conving. Kendra a râs uşor. Zău, Darby, m-am decis pur şi simplu că am nevoie de o schimbare şi nimic mai mult. Bineînţeles că nu plec dintr-un capriciu pentru că îmi pierd poziţia în casă, sau alt motiv. Te asigur.

Pe figura lui Darby s-a aşternut o expresie scurtă de

uşurare înainte de a arbora din nou una de preocupare.

— Vivian s-a întrebat de câteva ori… dacă nu are vreo legătură cu Rogan, a divulgat el brusc, privirea devenindu-i mai intensă.

Ce perspicace cumnată avea! s-a strâmbat Kendra. A fost un efort anevoios ca să încerce să răspundă pe o voce presupus amuzată, dar s-a gândit că a reuşit destul de bine.

— Cum ar putea să fie astfel? a replicat ea. N-am mai fost niciodată atât de senină ca de când a plecat.

— Nici atât de liniştită, lipsită de chef şi introspectivă, aş putea spune.

— Am fost destul de preocupată, este adevărat, s-a apărat ea nervoasă. Cu nunta ta care se apropie şi tot ce implică ea, plecarea mea şi… şi cu totul.

Darby a continuat să se uite atent la ea câteva clipe, dar după ce ochii ei albaştri au rămas aţintiţi cu hotărâre asupra lui, a ridicat din umeri şi a spus cu un zâmbet drăgăstos:

— În regulă, scumpa mea, dacă aşa vrei.

Pe punctul de a-l lua la întrebări pentru formularea lui suspectă, Kendra s-a răzgândit apoi. Ştiind că apărarea ei este foarte fragilă în subiectul respectiv, a considerat că este mai înţelept să treacă cu vederea.

— Da, aşa… a murmurat ea confuz şi a schimbat complet subiectul. Şi unde te duci acum de dimineaţă? Din nou la mină? Deşi nu mai lucrase acolo de când geologii realizaseră testele, îşi pusese în ordine hârtiile şi aranjase alte mărunţişuri care se strânseseră de-a lungul anilor.

— Sper că pentru ultima oară. A dat din cap. Dacă nu înainte, cel puţin când eu şi Vivian ne vom întoarce sper să-mi trimită Rogan şi Curry vorbă despre ce se va întâmpla cu mina.

— Crezi cumva că lipsa de ştiri înseamnă ştiri bune în privinţa asta? s-a aventurat ea sfioasă să întrebe, ştiind cât de nerăbdător aştepta el o veste în legătură cu Good Cheer şi, în felul acesta, despre perspectivele lui…

— Aşa mă încurajez şi eu, a recunoscut el, zâmbind cu tristeţe. Mai ales când îmi amintesc ce au spus geologii

când au trimis acele eşantioane să fie testate. Şi totuşi... A ridicat elocvent din umeri. Chiar dacă exista minereu efectiv în ele, tot nu este o garanţie că Rogan şi Curry se vor declara de acord cu oferta mea. Am văzut ocazia care s-a ivit şi le-am făcut propunerea, dar s-ar putea să fie la fel de bine să nu fie de acord în cele din urmă. Până acum n-au fost decât ei doi parte la activităţile pe care le-am întreprins.

Kendra l-a cuprins cu braţul pe după mijloc, întorcându-i zâmbetul ca să-l încurajeze.

— Atunci cred că trebuie să-ţi mai ţinem pumnii strânşi o bucată de timp, nu?

— Şi pentru tine, scumpa mea, a corectat-o el pe un ton hotărât. Dacă iese ceva din treaba asta, ai dreptul la o parte din ceea ce primesc. Probabil mai mult decât mine. În definitiv tu ne-ai dus în spate în toţi aceşti ani.

— Nu am pretenţii şi nici nu mă plâng, a trecut ea cu vederea indiferentă peste toate eforturile pe care le făcuse. Ei bine, m-am plâns numai pentru că nu voiam să-ţi îngropi toată viaţa în gaura aia sau că mi-a fost teamă că eşti în pericol.

— Ştiu, mititico. I-a ciufulit părul cu afecţiune.

Punând jos valiza lângă uşa dormitorului ei, Kendra s-a dus în bucătărie cu el, gândurile copleşind-o iarăşi.

— Ţi-am lăsat prea des impresia că mă consider „susţinătoarea fratelui meu, îngerul tău păzitor”, Darby? l-a întrebat ea cu un aer meditativ...

— Nu mie, nu. S-a uitat curios la ea. De ce, aşa ţi-a spus cineva?

— Cam aşa ceva, a fost de acord cât se putea de indiferentă.

— Rogan? a sondat-o Darby cu prea multă viclenie ca să-i fie pe plac. Devenise la fel de deconcertant de şiret ca şi Vivian.

Ea a dat din mână în mod nedefinit.

— S-ar putea. Nu-mi mai amintesc precis, s-a eschivat, ea.

— Ei, dacă a spus-o a fost pentru că a considerat că

nu trebuie să iei viaţa atât de în serios. Şi oricât te-ar surprinde, l-am auzit luându-ţi partea destul de multe ori când mai era încă aici.

— Mie? Kendra se holba la el aproape cu gura căscată de mirare. Îi venea greu să creadă că vorbeau despre aceeaşi persoană. Faţă de cine?

— De Genevieve, i-a spus el laconic. Bănuiesc că nu-i venea bine că el petrecea atât de mult timp în compania ta când lucra la magazin, aşa încât, ori de câte ori avea prilejul, îi vorbea de aşa-zisele defecte ale tale. Este de presupus, cu speranţa de a ieşi ea în evidenţă dintr-o asemenea comparaţie. Cu toate acestea, spre marea ei suferinţă, Rogan obişnuia să spună la tot ce zicea ea: „Totuşi, este o fată a naibii de muncitoare!” ceea ce, ţinând seama că Genevieve nu făcea absolut nimic, o dezumfla complet şi era firesc să fie aşa.

— Înţeleg, a murmurat ea, strâmbându-se în sinea ei. Muncitoare, deci? Ca nişte boi la jug, unii sunt muncitori şi alţii nu, şi-a zis ea. Ar fi trebuit să ştie că orice apărare improbabilă a ei din partea lui Rogan Faulkner era de natură să aibă un asemenea caracter calificat, impersonal! A râs dezordonat. Cred că nu toţi putem tăia frunze la câini.

— Exact! Vocea lui Darby a căpătat o notă exasperată. Te complimenta că nu eşti o asemenea persoană! Un lucru de care Genevieve cel puţin şi-a dat seama, deşi te încăpăţânezi să recunoşti… sau să admiţi acelaşi lucru! A clătinat din cap fără să-i vină să creadă. Doamne, dar înţelegi din ce în ce mai greu în ultimul timp, scumpo.

— Îmi pare rău, a oftat ea, apoi a râs. Se pare că am nevoie de acea schimbare de peisaj mai mult decât am crezut iniţial.

— Se pare că ai nevoie de ceva cu siguranţă, a declarat el cu un glas hotărât, apoi după ce a făcut o pauză, a lăsat impresia că ar mai vrea să adauge ceva dar a ridicat din umeri şi a deschis uşa observând ţinuta lejeră, de casă, pe care o purta. Nu deschizi magazinul decât mai târziu?

— Da, mi-am zis că peste o oră sau două. Sunt puţini

clienţi de obicei miercurea dimineaţa la primele ore şi cum mai trebuie să fac unele retuşuri la rochia pe care o voi purta la nuntă, mă voi ocupa de ea acum.

— În regulă. Ne vedem mai târziu, atunci. A trecut pe verandă şi se pregătea să închidă uşa.

— Şi asta se va întâmpla înainte sau după o vizită la cârciumă? l-a întrebat ea sec.

Darby a rânjit.

— Ei şi tu… mai am numai câteva seri de burlăcie la dispoziţie.

— Bine, bine, am înţeles mesajul. I-a făcut semn cu mâna, râzând. Atunci te aştept să te văd.

Cu un surâs mai larg, de confirmare, pe buze, el a ridicat un deget la tâmplă în semn de salut şi a coborât sprinten treptele, în timp ce înăuntru Kendra a început să se gândească la altele.

Hotărându-se să pună nişte rufe la spălat înainte de a se apuca de cusut, a strâns toate articolele care urmau să se adauge deja la grămada existentă şi apoi s-a dus spre spălătorie. Nu i-a luat decât puţin timp să încarce maşina şi să-i dea drumul, dar când a ieşit de acolo s-a oprit brusc, încruntată când l-a văzut pe Rogan cu totul pe neaşteptate, sprijinit de un stâlp al casei.

Îmbrăcat aşa cum şi-l imagina de obicei, cu nişte pantaloni de jeanşi strâmţi, o cămaşă de bumbac şi cizme scurte, arăta atât de vital, atât de viril cu pălăria aşezată puţin într-o parte pe cap, încât a simţit o durere copleşitoare în interior. Timpul nu făcuse se pare minuni pentru a-i diminua forţa pe o avea asupra emoţiilor ei numai ce-l vedea, a constatat ea cu disperare.

— Ţi-a fost dor de mine? a întrebat-o el în batjocură.

Mai e vorbă, a oftat Kendra incapabilă să-şi ia ochii de la el. Dar cum nu era o întrebare la care să fie prudent să răspundă cu voce tare, a considerat ea, a dat din mână destul de distantă şi a murmurat:

— D… Darby nu-i acasă. Abia a plecat la m… mină.

— Ştiu. Tocmai am vorbit cu el.

Ochii Kendrei s-au dilatat puţin, plini de dubii. Atunci

de ce venise? A început să-şi muşte buza de jos, mâinile încleştându-i-se şi descleştându-i-se mecanic. Pe lângă gesturile acelea agitate, prezenţa neaşteptată a lui Rogan se pare că o deposedase de abilitatea de a se mişca, deoarece picioarele parcă-i rămăseseră pironite locului şi erau din cauciuc.

— Ei bine, oricât de atractivă ar fi imaginea pe care o constitui, presupun că nu ai intenţia să stai acolo toată ziua, a rostit el tărăgănat când a văzut că ea nu scoate nicio vorbă. Nu intrăm în casă? S-a desprins de lângă stâlp cu lene ca şi când ar fi invitat-o să-l preceadă pe treptele de la verandă.

Încă mult prea mirată şi complet nesigură de ea, Kendra ştia că voia să evite orice contact mai apropiat cu el.

— Tre… trebuie să deschid magazinul, a reuşit ea să rostească într-o panică crescândă, picioarele trădând-o şi nedorind să răspundă eforturilor de a se mişca în direcţia cuvenită.

Rogan a ridicat indiferent din umeri.

— Nu eşti îmbrăcată pentru magazin şi… un zâmbet i-a lăţit gura încet, extrem de devastator ca efect şi uşor tachinator. Darby mi-a spus că nu aveai de gând să te duci decât mai târziu acolo acum, de dimineaţă.

Cu pulsul zvâcnindu-i neregulat, a încercat disperată să pareze emoţiile care o copleşeau, ridicând sfidătoare din cap.

— Dar m-am răzgândit!

— În minutul când m-ai văzut pe mine, hmm? A început să se apropie degajat dar inexorabil de ea.

— Nu! a strigat ea aproape strangulată, ochii scânteindu-i de teamă cu cât se apropia mai mult. Pentru că am auzit pe cineva că vine când eram la spălătorie, a minţit ea înnebunită.

— O să ştie unde să te găsească, a asigurat-o Rogan, venind şi mai aproape.

— Nu asta este problema, a încercat ea să-i ţină piept, deşi destul de slab.

— Atunci care este?

Poate era faptul că se afla la câţiva paşi de ea, dar în cele din urmă, Kendra a devenit sigură pe picioare şi a început să revină din starea de stupefacţie în timp ce a făcut câţiva paşi în urmă.

— Problema este că... nu mai avem nimic să ne spunem unul altuia, aşa că aş dori să pleci şi să mă laşi în pace. Nu ştiu ce te-a făcut să te întorci la Goldfield atât de curând, dar...

— Te aşteptai să fii plecată înainte de a veni eu, nu? a întrerupt-o el cu o licărire de aţâţare în ochi.

Kendra şi-a ţinut respiraţia îngrozită, dar i-a întors privirea cu tenacitate.

— Şi de ce aş face aşa ceva?

— Asta este un al doilea motiv pentru care sunt aici, a zis el provocator.

— Primul fiind...? a întrebat ea ezitantă, neştiind exact ce să aştepte.

— Având în vedere că eu şi Curry am fost invitaţi la nuntă – ceea ce a făcut-o pe Kendra să tresalte surprinsă în sinea ei, aceasta fiind prima oară când afla despre posibila lor participare – m-am hotărât să vin înainte pentru a-i oferi lui Darby un cadou de nuntă pe măsură, dar care am presupus că-l doreşte mai devreme, i-a dezvăluit Rogan pe un ton vesel.

Ar putea să însemne...?

— Vrei să spui că ai acceptat propunerea lui privind mina? a încercat ea să-şi verifice bănuiala tatonând.

— Aha.

— Ştie deja? Fericirea ei pentru Darby era de nestăpânit, făcându-i ochii să scânteieze şi pentru moment monopolizându-i toate gândurile.

Fără să-şi ia privirea de la ea, Rogan a dat din cap cu lenevie.

— Mmm, i-am spus când m-am oprit să vorbesc cu el.

— Sunt convinsă că era mulţumit, ca să nu spun mai mult, a zis Kendra, începuturile unui zâmbet ridicându-i colţurile gurii.

— Ai putea spune, a apreciat el cu jumătate de gură.

— Şi… şi tu… S-a oprit îndată ca şi când şi-ar fi amintit despre cine era vorba, zâmbetul dispărându-i sub buzele strânse. Apoi din senin i-a venit ca o scăpare şi aproape pregătindu-se să treacă pe lângă el, i-a spus: Trebuie să mă duc să o văd pe Vivian, în cazul că încă nu ştie.

— O, nu, n-o să te duci, inimioară! Aproape fără să-şi dea seama, Rogan a pus mâna pe braţul ei şi a tras-o spre el. Dacă Vivian nu ştie încă, ceea ce mă îndoiesc, atunci o să-i spună Darby mai târziu. Dar tu rămâi aici! De data asta nu te vei mai putea ascunde într-o sală aglomerată… sau la Vivian. Vom fi numai noi amândoi… şi vom avea o discuţie care s-a tot amânat, una de clarificare.

— Nu ştiu ce tot spui! a negat Kendra vehement, încercând să se desprindă din strânsoare. Şi dacă cauţi clarificări, ai greşit persoana, nu crezi? Am înţeles că Genevieve a luat hotărârea de a se mărita cu Rex şi ţi-e greu să accepţi. Ochii ei au scânteiat batjocoritori.

— Greu să o accept? Rogan s-a uitat un moment la ea nevenindu-i să creadă, apoi a izbucnit într-un râs din adâncul gâtului, tulburând-o. Glumeşti? Am fost uşurat când am auzit, ar fi mai potrivit de spus. Doamne, fata aia este o adevărată pacoste, tot timpul calcă-n strâchini… numai că are nevoie de multă convingere pentru a recunoaşte în cele din urmă că nu este dorită! A făcut o pauză, expresia feţei lui luând o înfăţişare subtilă. Totuşi, n-am venit aici să vorbesc despre Genevieve.

— Şi mie puţin îmi pasă de ce ai venit. Nu doresc decât să pleci! i-a trântit-o ea alarmată în timp ce el ignora încercările ei de a se elibera şi a început să o tragă mai aproape de el. Şi în plus, dă-mi drumul la braţ. Cum îţi permiţi să vii aici şi să mă tratezi cum îţi trece prin cap? Mânia începuse să-i vină în ajutor.

— Poate că n-ar trebui să o fac dacă n-ai fi atât de capricioasă tot timpul! i-a replicat el aspru. Şi vrei să-ţi dau drumul la braţ? În regulă, o să-ţi dau drumul… când intrăm înăuntru. Fără alte farafastâcuri a început să o tragă din nou spre el şi apoi în sus pe scări. Cel puţin în casă va fi

mai greu să te eschivezi pentru a evita problema.

— Nu este nicio problemă, fir-ai să fii. Suntem la distanţă de mile unul faţă de altul, asta este tot! Sau nu-ţi intră în capul tău de căutător de aur?

Deschizând uşa, Rogan a împins-o înăuntru înainte de a intra şi el, după care şi-a aruncat pălăria pe masă.

— A, da... căutătorii de aur. Un surâs batjocoritor i-a traversat chipul. Asta ne duce înapoi acolo de unde am început, nu, inimioară?

— Cu excepţia că nu a început nimic niciodată! l-a contrazis ea, cu gândul la ce avusese el în vedere.

— Nu? Chiar în ciuda prejudecăţilor tale stupide? O notă mai aspră i s-a simţit în glas. Atunci cum consideri tu ceea ce se întâmplă? A tras-o spre el şi a sărutat-o fără să o prevină, cu pasiune, năvalnic, solicitându-i reacţii împotriva cărora trebuia să lupte ca să nu se manifeste.

— Nu! a strigat înnebunită Kendra reuşind să-şi desprindă gura de a lui şi dându-şi subit seama că nu o mai strângea de braţ şi-a luat tălpăşiţa şi a alergat pe coridor.

La început a alergat orbeşte, neştiind unde să-şi găsească un refugiu, apoi auzindu-l pe Rogan atât de aproape de ea a luat-o spre camera de zi unde ştia că uşile care dădeau spre verandă erau deschise. Evitându-i mâna întinsă s-a împiedicat de o blană de oaie pe podeaua lustruită.

A putut să simtă cum cădea pe spate în timp ce picioarele îi alunecau, dar deşi reflexele lui Rogan erau destul de prompte ca să o prindă în timp ce cădea, în cele din urmă s-au prăvălit amândoi pe blana care le-a amortizat căderea. Kendra s-a forţat disperată să se ridice imediat, însă Rogan avea alte idei şi ţinând-o sub el a făcut-o să rămână unde se afla.

Degetele lui puternice îi mângâiau faţa.

— Crezi literalmente că un bărbat trebuie să alerge după o femeie nu, Kendra? a murmurat el.

— Nu te-a rugat nimeni să vii după mine! De fapt după câte îmi amintesc ţi-am cerut chiar contrariul, să mă laşi în pace! a gâfâit ea punând mâna pe umerii lui şi

încercând să se elibereze.

Rogan i-a prins încheieturile firave ale mâinilor şi i le-a ridicat deasupra capului pe blana de oaie cu o mişcare hotărâtă. Cu cealaltă mână i-a trasat conturul gurii ei delicate.

— Buzele tale spun mai mult şi cu totul altceva, a tachinat-o el, coborându-şi capul.

Kendra s-a zbătut violent, forţându-se să evite gura care cobora spre a ei. Dar în cele din urmă a fost obligată să se roage.

— Rogan, te rog… nu!

El a clătinat din cap încet.

— O, iubita mea, totdeauna spui aşa, dar de data asta este foarte categoric da, a declarat el cu un glas profund, gura abătându-i-se asupra gurii ei cu hotărâre şi pasiune.

Kendra a simţit imediat cum i se accentuează bătăile inimii, în timp ce continua să se zvârcolească, sângele devenindu-i lichid de foc pe măsură ce presiunea solicitantă a gurii lui senzuale îi paraliza rezistenţa. Îi distrugea orice apărare metodic, necruţător şi mângâierile lui, aţâţându-i simţirile, dorinţele pe care ştia că numai el le poate satisface şi în faţa cărora, cu un oftat resemnat, a trebuit să se abandoneze. Îl iubea, îl voia şi dacă el bănuia ce simţea ea pentru el nu putea să fie nimic. Era pur şi simplu imposibil să-l mai nege aşa cum nu putea nega dorinţele ei proprii.

Ca un zăgaz care se rupe, buzele Kendrei s-au despărţit sub ale lui în mod involuntar.

Îmbietor, corpul zvelt lipindu-se dornic de corpul lui viril şi cum el i-a dat drumul încet la mâini, braţele ei l-au înlănţuit cu dragoste. Cu o măiestrie deliberată mâinile lui Rogan se plimbau pe corpul ei, posesiv, trezindu-i senzaţii tumultuoase în trup, pe care nu mai era în măsură să le controleze, iar gura lui parcurgea un traseu lung pe gâtul ei până la piept. Părea să cunoască fiecare zonă vulnerabilă a corpului ei, răsuflarea devenindu-i gâtuită şi şocând-o cu profunzimea senzaţiilor nestăpânite care o înfiorau.

Încurajată de focul pasiunii care o mistuia, Kendra i-a

tras cămaşa afară şi cu degetele ei subţiri i-a cuprins spatele musculos, pieptul larg, găsind o plăcere vibrantă în explorarea fiorului convulsiv care i-a străbătut lui trupul şi l-a determinat să o strângă şi măi puternic în braţe.

Cu un geamăt, Rogan s-a desprins de ea pentru a o privi languros, uitându-se la chipul ei cu nişte ochi încă înneguraţi de dorinţa.

— Drace! Cum poţi să pretinzi că nu este nimic între noi? a întrebat-o cu o voce vâscoasă. Sau numai perspectiva victoriei potenţiale e de natură să te aţâţe, inimioară? Ochii i s-au mijit puţin.

— Este tocmai invers, nu-i aşa? a replicat ea pe un ton înăbuşit.

— Ce vrei să spui?

Epuizată emoţional, a clătinat din cap neputincioasă, o umezeală suspectă făcându-i ochii să strălucească.

— Ştii prea bine ce vreau să spun! Antipatia mea pentru căutătorii de aur a construit perspectiva irezistibilă de care vorbeşti pentru tine, nu?

— Ei bine, eu nu neg că ai reprezentat o perspectivă irezistibilă. Spre disperarea ei gura lui a schiţat un zâmbet larg.

— Este adevărat, presupun că te amuză să glumeşti pe seama mea acum că ai reuşit în scopul pe care ţi l-ai propus, a ţipat ea, lovindu-l cu pumnii în piept.

Rogan i-a imobilizat mâinile strângându-le în ale lui şi ţinându-i-le blocate pe podea s-a aplecat din nou, căutându-i buzele.

— Atunci, dacă mi-am atins scopul, poate că ai vrea să spui de ce îl asaltezi pe viitorul tău soţ, a vorbit el pe un ton tărăgănat ridicând capul.

Şocul a paralizat-o pe Kendra un timp, venindu-i greu să creadă şi punându-şi întrebarea dacă auzise corect, ochii căutându-i faţa să vadă vreun indiciu dacă vorbea serios sau nu. Urme de zâmbet i se conturau în colţul buzelor, dar privirea din ochii lui, adâncă şi caldă şi total lipsită de vreo undă de batjocură i-a dat curaj să transpună în cuvinte cea mai dragă dorinţă pe care o avea, deşi cu oarecare ezitare.

— Mă ceri în căsătorie?

— Uf, îţi impun, i-a spus el sec. Cunoscându-te bine, dacă te-aş fi cerut în căsătorie ai fi venit cu vreun motiv ca să spui nu. Şi luându-i faţa în mâini, a adăugat cu o voce răguşită. Şi iubindu-te cum te iubesc, nu pot să risc să se întâmple aşa ceva.

— O, Rogan, te ador! i-a zis ea cu fervoare, capabilă în fine să-şi exprime sentimentele şi iubirea, înconjurându-i gâtul cu veselie. Este un lucru însă… A şovăit puţin.

— Ştiu! El a ridicat ochii în sus în mod expresiv. Ei bine, orice ar fi, nu are nicio importanţă. O să te căsătoreşti cu mine şi cu asta basta! Ai înţeles? S-a uitat la ea ameninţător…

— Mmm. Era prea entuziasmată ca să nu accepte. Dar a continuat morocănoasă. Deşi Dumnezeu ştie ce o să zică lumea despre mine.

— Pentru că te căsătoreşti cu un căutător de aur, după câte ai spus despre ei? a propus el, dezvăluindu-şi dinţii într-un surâs captivant.

— Da, cam aşa ceva, a fost de acord Kendra strâmbând din nas. Vreau să spun că toată viaţa mea am afirmat că nu mă voi încurca cu niciunul şi după aceea tocmai eu să mă căsătoresc cu primul prospector bogat care apare. Ce-o să se întâmple cu mine?

— Mai mult sau mai puţin nimic decât că vei fi o ameninţare pentru autocontrolul meu, i-a răspuns el parţial trist, parţial morocănos.

Sprijinindu-se într-un cot, Kendra şi-a pus buzele pe ale lui cu delicateţe.

— Ştiu ce simţi, s-a confesat ea. Deşi nu crezi, sper, că banii sunt motivul că mă căsătoresc cu tine, Rogan? O undă de nelinişte i-a umezit ochii în timp ce îi căutau pe ai lui.

— Uf, uf! Răspunsul lui era cât se poate de laconic dar liniştitor. A zâmbit şi a făcut-o să i se răsucească inima în piept. Am bănuit eu cu câtva timp în urmă că nu eşti atât de indiferentă pe cât voiai să fii… sau să pari a fi…

— Da, aşa, de la început m-ai făcut să mă simt atât de

confuz încât nu ştiam ce se întâmplă cu mine, i-a dezvăluit ea timidă. Şi apoi când mi-am dat seama, am descoperit şi cine eşti şi, bineînţeles, nu am putut face nimic atunci în privinţa asta.

Rogan s-a uitat neîncrezător la ea.

— Vrei să spui că ştiai că eşti îndrăgostită de mine înainte de seara când a venit Curry şi a dat cărţile pe masă, ca să zic aşa? Şi după încuviinţarea ei din cap, a continuat: Ce vrăjitoare eşti! Asta se întâmpla când erai cea mai sarcastică şi când nu-ţi mai ajungeau motivele să mă acuzi. Ar trebui să te bat la fund pentru asta.

— M-am gândit că probabil vei găsi amuzant dacă ştii şi… şi în acea vreme te interesa, oricum, atât de mult Genevieve, s-a grăbit ea să explice. Apoi când a venit Curry mă simţeam rănită, presupuneam că m-ai înşelat şi credeam că am pierdut orice speranţă de a… S-a oprit şi lacrimile au început să-i curgă – amintindu-şi, dar şi le-a reţinut repede şi a ridicat din umeri. Îmi pare rău pentru toate acuzaţiile pe care ţi le-am adus. Deşi îţi aduci aminte că mi-ai spus să nu mă mai vezi în faţa ochilor. Şi chiar după ce mi-am cerut scuze pentru ce spusesem. I-a întors o privire plină de reproş.

Rogan a respirat adânc, dându-i părul la o parte de pe faţă cu gentileţe.

— Ca să fiu sincer cu tine, mica mea preţioasa, m-ai făcut harcea-parcea; începusem să am nevoie de aer. Atunci, te voiam mai mult decât puteai să-ţi dai seama.

— Mai mult decât acum, vrei să spui? l-a ironizat ea.

— O, Doamne, nu. Răspunsul lui neechivoc a venit repede, cu ardoare. Niciodată mai mult decât acum, dragostea mea. S-a întins după buzele ei într-un sărut pătimaş şi liniştitor dar ochii au început să i se mijească când a ridicat capul. Îmi dau seama că va trebui în viitor să am grijă de ceea ce-ţi spun exact.

Kendra i-a zâmbit sfioasă.

— Cred că mi-e dificil să cred că ceea ce se întâmplă este real. Mai ales când Genevieve era aceea care-ţi ocupa tot timpul şi-ţi reţinea atenţia.

— Timpul, poate… atenţia, rar, a specificat Rogan pe tonul lui tărăgănat. Gândurile mele erau în altă parte, cu cineva cu care aş fi preferat să fiu, dar care făcea tot posibilul să-mi evite compania. Jucam pur şi simplu un rol al aşteptării, cu speranţa că acea fată s-ar putea să mă încurajeze cândva.

Kendra dorea s-o fi făcut… Ar fi salvat câteva săptămâni de dureri de inimă.

— Dar Genevieve a spus… a început ea impulsiv.

— O, da? a intervenit Rogan, sprâncenele arcuindu-i-se sardonic. Şi ce a spus Genevieve? Ceva ce garantat îţi crea o impresie greşită, nu mă îndoiesc de asta! Îi place să creadă că este irezistibilă, fata asta, şi nu cred că i-a făcut plăcere când i-am spus clar de la început că n-am intenţia să fiu manipulat şi că vreau să o consider numai o cunoştinţă întâmplătoare. El a înclinat capul întrebător. Aşa că ce ţi-a spus Genevieve, hmm?

— O, nimic ca să mai aibă importanţă acum. Probabil că era într-o dispoziţie proastă pentru că Curry n-a vrut să-i spună de ce râdeam. Brusc buzele au început să-i tremure. Nici tu nu arătai mai vesel pe atunci, din câte-mi amintesc.

— Pentru că vorbeai şi râdeai cu el şi în niciun chip cu mine, i-a replicat el sec. Când a fost să continue a surprins-o că a inspirat adânc şi că ochii i s-au îndârjit. Ticălosul a făcut situaţia explozivă. Acum toate se leagă! Doamne, de ce nu mi-am dat seama înainte. La asta te refereai în seara reuniunii când mi-ai spus să nu te folosesc pentru a-mi consola dezamăgirea, sau cam aşa ceva şi comentariul de azi dimineaţă că mi-a venit greu să accept decizia ei de a se căsători cu Rex Thorley! Ţi-a spus că voiam să mă căsătoresc cu ea, dar că îl alesese în schimb pe Rex! Asta este, Kendra?

Kendra a încuviinţat din cap fără chef.

Rogan a mai dat drumul la un epitet.

— Aş fi putut să o strâng de gât pe intriganta asta! a scrâşnit el, trecându-şi mâna nervos prin păr. Cât despre tine… Cum ai putut să o crezi? Crezi că sunt un miner atât de prost încât să umblu după cai verzi pe pereţi când cu

puţină răbdare aveam şansa să dau peste ceva real?

— Ei bine, nu aveam de unde să ştiu că aşa procedezi, nu? s-a apărat ea. Poate dacă nu m-ai fi acuzat mereu considerându-mă drept îngerul păzitor sau susţinătoarea lui Darby…

— Am făcut-o pentru că uram să te văd copleşită de atâta muncă şi responsabilităţi, i-a dezvăluit el serios. Uneori mă întreb dacă-ţi dădeai seama câte responsabilităţi îţi atribuiai în numele lui Darby şi cât de generos era el să ţi le pună în cârcă.

Ochii ei s-au dilatat când l-a auzit cum îl critica pe Darby.

— Dar credeam că îl agreai pe Darby.

— Da, chiar ţin la el şi încă mult. Dar asta nu mă poate face să nu văd că de-a lungul anilor a dus-o foarte uşor în timp ce tu mai mult sau mai puţin l-ai dus în spate. Un zâmbet slab a început să-i joace în colţurile gurii. În plus, crezi că ar fi marşat atât de mult cu proiectele lui de peţit dacă nu-mi plăcea el ca individ?

— Ştiai deci? a exclamat Kendra, îmbujorându-se de stânjeneală. O, Doamne, eu am aflat de ele după ce ai plecat tu şi mi-a zis că nu-ţi spune.

— Nici nu-mi spusese. De fapt, nu cu prea multe cuvinte, s-a corectat Rogan râzând. Dar după câte îţi aduci aminte, cam băuse ceva în ziua aceea când l-am întâlnit la hotel şi ca atare probabil că nu-şi dădea seama deloc de ce spunea şi cum spunea. Aşa că ţinând seama de comentariile pe care le-a făcut despre tine, mi-am făcut deja o idee de ce avea în minte când mi-a oferit serviciul la magazin.

— O, nu! Atunci de ce l-ai acceptat?

El a ridicat din umeri, râzând.

— Pentru două motive în principal, cred eu. În primul rând, pentru început mi s-a părut o idee amuzantă. Era ultimul lucru în care mă aşteptam să fiu implicat. Şi, în al doilea rând, pentru că pe măsură ce seara înainta am descoperit că a început să mă intrige totul. Cum Darby era evident un băiat bun, după cum am spus, nu mi l-am putut

închipui că face rău cuiva, aşa că m-am decis singur să văd cum era acea micuţă surioară fioroasă a lui cu care părea atât de dornic să mă căsătorească.

Kendra a închis ochii îngrozită, gândindu-se la schemele fratelui ei, dar când i-a deschis din nou s-a simţit destul de sigură ca să spună:

— Şi?

— Şi m-am găsit confruntat cu o fată foarte frumoasă, dar care era un drăcuşor foarte încăpăţânat care prezenta un fel de provocare cu care am vrut subit să mă pun la încercare, a recunoscut el pe un ton voalat, capul apropiindu-i-se de al ei. Pentru care nu voi fi niciodată în stare să-i mulţumesc fratelui tău, suficient.

— Nici eu, pentru că a adus acasă pe cel mai tulburător şi captivant bărbat pe care am sperat vreodată să-l întâlnesc, a rostit ea cu evlavie şi sinceritate, buzele despărţindu-i-se pentru a primi sărutul lui.

Când în cele din urmă s-au desprins din îmbrăţişare, a trecut mult timp până ce Kendra şi-a recăpătat suflul în mod suficient pentru a-l întreba.

— Deci faptul că ai acceptat serviciul la magazin nu are nicio legătură cu preocupările tale de a căuta aur?

— Foarte puţin, a acceptat leneş Rogan. Îmi permitea să stau la Goldfield fără ca cineva să ştie cine sunt şi de ce mă aflu aici, dar, în schimb, mi-a permis să cunosc care sunt sentimentele localnicilor despre potenţialul zonei, atât cel din trecut cât şi cel prezent, precum şi despre posibila lor reacţie pentru o nouă exploatare – dar în principal a fost ca rezultat a ceea ce îmi spusese Darby. Asta până te-am întâlnit pe tine de fapt, bineînţeles, după care tu ai devenit imediat singurul motiv de a rămâne aici.

O dezvăluire care a făcut să-i scânteieze Kendrei ochii de fericire.

— N-am mai fost atât de tulburată în viaţa mea, a recunoscut ea cu un râs melancolic uşor şi i-a aruncat o privire acuzatoare strengară pe sub genele lungi, dese. Ai o strălucire tachinatoare, provocatoare în ochi câteodată, Rogan Faulkner, încât mă tulburi.

Rogan a zâmbit fără cel mai mic semn de remuşcare.

— Nici tu nu te descurci prea rău în a arunca provocări, preţioasa mea; ce spui de remarcile muşcătoare la adresa căutătorilor de aur?

— Am avut nevoie să mă protejez şi asta a părut modalitatea cea mai potrivită ca să te ţin la distanţă, a chicotit ea. În plus, cred că, în subconştient cel puţin, am crezut că nu era cazul să-ţi pierzi vremea în acest fel.

— Şi acum?

Ea a făcut o figură amuzată.

— Cred că ar fi trebuit să ştiu că te vei dovedi un miner plin de succes... chiar şi pentru a-mi arăta că greşeam!

— Ai fi preferat să nu fiu? A ridicat batjocoritor din sprâncene.

Kendra i-a ţinut privirea cu tandreţe.

— Ai putea să crezi... atunci nu-mi păsa. Tu însemnai totul pentru mine.

Rogan a îmbrăţişat-o strâns.

— Mmm, cred, a rostit el pe un ton grav. Totdeauna a fost evident că oamenii din viaţa ta înseamnă mult pentru tine. A făcut o pauză. Dar acum vreau să ştiu numai un singur lucru de la tine.

— Care?

— Când o să ne căsătorim, i-a dezvăluit el cu delicateţe. Te vreau soţia mea, Kendra, şi cât mai repede cu putinţă. Aceste ultime două săptămâni au fost de groază fără tine.

Aşa cum fuseseră şi pentru ea şi braţele i s-au strâns în jurul lui cu ardoare.

— Ce zici, imediat după ce Darby şi Vivian se întorc din luna de miere? a sugerat ea. Nu se poate mai devreme, deoarece am promis să am grijă de Jimmy şi de magazin până atunci. S-a uitat la el cerându-şi scuze.

— Chiar trebuie să faci toate astea? a gemut Rogan frustrat.

— Îmi pare rău. Ea l-a sărutat împăciuitor. Dar deşi sunt mulţi alţii care ar putea să aibă grijă de Jimmy şi chiar

de magazin dacă se pune problema… i-a zâmbit făcând apel la înţelegerea lui, tot n-aş vrea să mă căsătoresc fără Darby şi Vivian, dacă aş putea să evit acest lucru.

— Nu, sigur că nu, a fost el de acord reţinându-şi dezamăgirea. Şi cât timp vor fi plecaţi?

— Patru săptămâni. Deşi bănuiesc că tot atât timp ia pentru toate aranjamentele. Aşa este cu nunţile şi alte treburi în oraşele mici. Toată lumea, dar toată, participă. Oprindu-se s-a uitat la el puţin neliniştită. Te-ai gândit să ne căsătorim la Goldfield, nu?

— Mireasa alege, iubito, a acceptat el cu indulgenţă.

Kendra a zâmbit fericită şi a continuat:

— Oricum, patru săptămâni nu este mult. Asta dacă nu te întorci la Alice Springs între timp.

— Din acest moment îmi iau un concediu mai lung. Curry se poate ocupa de afaceri şi orice am nevoie de acasă mi se poate trimite aici pentru că acum, dacă te am pe tine, nu vreau să te mai pierd din ochi până nu văd un inel şi o verighetă în degetul tău.

— Nici chiar noaptea? a încercat ea să-l tachineze.

— Nu mă tenta, s-a rugat el. Şi aşa mi-este greu să nu te duc chiar acum într-unul din dormitoare! Eşti extraordinar de atrăgătoare şi te doresc enorm şi reprezinţi o ameninţare nemaipomenită pentru autocontrolul meu.

Amintindu-şi subit de starea de răvăşeală în care se găsea, Kendra s-o roşit sfioasă şi s-ar fi aranjat puţin dacă o mână caldă n-ar fi reţinut-o.

— Nu, arăţi minunat aşa cum eşti, a murmurat Rogan cu gentileţe.

— Dar dacă Darby se întoarce pe neaşteptate? a întrebat ea cu o voce întrucâtva voalată, şi continuând să pară sfioasă.

El a îndepărtat ideea scuturând din cap.

— Mă îndoiesc să vină. Când i-am spus că vin aici să pun la punct lucrurile între noi o dată pentru totdeauna, am bănuit după cum a rânjit că şi-a dat seama care era motivul, a zis el pe un ton sec.

Liniştită pe moment, Kendra a zâmbit pe gânduri.

— Ceea ce, fără îndoială, s-a adăugat plăcerii şi uşurării pe care i le-a produs vestea ta în legătură cu Good Cheer. Din ce spunea de dimineaţă am rămas cu impresia că îşi pierduse speranţa că ai putea fi de acord cu propunerea lui, deoarece întreprinderile tale au fost totdeauna familiale.

— Şi vor continua să fie.

— Nu te înţeleg. Ochii îi reflectau mirarea.

— E foarte clar. O să fie cumnatul meu, nu? Rogan a rânjit. Şi ca urmare, m-am gândit că viitoarea mea soţie să fie inclusă.

— Vrei să spui că ăsta era motivul pentru care ai acceptat propunerea lui? a exclamat ea.

— Nu în întregime, a recunoscut el onest. Se pare că mina conţine minereu cu un procent foarte mare de aur… Din câte ne dăm seama, el şi tatăl lui au avut dreptate. Filonul continuă în direcţia minei lui.

Kendra a încuviinţat că înţelege, mulţumită atât pentru Darby cât şi pentru tatăl ei, că totuşi presupunerile lor s-au dovedit corecte.

Oricum trebuia să pună o întrebare şi a pus-o plină de mirare.

— Dar dacă n-aş fi fost de acord să mă mărit cu tine? Cum ai putut fi atât de sigur că o voi face?

— Pentru că aveam intenţia să nu te las în pace până nu acceptai, i-a dezvăluit Rogan cu un zâmbet. Şi dacă nu s-ar fi întâmplat azi la Goldfield, atunci s-ar fi întâmplat săptămâna viitoare sau luna viitoare, în orice oraş te-ai fi mutat. Aşa cum am spus, am bănuit că nu ţi-e indiferentă persoana mea aşa cum voiai să mă faci să cred şi, ca atare, nu aveam să permit să-mi scapi.

— Şi nici eu n-aş fi dorit să se întâmple, a oftat ea apropiindu-şi capul de al lui.

După câteva minute de sărutări s-au despărţit împotriva voinţei lor când au auzit o voce de femeie strigând în spatele casei.

— Kendra, eşti acasă? De ce nu este deschis magazinul?

— Maureen, a şoptit Kendra tristă.

— Dacă nu răspunzi, poate că pleacă, a propus Rogan, făcându-şi speranţe, pe un ton la fel de şoptit.

Cu regret, Kendra nu a fost de acord.

— Nu-i fac eu asta lui Maureen. Ne cunoaştem de prea multă vreme şi suntem foarte apropiate. O să vină să se uite peste tot. Ştie că nu încuiem.

— Ar fi interesant, a rostit pe un ton tărăgănat Rogan.

— Mmm, ca să nu spunem că şi foarte jenant. A râs uşor sărutându-l pe gură, înainte da a se ridica şi a-şi aranja rochia. Odată în picioare şi pentru a o ţine la distanţă pe prietena ei, a strigat:

— Vin, Maureen.

Apoi uitându-se la Rogan, care se ridică şi el şi îşi punea cămaşa, şi-a dat seama că nu putea să se despartă de el şi întinzându-i o mână i-a spus, privindu-l rugător în ochi:

— Vino cu mine.

Luându-se de mână, Rogan a apropiat-o posesiv de el, buzele căutându-le pe ale ei cu patimă şi i-a promis drăgăstos:

— Voi fi mereu cu tine, draga mea.

Sfârşit